

După
cum

Judecați,

ELIBERAREA DIN INCHISOAREA CONDAMNĂRII

ADRIAN EBENS

În amintirea iubitoare a lui
Carolyn Hullquist care a trecut în odihnă
pe 4 iulie 2019 Preaiubita soră în Hristos

Adrian Ebens

4 iulie 2020

După
cum

Judecați

ELIBERAREA DIN
INCHISOAREA CONDAMNĂRII

ADRIAN EBENS

În memoria iubitoare a

Carolyn Hullquist.

A fost o soție și o mamă iubitoare care a trăit mesajul adevărului prezent.

A fost un moment trist când sa dus să se odihnească în iulie 2019. Așteptăm cu nerăbdare învierea când o vom vedea din nou în plină floare, cu vigoare tinerească și sănătate

Ne va fi dor de zâmbetul ei iubitor, de ospitalitatea ei grijulie, și talentele muzicale pe care le-a împărtășit liber cu noi.

Îi mulțumim Tatălui nostru din cer pentru darul care a fost Carolyn, în numele minunat a lui Isus.

Conținutul

CAPITOLUL 1	
Ai grijă!.....	7
CAPITOLUL 2	
Ziua Judecării.....	13
CAPITOLUL 3	
Justiție și judecată.....	19
CAPITOLUL 4	
Originea judecării condamnatoare.....	25
CAPITOLUL 5	
Percepție, Proiecție și Realitate.....	31
CAPITOLUL 6	
Blestemat este pământul pentru binele tău.....	35
CAPITOLUL 7	
Iată omul.....	40
CAPITOLUL 8	
Judecând pe Tatăl.....	43
CAPITOLUL 9	
Revelația Tatălui.....	48
CAPITOLUL 10	
Nici Eu nu te condamn.....	54
CAPITOLUL 11	
Legea este spirituală.....	59
CAPITOLUL 12	
Scrisă pe tablele inimii.....	63
CAPITOLUL 13	
Gândurile mele nu sunt gândurile tale.....	70

CAPITOLUL 14	
Calea ta O Dumnezeule este în Sanctuar	75
CAPITOLUL 15	
Cărțile au fost deschise și Judecata a început	83
CAPITOLUL 16	
Ai părăsit prima ta dragoste.....	94
CAPITOLUL 17	
Râul strălucitor sau Flacăra aprinsă?	103
CAPITOLUL 18	
Limba forței malefice	109
CAPITOLUL 19	
Judecata preadventă în context	115
CAPITOLUL 20	
Timpul necazului lui Iacov	124
CAPITOLUL 21	
De la Ofensa unui singur Om a venit Judecata	131
CAPITOLUL 22	
Scaunul judecății lui Hristos.....	138
CAPITOLUL 23	
Curățirea sanctuarului și ziua ispășirii.....	146
CAPITOLUL 24	
Fără un Mijlocitor.....	159
CAPITOLUL 25	
Chronos și închiderea probațiunii.....	164
CAPITOLUL 26	
Curățarea și completarea Templului Spiritual	175

CAPITOLUL 1

Ai grijă!

Anticiparea plină de bucurie a milioane de copii din întreaga lume în noaptea de 24 decembrie nu poate fi estimată cu adevărat. Brazii de Crăciun strălucitori stau cu mândrie la fereastră, iar semnele mari "Bine ai venit Moș Crăciun" invită această figură misterioasă de la Polul Nord să vină și să-i binecuvânteze cu daruri.

Toți acești copii nevinovați trec printr-o experiență similară apostolului Ioan în Cartea Apocalipsei. Bucuria inocentă a unei copilării de Crăciun este dulce în gură, dar realizarea faptului că Moș Crăciun este o fantezie completă este amară în burtă pentru mulți.

Obiceiul crăciunului dezvăluie multe despre umanitate. De ce părinții caută să-și convingă copiii de ceva fals? Pe scurt, de ce părinții mint copiii lor, atunci când știi că în cele din urmă copiii lor trebuie să treacă prin dezamăgirea cumplită că totul a fost doar o minciuna?

Experiența de Crăciun în Australia este chiar și mai ciudată. Decembrie în Australia este în mijlocul verii, astfel încât imaginile de cerbi, zăpadă și un Moș Crăciun îmbrăcat cu un cojoc mare roșu este foarte ciudat, într-adevăr. Adesea, ziua de Crăciun poate ajunge la temperatura de 35 de grade Celsius sau mai mare, care ar trebui să topească aspirațiile celui mai înfocat fan al lui Moș Crăciun, dar nu! Legenda continuă cu toate anomaliiile, și ciudățeniile sale, cadouri speciale și prăjituri dulci și delicioase.

Mos Craciun întruchipează multe lucruri despre psihologia umană care merită reflecție. În afară de această sărbătoare reprezentând aspirațiile comerciale și materiale ale vânzătorilor și consumatorilor, versurile unui cântec foarte celebru despre Moș Crăciun vorbesc de percepțiile umane ale modului în care viața este înțeleasă.

Moș Crăciun vine în oraș

Ai grija Ar fi bine sa nu plângi,
Ai grija i-ti spun Moș Crăciun vine in oraș

Face o listă,
o verifică de două ori,
va afla cine e obraznic si cine e cuminte,
Moș Crăciun vine în oraș.

Te vede când dormi
și știe când ești treaz,
știe dacă ai fost rău sau bun,
așa că fii bun.

Dătătorul de cadouri are o înțepătură în coadă. De fapt, ține o listă cu toate lucrurile pe care le faci. Se pare că are darul omniprezenței și te poate vedea în timp ce dormi și când ești treaz. El verifică lista de cel puțin două ori pentru a afla dacă ai fost obraznic sau cuminte.

Încă din primii noștri ani suntem învățați că suntem urmăriți cu atenție și că tot ceea ce facem este înregistrat la Polul Nord. Întregul context este unul de frică și că *mai bine ai grija!* Sunteți urmărit și există un pericol ca nu veți primi un cadou frumos, dacă ați fost obraznic. În unele versiuni veți primi un cadou rău, cum ar fi cărbune sau mai rău.

Paradoxul inerent în Moș Crăciun pare ascuns pentru cei mai mulți. Acest bătrân vesel care aduce cadouri și jucării de fapt rulează o operațiune de supraveghere la nivel mondial și folosește darurile sale ca un mod de a efectua o schimbare în comportamentul dumneavoastră pentru a vă face o persoană mai bună; un cetățean mai bun al statului.

Paradoxul din Moș Crăciun poate fi legat de un paradox similar observat în creștinism de Lordul Kames, un jurist, istoric și filosof scoțian în secolul al XVIII-lea.

“Religia creștină”, a scris el, “este eminentă pentru un spirit de blândețe, toleranță și dragoste frățească; și totuși persecuția nu a făcut niciodată ravagii atât de furioase în nici o altă religie.” Kames a numit acest conflict între principiul creștin și practica “un fenomen singular în istoria omului”¹

Desigur, Kames nu a fost prima sau ultima persoană care a observat acest paradox. Cum poate religia lui Isus care ne învață dragostea, mila și compasiunea pentru toți să producă în mulți dintre adepții Săi un caracter atât de autoritar și stăpânitor?

Săpând mai adânc în istoria creștină descoperim în figura falnică a raționamentului augustinian justificarea principiului utilizării forței.

Când Augustin (primul teolog creștin care a dezvoltat o apărare sistematică a persecuției) a fost provocat de critici să numească chiar și un incident în care Isus a folosit constrângerea în loc de convingere, el a scos un as din mânecă. Aceasta a fost faimoasa poveste (Faptele apostolilor 9:1-18) a călătoriei lui Pavel pe drumul spre Damasc. În timp ce se îndrepta spre a persecuta creștinii, Pavel (cunoscut atunci sub numele de Saul) a căzut la pământ când a auzit glasul lui Isus și a fost orbit de o lumină strălucitoare. Această convertire a lui Pavel, potrivit lui Augustin, a implicat în mod clar constrângere, pentru că Hristos “și-a folosit puterea pentru a-L doborî pe Pavel” și, de asemenea, “l-a lovit cu orbire fizică” (un handicap care a durat trei zile). Astfel, Pavel a venit “la Evanghelie sub constrângerea unei pedepse fizice”, și astfel a fost argumentul toleranționist că Hristos nu a folosit niciodată forța fizică respins decisiv – cel puțin în mintea lui Augustin și a multor creștini care au repetat argumentul său.²

¹ <https://www.libertarianism.org/publications/essays/excursions/notes-persecution-toleration-history-christianity>

² Ibidem

Interpretarea lui Augustin a acestei povești este curioasă în lumina cuvintelor lui Isus că noi “nu rezistăm răului”, ceea ce înseamnă că nu este dat în mâinile noastre pentru a-i forța pe alții să fie buni.³

Oricum, Augustin a dezvoltat din aceasta teoria “războiului drept” ca bază pentru protejarea păcii și pedepsirea răutății.⁴ Pentru a păstra pacea, legea și ordinea, cetățenii oricărei națiuni care operează în conformitate cu aceste principii necesită supraveghere și pedeapsă atunci când bunul comun este încălcat.”... “există o persecuție neprihănită, pe care Biserica lui Hristos o provoacă celor lipsiți de pietate.” (Augustin, Scrisoare către Bonifaciu)⁵

Hristos ne învață că
dragostea uimitoare agape
a lui Dumnezeu revelată în
Hristos devine baza unei
constrângerii interioare de
a iubi pe toți în jurul lui.

Care a fost rodul istoric al ideii lui Augustin de persecuție neprihănită? A fost dezvoltarea ideilor lui Augustin în biserica medievală cu toate inchizițiile, cruciadele și măcelul a milioane de presupuși eretici. Nu dragostea lui Hristos i-a obligat pe acei creștini, ci mai degrabă amenințarea judecății și a morții. Sistemele noastre guvernamentale s-au schimbat, dar cât de

mult din teologia și politica noastră de bază s-a schimbat?

Istoric în creștinism, oamenii au luat câteva mențiuni a cuvântului *hades* și *sheol* (de obicei tradus “mormânt”) în Biblie și extrapolate să-și imagineze scenarii infioratoare de tortură, care va fi administrată dușmanilor lui Dumnezeu, care sunt de asemenea dușmanii noștri, într-un tărâm am inventat numit “iad”.

S-au schimbat oare lucrurile azi? Nu, continuăm să fim îndrăgostiți de judecată și de moarte, chiar dacă fundalul fanteziilor noastre s-a schimbat. Știm că acest lucru este adevărat de cât de predispuși suntem să ne imaginăm răzbunarea pe dușmanii noștri. Este una dintre liniile argumentale arhetipale

³ <http://maranathamedia.com/book/view/resist-not-evil>

⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Just_war_theory

⁵ <https://egregores.blogspot.com/2010/10/augustine-in-defense-of-torturing.html>

care se repetă mereu în romane și filme și este de obicei prezentată cât mai violent și sângeros.

Apostolul Pavel ne prezintă o constrângere complet internă pentru motivul pentru care ar trebui să dorim să-L urmăm pe Hristos, mai degrabă decât constrângerea externă susținută de Augustin.

Căci dragostea lui Hristos ne obligă, pentru că noi judecăm astfel:
că dacă Unul a murit pentru toți, atunci toți au murit; (NKJV)
— 2 Corinteni 5:14

Doctrina lui Hristos ne învață că dragostea uimitoare agape a lui Dumnezeu revelată în Hristos devine baza unei constrângeri interioare de a iubi pe tot în jurul lui. Această experiență nu este în mod natural deținută, după cum explică Pavel în cartea Galatenilor cu privire la copilul care este constrâns de tutori.

Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori până la vremea rânduită de tatăl său.
— Galateni 4:1-2

Sufletul neconvertit se simte ca un sclav care este controlat de regulile aplicate de gardieni până când ajunge la maturitate. Schimbarea care are loc este că Duhul lui Hristos intră într-un om pentru a-i dezvălui cum este Tatăl cu adevărat.

Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, **Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: "Ava", adică "Tată!" Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu.** — Galateni 4:4-7

Fără ca Duhul lui Hristos să intre în inimă strigând "Abba Tată", sufletul rămâne într-o stare de sentiment ca un sclav care este guvernat de alții. Nesigur, persoana neconvertită simte nevoia de a-i controla pe ceilalți și astfel ajunge să fie controlată de alții, întrucât aceasta este societatea care se dezvoltă cu

oameni în această mentalitate. Inima neconvertită se îndreaptă, fără să vrea, spre o formă totalitară de guvernare chiar și în timp ce protestează împotriva ei. Fără constrângerea interioară a iubirii lui Hristos, împărăția lui Dumnezeu fără de spirit devine inevitabil condusă de guvernatori și conducători care trebuie să stabilească pedeapsă persoanei pentru a înlocui lipsa de constrângere interioară inspirată de iubire.

Acesta este motivul pentru care atât de mulți comentatori care avertizează cu privire la venirea Noii Lumi a Ordinii Totalitare și lupta împotriva acesteia de fapt, asista în formarea unor astfel de tipuri de guverne. Obsesia de a vorbi continuu despre asta și pregătirea crește nesiguranța și paranoia, aclimatizând oamenii în tranziția pentru o astfel de guvernare.

Lumea în care trăim este un produs al deciziilor pe care le-a luat rasa umană ca răspuns la dragostea blândă, agape a lui Hristos. Cu două mii de ani în urmă, noi, ca rasă, am perceput o imagine a lui Dumnezeu care ar putea transforma complet percepțiile noastre despre dreptate și motivațiile noastre de bază convingătoare pentru viață. Zarurile fost aruncate în secolul al IV-lea după Hristos, când creștinismul a luat forma unei biserici imperiale universale unite cu statul. Acest sistem dorește tot mai multă putere pentru a reglementa gândurile și convingerile subiecților săi, indiferent de la ce formă de guvernare se adaptează, pentru că la asta vrea omul să facă cu puterea de a se simți în siguranță. Ca rezultat, prin progrese sporite în tehnologie și educație și inginerie socială, trăim acum în cel mai înalt mediu de supraveghere pe care această lume l-a cunoscut vreodată.

De la Augustin la Aquino până la „Moș Crăciun vine în oraș,” nevoia de liste și teama de pedeapsă pentru a conduce societățile noastre este înrădăcinată universal. În această carte oferim o perspectivă diferită, dar mai întâi trebuie să urmărim dezvoltarea percepțiilor judecății divine. Dacă obligarea oamenilor să devină creștini prin forță s-ar fi înrădăcinat în mintea noastră ca ceva care Dumnezeu și-a dorit, cum ar afecta acest lucru percepția noastră asupra judecății lui Dumnezeu și ne-ar influența în citirea scripturilor?

CAPITOLUL 2

Ziua Judecății

Există o amintire pe care mi-o amintesc clar din faptul că am vorbit cu un grup de creștini din nord-vestul SUA. Au rămas uimiți când le-am prezentat dragostea lui Dumnezeu și mila Sa veșnică într-un mod pe care nu l-au luat în considerare până atunci. După prezentarea mea, o tânără doamnă m-a întrebat: “Dacă eliminați amenințarea cu pedeapsa, ce va determina un păcătos să se pocăiască? Nu aveți nevoie de amenințarea pedepsei pentru a ajuta un păcătos să înțeleagă că este pierdut?”

Am simțit o tristețe înăuntru, ascultând cuvintele bătuitoare ale lui Augustin repetate de acestei tinere minunată și sincera. Totuși, acesta este tabloul pe care creștinismul l-a pictat de peste 1500 de ani. Unul dintre cei mai abili predicatori din secolul al XX-lea, Billy Graham, expune aceasta atât de bine pe cât a înțeles.

Biblia declară că Dumnezeu este un Dumnezeu al judecății, mâniei și mâniei. Din când în când, Isus a avertizat despre judecată: “Fiecare cuvânt inactiv pe care oamenii îl poate rosti, ei vor da socoteală în ziua judecății.” (Matei 12:36)

“Fiul omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire, și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 13:41-42)

Apostolii au învățat pe tot parcursul Noului Testament că judecata va veni. Apostolul Pavel a spus: "El a stabilit o zi în care va judeca lumea cu dreptate prin Omul pe care l-a rânduit." (Fapte 17:31)

Autorul Cărții Evreilor a scris: "Este rânduit ca oamenii să moară o singură dată, dar după aceasta judecata." (Evrei 9:27)

Ei "vor da socoteală Aceluia care este gata să judece pe cei vii și morți", a spus Petru în 1 Petru 4: 5.

Apostolul Ioan a exprimat-o astfel: "Regii pământului, oamenii mari, oamenii bogați, comandanții, oamenii puternici, fiecare sclav și orice om liber, s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților, și le-a spus munților și stâncilor: "Cadeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui care stă pe tron și de mânia Mielului! Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate să stea în picioare?" (Apocalipsa 6: 15-17)

Sute de pasaje indică un moment de judecată pentru fiecare persoană care a trăit vreodată - niciuna nu va scăpa. Dacă ai scoate din Biblie toate referințele la judecată, ți-ar mai rămâne puțină Biblie.

Dumnezeu și-a oferit dragostea, mila și iertarea oamenilor. De pe cruce, Dumnezeu a spus întregii lumi, "Te iubesc." Cu toate acestea, atunci când această dragoste este respinsă în mod deliberat, singura alternativă este judecata.⁶

Citind pasajele Bibliei pe care le citează pastorul Graham, pare de neevitat că mânia lui Dumnezeu va cădea asupra celor care au fost obraznici și, la fel ca omul roșu vesel de la Polul Nord, Dumnezeul cerului ține o evidență detaliată a activităților voastre care El va folosi împotriva tuturor celor care au greșit. Dacă nu accepți darul Fiului Său, atunci El va folosi forța pentru a pune capăt vieții tale pentru răutatea ta nesubordonată.

⁶ <https://decisionmagazine.com/justice-of-god/>

Este de neconceput să te aventurezi într-un tărâm în care forța nu este necesară pentru a menține legea și ordinea într-o societate. Acest lucru pare rezonabil, după cum explică Pr Graham:

Cu toate acestea, acest tip de Dumnezeu ar face o lume absurdă. Ar fi haotic, iresponsabil, auto-distrugere. Ar fi imposibil să trăiești cu certitudine într-o astfel de lume. Pentru a avea un sens, viața trebuie să se bazeze pe lege și pe un legiuitor.⁷

Cum poți ordona o societate fără amenințarea de a administra pedepse pentru nerespectarea acesteia? Nu i-a amenințat Dumnezeu pe Adam și Eva că, dacă ar mânca din pomul cunoașterii binelui și răului vor muri? Cărțile lui Moise sunt pline de instrucțiuni despre ce pedepse urmau să fie aplicate celor răi din națiunea Israel. Pare perfect logic ca amenințarea cu pedeapsa să fie aplicată celor care nu ascultă.

Care este pedeapsa pe care creștinismul o indică de obicei așteaptă pe cei care nu respectă regulile? Catehismul catolic afirmă:

Isus vorbește deseori despre "Gehenna" despre "focul nestins" rezervat celor care până la sfârșitul vieții refuză să creadă și să se convertească, unde atât sufletul, cât și trupul pot fi pierdute. Isus proclamă solemn că "va trimite pe îngerii săi și ei vor aduna ... toți cei răi și îi vor arunca în cuptorul focului" și că va pronunța condamnarea: "Plecați de la mine, blestematilor, în focul etern!" Învățătura Bisericii afirmă existența iadului și eternitatea lui. Imediat după moarte sufletele celor care mor într-o stare de păcat de moarte coboară în iad, unde suferă pedepsele iadului, "focul etern". Pedeapsa principală a iadului este separarea eternă de Dumnezeu, în care numai omul poate avea viața și fericirea pentru care a fost creat și pentru care tânjește.⁸

Suferința veșnică în flăcările iadului este utilizarea finală a constrângerii externe pentru a forța oamenii să se supună legii și ordinii lui Dumnezeu. Prin însăși natura sa, amenințarea unei astfel de torturi și pedepse necesită

⁷ Ibidem

⁸ https://en.wikipedia.org/wiki/Christian_views_on_Hell

supravegherea, examinarea și judecata unei persoane sa decizi dacă este demnă de viața veșnică cu Dumnezeu în cer sau de condamnarea eternă în iad.

Majoritatea oamenilor sunt familiarizați cu expresia “mămuța vede, mămuța face”. Percepțiile noastre despre cum este Dumnezeu se vor reflecta în modul în care trăim. Copiem maniera lui Dumnezeu pe care ne-o imaginăm. Chiar și cei care sunt înfuriați de ideea unei zeități care ar tortura păcătoșii pentru totdeauna sunt lăsați să înlocuiască tărâmul divin cu cel uman. Istoria umanității, pătată de puncte de vedere tiranice asupra zeității, acționează pe aceleași tipare de despotism, după cum se dovedește în evenimente precum revoluția franceză, curățile etnice a lui Stalin, Revoluția culturală a lui Mao, câmpurile ucigașe ale lui Pol Pot și altele.

Trăind într-un mediu cultural saturat de idei de supraveghere, examinare și judecată, am învățat să duc o viață secretă. Pentru a evita privirile atotvăzătoare ale părinților, profesorilor și autorității în general, aș ascunde instinctiv lucrurile. Teama de pedeapsă prin supraveghere s-a tradus prin găsirea unor modalități de evitare a responsabilității.

Teama de a fi descoperit constă astăzi prin scurgerea digitală a datelor care expun secretele interioare pe care le deținem. Nimeni nu este în siguranță care se aventurează în lumea digitală. Există o ironie ciudată în furtulul și expunerea informațiilor din serviciile de întâlniri online și escortă care dezvăluie secretele infidele a milioane de oameni.⁹

Mulți dintre noi am devenit conștienți de faptul că aplicațiile de vorbire prin text funcționează pe telefoanele noastre și captează fraze cheie care apar brusc în publicitatea web sau în conținutul YouTube legat de ceea ce am discutat în mod privat. Societatea noastră se bazează pe culegerea cât mai multor informații posibil, folosite fie pentru a comercializa și vinde lucruri,

⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/Ashley_Madison_data_breach

pentru a judeca calitatea cetățenilor sau a angajaților, fie pentru a ne pedepsi pentru infracțiunile pe care le comitem sau pe care le putem comite în viitor.

În acest context, este ușor să citești Biblia în acest cadru mental. Luați de exemplu Daniel 7.

Mă uitam la aceste lucruri până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile Lui, ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. — Daniel 7:9-10

Imaginile de aici ne transmit o scenă cu o sală de judecată gigantică în care sunt verificate toate datele de supraveghere colectate și fiecare persoană își confruntă recompensa respectivă sau, mai probabil, pedeapsa respectivă. Aceasta este latura serioasă a poveștii lui Moș Crăciun. Nu ne mai ocupăm de standardele ușoare în care judecăm copiii; avem de-a face cu un Dumnezeu atotputernic, ale cărui standarde sunt infinit de înalte. Daniel 7 ne prezintă o viziune nu despre un Dumnezeu care călărește o sanie cu cerbi din Polul Nord, ci mai degrabă un Dumnezeu pe un tron maiestuos din care izburnește foc, flancat cu un anturaj ceresc gata să provoace moartea celor răi.

S-ar putea să ne întoarcem la Isus pentru mângâiere, dar apoi îi citim cuvintele și tremurăm:

Vă spun că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit. — Matei 12:36-37

Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află. — Matei 7:13-14

În această direcție de gândire, tânărul Martin Luther, care oficia primul său serviciu religios, a fost copleșit de gândul majestății lui Dumnezeu.

M-am gândit: "Cu ce limbă mă voi adresa unei asemenea măreții, văzând că toți oamenii ar trebui să tremure în prezența chiar a unui prinț pământesc? Cine sunt eu, ca să-mi ridic ochii sau să ridic mâinile către Majestatea divină? Îngerii îl înconjoară. Dând din cap, pământul tremură. Și oare eu, un mic pigmeu mizerabil, să spun "Vreau asta, cer asta"? Căci sunt praf și cenușă și sunt plin de păcate și vorbesc cu Dumnezeu cel viu, etern și adevărat."¹⁰

Acest gen de frică duce la chin. În progresul gândirii lui Luther vedem exprimată concluzia firească.

Nu-mi venea să cred că tot ceea ce credeam, făceam sau mă rugam îl satisfăcea pe Dumnezeu. Nu am iubit, nu, am urât pe Dumnezeu cel drept care pedepsește pe păcătoși.

Cu siguranță, și cu o mormăială intensă (poate chiar blasfemie), am fost supărat pe Dumnezeu și am spus: "De parcă nu ar fi într-adevăr suficient de mulți păcătoși mizerabili care sunt veșnic pierduți prin păcatul original și sunt zdrobiți din nou de fiecare calamitate prin cele Zece Porunci, Însuși Dumnezeu adaugă durere durerii în Evanghelie, amenințându-ne cu neprihănirea și mânia Sa!"¹¹

Nu este acesta rezultatul inevitabil al monitorizării unei persoane, verificării pentru a vedea dacă fac greșit și amenințarea cu pedeapsa pentru eșec? Întregul proces nu indică faptul că o astfel de zeitate așteaptă eșecul și astfel ar putea facilita procesul spre eșec?

Creștinismul consideră că dreptatea lui Dumnezeu cere pedeapsă și, ca răspuns, Dumnezeu îl oferă pe Fiul Său ca jertfă ispășitoare. Pentru a satisface mânia unui Dumnezeu jignit a cărui lege a fost încălcată, Dumnezeu îl oferă pe Fiul Său să ne plătească pedeapsa cu moartea. Aceasta este prezentată ca milă. Moartea pe care o merităm este plătită de Fiul lui Dumnezeu.

Întrebarea care se cere să fie adresată este - a cui idee a fost că justiția cere moartea celui care păcătuiește?

¹⁰ Roland Bainton, *Here I Stand* (NAL, 1978)

¹¹ *Luther's Works*, Vol 34, p.336-338

CAPITOLUL 3

Justiție și judecată

Pentru studenții de istorie, lupta dintre dreptul divin al regilor și statul de drept administrat de un parlament ales pare să reprezinte două noțiuni distincte de guvernare. Poate că a fost mai mult decât o coincidență faptul că în două filme care înfățișează viața lui Iulius Caesar și Oliver Cromwell găsim același actor: Richard Harris. Oliver Cromwell a condus parlamentul Angliei să-l execute pe regele său, Carol I, pentru trădare împotriva poporului. Iulius Cezar s-a deplasat împotriva republicii Romei pentru a stabili începuturile Imperiului Roman. Loialitatea soldaților săi și victoriile sale militare au stat la baza preluării puterii sale.

Indiferent dacă o națiune este condusă de monarhie sau de democrație, există un lucru asupra căruia toți sunt de acord: utilizarea forței pentru a da putere legilor adoptate.

Statul de drept este definit în Oxford English Dictionary astfel: "Autoritatea și influența dreptului în societate, mai ales atunci când este privită ca o constrângere asupra comportamentului individual și instituțional; (prin urmare) principiul prin care toți membrii unei societăți (inclusiv cei din guvern) sunt considerați în mod egal supuși codurilor și proceselor legale divulgate public." Această imagine mozaic descrie o femeie cu o ramură de palmier pentru a da recompense și o sabie pentru a impune pedepse celor care încalcă legea.

Teoria dreptului divin la guvernare care a dominat societatea în Evul Mediu și-a modelat viziunea asupra monarhului ca reprezentant al lui Dumnezeu.

Episcopul Jacques-Bénigne Bossuet (1627–1704), unul dintre principalii teoreticieni francezi ai dreptului divin, a afirmat că persoana și autoritatea regelui erau sacre; că puterea sa era modelată pe cea a unui tată și era absolută, derivând de la Dumnezeu; și că el a fost guvernat de rațiune (adică, obicei și precedent).¹²

În acest context, traducătorii Bibliei din Evul Mediu și-au încadrat înțelegerea dreptății.

Dreptatea și judecata sunt locuința tronului tău: mila și adevărul vor merge în fața ta. — Psalmul 89:14

Norii și întunericul sunt în jurul lui: neprihănirea și judecata sunt locuința tronului său. Un foc merge înaintea lui și îi arde pe vrăjmașii din jur. Fulgerele Lui au luminat lumea: pământul a văzut

¹² <https://www.britannica.com/topic/drept-divin-al-regilor>

și a tremurat. Dealurile s-au topit ca ceara în fața Domnului, în fața Dumnezeului întregului pământ. — Psalmul 97:2-5

Este principiul forței care pare să stea la baza măreției lui Dumnezeu.

Căci ridic mâna spre cer și spun: trăiesc pentru totdeauna. Dacă îmi arunc sabia strălucitoare și mâna mea apucă judecata; Voi răzbuna vrăjmașilor mei și îi voi răsplăti pe cei care mă urăsc. Voi îmbăta săgețile mele cu sânge și sabia mea va mistui carne; și asta cu sângele celor uciși și al captivilor, de la începutul răzbunărilor asupra vrăjmașului. — Deuteronom 32:40-42

Se crede aproape universal că suveranitatea lui Dumnezeu și, prin urmare, toți liderii comunității care guvernează printre oameni, fundamentează justiția pe puterea de a mânui sabia (adică folosește forța pentru a constrânge). Justiția înseamnă a judeca acțiunile ca fiind bune sau rele și, prin urmare, recompensează binele și pedepsește răul.

Prin urmare, amenințarea cu pedeapsa cu moartea este cea care păstrează paradoxal viața. Extinzând această idee, citim astfel de lucruri în gândirea creștină:

Întemeiată pe caracterul Său drept, cerința lui Dumnezeu pentru viața veșnică nu s-a schimbat niciodată. Dumnezeu nu își modifică standardul de neprihănire pentru că refuzăm să-l ascultăm mai mult decât un judecător schimbă limita de viteză atunci când primim un bilet de viteză. Mai degrabă, păcatul lui Adam a adăugat pedeapsa morții fizice și spirituale pentru neascultare la datoria ascultării desăvârșite. Fără excepție, iertarea păcatelor și viața veșnică sunt imposibile fără satisfacția perfectă a dreptății lui Dumnezeu. **Dumnezeu nu ar fi Dumnezeu dacă și-ar compromite dreptatea pentru a salva un singur suflet.**¹³

În centrul teologiei creștine se află noțiunea că moartea cauzată călcătorului legii Sale este dreptatea lui Dumnezeu. Această idee se bazează pe gândul că tronul lui Dumnezeu este stabilit pe amenințarea morții. Tronul său este, de

¹³ <https://bible.org/article/god-s-perfect-and-unchanging-justice-ground-gospel>

asemenea, aparent stabilit pe baza judecății și condamnării celor care încalcă legea Sa.

Cu toate acestea, în Psalmii 89 citim că mila merge în fața lui Dumnezeu. Cum încadrăm mila în această noțiune de justiție care cere moartea celui care păcătuiește? Să luăm în considerare semnificația rădăcinii cuvântului englezesc milă.

Milostivirea (engleza mijlocie, din anglo-franceza merci, din latina medievală merced-, merces, din latină, "preț plătit, salarii", din merc-, merxi "marfă") este bunăvoință, iertare și bunătate într-o varietate de etici, contexte religioase, sociale și juridice.¹⁴

Milostivirea este invocată printr-un preț sau salarii plătite. Astfel, în această definiție, mila poate fi invocată dacă este îndeplinită datoria justiției. Justiția trebuie să fie satisfăcută pentru a-și menține onoarea și integritatea. Prin urmare, dacă salariile datoriei au fost plătite, indiferent de cine le-a plătit, atunci justiția își păstrează integritatea, iar mila poate fi dată. Aceasta introduce teoria creștină a reconcilierii numită "substituție penală".

Substituția penală (uneori, în special în scrierile mai vechi, numită teorie criminalistică) este o teorie a ispășirii în teologia creștină, care susține că Hristos, prin propria sa alegere sacrificială, a fost pedepsit (penalizat) în locul păcătoșilor (substituție), satisfăcând astfel cerințele dreptății, astfel încât Dumnezeu să poată ierta păcatele în mod corect.¹⁵

Înțelesul cuvântului milă transmite această idee a salariilor sau a datoriilor plătite. În tradiția protestantă, această datorie poate fi plătită numai prin moartea lui Hristos în numele nostru. În tradiția romană, o persoană poate adăuga merite prin fapte bune pentru a ajuta la mântuirea sufletului său.¹⁶

În rezumat, observăm că percepțiile umane asupra dreptății, atât din Scriptură, cât și de omenire în general, se bazează pe principiul că pedepsele

¹⁴ <https://en.wikipedia.org/wiki/Mercy>

¹⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Penal_substitution

¹⁶ [https://en.wikipedia.org/wiki/Merit_\(Christianity\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Merit_(Christianity))

severe sau chiar moartea sunt necesare pentru a pune în aplicare principiile legii.

Prin urmare, acest sistem necesită supraveghere, judecată, condamnare și moarte. Aceste lucruri sunt inerente acestui concept de dreptate. Întrebarea care trebuie pusă este: poate acest sistem de justiție să producă o societate liberă fără teamă? Dacă Dumnezeu, în însăși natura Sa, este arhitectul morții și este suveranul suprem care provoacă moartea, atunci nu este Dumnezeu Însuși, în esența Sa, personificarea morții? Dacă Dumnezeu ne monitorizează fiecare acțiune și o cântărește în raport cu standardul Său divin pentru a vedea dacă ne punem la punct, atunci cum poate exista vreodată un loc în care supușii Săi să fie liberi de teroarea morții? În acest cadru, Dumnezeu este asociat pentru totdeauna cu judecata, condamnarea și moartea.

Spre deosebire de Moș Crăciun care are o listă a celor bune și rele, Dumnezeu "nu ține evidența greșelilor". Dacă El nu ține o listă sau un inventar, atunci întregul set de principii pe care umanitatea percepe și înțelege dreptate și judecata este incorect.

În această arenă doresc să vă plasez înaintea voastră trei pasaje biblice ca o trambulină în restul acestei cărți.

Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului,
— Ioan 5:22

Tu judeci după trup; Eu [Isus] nu **judec** pe nimeni. — Ioan 8:15

Dragostea e răbdătoare, dragostea e bună. Nu invidiază, nu se laudă, nu este mândră. Ea nu dezonorează pe alții, nu este căutătoare de sine, nu este ușor de supărat, **nu păstrează nici o evidență a relelor.** — 1 Corinteni 13:4-5 (NIV)

Aceste trei pasaje contestă direct ideile de justiție și judecată bazate pe amenințarea cu moartea. Isus ne spune că nici Tatăl Său, nici El Însuși nu judecă, nu condamnă, nu judecă sau pedepsește pe nimeni. Marele capitol al iubirii din Biblie ne spune că dragostea nu păstrează un inventar al faptelor

greșite. Dumnezeu este iubire și această iubire perfectă a lui Dumnezeu alungă sau înlătură orice teamă (I Ioan 4: 8,18). Spre deosebire de Moș Crăciun care are o listă a celor bune și rele, Dumnezeu “nu ține evidența greșelilor”. Dacă El nu ține o listă sau un inventar, atunci întregul set de principii pe care umanitatea percepe și înțelege dreptatea și judecata este incorect. Așa cum ne-a spus Isus, “judecați după trup”. Biblia ne spune:

Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând. Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. — Isaia 55:7-9

Suntem siguri că înțelegem corect dreptatea lui Dumnezeu? Cum putem explica aceste texte biblice și le putem pune în armonie cu multe altele care par să spună contrariul? Cum poate iubirea să nu țină evidența greșelilor atunci când sistemul de justiție pe care l-am considerat cere un astfel de proces? Aceste idei sunt contradictorii, iar treaba noastră este să rezolvăm cu rugăciune această contradicție pentru ca adevărata dreptate și mila lui Dumnezeu să ne poată fi dezvăluite.

CAPITOLUL 4

Originea judecății condamnatoare

Viața și cuvintele lui Isus ne dezvăluie lumina glorioasă a ceea ce este cu adevărat Dumnezeu Tatăl. Când Isus a spus că nici El, nici Tatăl Său nu judecă, nu judecă sau nu condamnă pe nimeni, întrebarea imediată care trebuie abordată este: dacă nu condamnă nicio persoană, atunci de ce este lumea plină de judecată și condamnare? De ce oamenii îi judecă atât de mult pe alții și de unde au început toate acestea?

Când Dumnezeu s-a apropiat de Adam și Eva în grădina Edenului, după ce au mâncat fructul interzis, au fugit și s-au ascuns de el cu frică. Ei se temeau de judecata și de condamnarea potențială a lui Dumnezeu pentru acțiunile pe care știau că nu sunt bune. Când a fost întrebat despre ce a făcut, Adam a răspuns spunând:

Omul a răspuns: "Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat. — Geneza 3:12

Adam a judecat că Dumnezeu era vinovat pentru că a produs o femeie care l-a ispitit să meargă în direcția greșită. Este evident că Adam a pus vina pentru faptele sale asupra lui Dumnezeu. Adam a concluzionat că Dumnezeu a venit să-i ia viața ca pedeapsă pentru fapta pe care a făcut-o. Oare Dumnezeu nu a spus că în ziua în care vor mânca din fruct vor muri?

Știm că Adam se temea de moarte din textul următor:

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și **să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.** — Evrei 2:14-15

Ca ființe umane, ne temem în mod natural de moarte. Aceasta face parte din moștenirea noastră de la Adam. Adam a argumentat că Dumnezeu voia să-l omoare pentru că nu a urmat instrucțiunile Sale. Adam l-a judecat pe Dumnezeu ca fiind responsabil pentru problemă și, prin urmare, a insinuat că Dumnezeu ar trebui să plătească pedeapsa cu moartea pentru greșeala comisă. El nu a spus acest lucru direct, dar Biblia ne spune ce s-a întâmplat de la început.

Toți cei care locuiesc pe pământ îl vor venera, ale cărui nume nu au fost scrise în Cartea Vieții **Mielului ucis de la întemeierea lumii.**
— Apocalipsa 13:8

Putem fi siguri că Adam a simțit cu adevărat acest lucru despre Dumnezeu și Fiul Său?

Mintea păcătoasă este în război cu Dumnezeu. Nu se supune legii lui Dumnezeu. Nici nu poate. — Romani 8:7

Când Adam a încălcat porunca lui Dumnezeu, a căzut în păcat. Mintea lui a intrat în război cu Dumnezeu. El nu mai dorea să respecte legea lui Dumnezeu. Mintea lui era plină de acuzații și condamnări față de Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că îl alesese pe Satana ca stăpân și de aceea a început să gândească ca Satana. Ce a crezut Satana de la început? Ascultați ce spune Isus liderilor evrei care încercau să-l omoare:

Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. **El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr.** Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. — Ioan 8:44

Satana a dorit să-lucidă pe Fiul lui Dumnezeu de la început. El a dorit să ia locul lui Hristos și să fie egal cu Dumnezeu.

Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; **mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.**' Isaia 14:12-14

În cuvintele și acțiunile conducătorilor evrei, vedem manifestat spiritul lui Satana față de Isus. În ura și dorința lor de a ucide pe Fiul lui Dumnezeu, vedem dorințele lui Satana care a dorit săucidă pe Fiul lui Dumnezeu de la început și să-i ia locul ca egal cu Tatăl; cel Preaînalt.

Satana este cel care a creat spiritul acuzării și condamnării. Biblia îl numește "acuzatorul fraților".

Prin Adam a venit în lume spiritul judecării și al condamnării. Adam nu i-a cerut lui Dumnezeu să-l ierte.

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: "Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că **pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.** — Apocalipsa 12:9-10

Spiritul acuzatorului a intrat în inima lui Adam și el l-a judecat, acuzat și condamnat pe Fiul lui Dumnezeu pentru că a creat pe Eva ca ispititor al său. Prin Adam a venit în lume spiritul judecării și al condamnării. Adam nu i-a cerut lui Dumnezeu să-l ierte; Adam nu credea că păcatul lui poate fi iertat. Spre deosebire de Noe, până în acel moment Adam nu a găsit har în ochii lui Dumnezeu (Geneza 6: 8). Adam era plin de acuzații și necredință (spiritul lui Satana), mai degrabă decât de pocăință și credință (duhul lui Hristos). Apostolul Pavel exprimă acest adevăr profund în acest verset:

Și darul fără plată nu vine ca printr-acelel unul care a păcătuțit, **căci judecata venită de la unul a adus osândă**, dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărâre de iertare. — Romani 5:16

Trebuie să examinăm versetul cu atenție, deoarece mulți văd în acest verset pe Dumnezeu condamnândul pe Adam. Iată un comentariu celebru:

Judecata - Sentința; pedeapsa declarată. Cuvântul exprimă în mod corespunzător sentința pronunțată de un judecător. Aici înseamnă sentința pe care Dumnezeu a pronunțat-o, ca judecător, asupra lui Adam pentru singura infracțiune, aducand pe sine și posteritatea sa în ruină, Geneza 2:17; Geneza 3: 17-19. Comentariu Albert Barnes

Mai multe versiuni biblice par să susțină ideea că Dumnezeu îl condamnă pe Adam.

Și darul fără plată nu vine ca printr-acel unul care a păcătuit, **căci judecata venită de la unul a adus osânda**, dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărâre de iertare. — Romani 5:16 (NKJV)

Nici darul lui Dumnezeu nu poate fi comparat cu rezultatul păcatului unui singur om: **Judecata a urmat un singur păcat și a adus osânda**, dar darul a urmat multor greșeli și a adus justificare. — Romani 5:16 (NIV)

Aceste traduceri indică faptul că ofensa lui Adam a adus asupra lui condamnarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ne amintim că Isus ne-a spus că Tatăl nu condamnă pe nimeni în Ioan 5:22, deci acest lucru nu poate fi adevărat. Luați în considerare traducerea literală a lui Young:

și nu ca prin cel care a făcut păcatul este darul gratuit, pentru că **judecata este într-adevăr una pentru condamnare**, dar darul este pentru multe ofense aduse declarației de "Drept", Romani 5:16 (YLT)

Din această traducere observăm că judecata este una spre condamnare. Cuvântul grecesc tradus aici este ek care înseamnă:

O prepoziție primară care denotă originea (punctul de unde se desfășoară mișcarea sau acțiunea), din, în afară. Concordanța Strong.

Aceasta afirmă că judecata a ieșit din unul, Adam, spre condamnare. Adam este punctul de origine al judecății și al condamnării. Hristos este opus acestui fapt ca oferind un dar gratuit al neprihănirii Sale în schimbul multor infracțiuni. Hristos este opusul lui Adam. Hristos dă har și neprihănire în timp ce Adam dă judecată și condamnare. Cea mai mare parte a lumii creștine a ratat complet sensul acestui verset.

Mai devreme, în Romani, capitolul 5, vedem aceeași problemă apărută în ceea ce privește cine condamnă.

Dar **Dumnezeu își arată dragostea față de noi** prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, **vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.** — Romani 5:8-9

De a cui mânie suntem salvați? Să ne uităm la câteva versiuni:

Cu atât mai mult, după ce am fost îndreptățiți acum prin sângele Său, vom fi mântuiți de **mânia lui Dumnezeu** prin El. — Romani 5:9 (NASB)

Din moment ce am fost acum îndreptățiți de sângele Său, cât de mult vom mai fi mântuiți de **mânia lui Dumnezeu** prin el! — Romani 5:9 (NIV).

Cuvintele “ lui Dumnezeu ” sunt furnizate de traducător în NASB și recunosc acest lucru cu cursiv, dar în NIV și în alte traduceri este exprimat pur și simplu ca mânia lui Dumnezeu. Grecul nu conține deloc cuvântul Dumnezeu. Dacă mânia lui Dumnezeu este intenționată în versetul 9, atunci aceasta confundă sensul versetului 8 în care Dumnezeu își demonstrează dragostea față de noi. Puteți demonstra în același timp dragoste și furie față de cineva? Puteți dori să salvați și să ucideți pe cineva în același timp?

Noul Rege Iacob translatie împreună cu Regele Iacob îl traduc corect. Aceste versiuni spun pur și simplu că vom fi mântuiți de mânie. De a cui mânie suntem salvați? Versetul 10 ne spune că noi am fost cei care am fost dușmani cu Dumnezeu. Romanii menționați 5:16, 7 versete mai târziu, ne spune că

condamnarea a ieșit din Adam. Prin urmare, suntem mântuiți de condamnarea pe care am moștenit-o de la Adam prin Hristos. În acest context, celebrul text din Romani 8:1 are mult mai mult sens.

Prin urmare, nu există acum nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus, care nu merg în conformitate cu carnea, ci în conformitate cu Duhul. — Romani 8:1

Nu poate exista o condamnare atunci când ești umplut cu Duhul lui Hristos, deoarece Hristos nu condamnă. Când veți avea Duhul Său, atunci nu veți condamna. Iată ce ne-a învățat Isus.

Nu judeca, ca să nu fii judecat. — Matei 7:1

Majoritatea oamenilor cred că motivul pentru care nu suntem condamnați când suntem în Hristos este pentru că Isus ne protejează de condamnarea lui Dumnezeu. Acesta este un gând teribil despre cum este Dumnezeu și este fals, pentru că Isus ne-a spus că Tatăl nu judecă și nu condamnă pe nimeni.

Când suntem în Hristos, spiritul condamnării ne părăsește și este înlocuit de Duhul Tatălui și al Fiului Său; un Duh care nu condamnă și, prin urmare, încetăm să îi condamnăm pe alții.

Puteți vedea că Adam a fost cel care l-a judecat și condamnat pe Fiul lui Dumnezeu de la început și, deoarece condamnarea precede crima, Mielul a fost ucis de la întemeierea lumii?

Când ne imaginăm că Romani 5:16 spune că Dumnezeu îl judeca și îl condamnă pe Adam, arătăm că gândim la fel ca Adam; Îl imaginăm pe Dumnezeu Îl imaginăm pe Dumnezeu ca pe cel care îl condamnă atunci când în realitate suntem noi.

Ne proiectăm gândirea asupra lui Dumnezeu și ne imaginăm că El este cel care condamnă atunci când în realitate suntem noi. Ne proiectăm gândirea noastră asupra lui Dumnezeu și ne imaginăm că El este ca noi.

Aceste lucruri pe care le-ați făcut, și am păstrat tăcerea; Ai crezut că sunt ca tine... — Psalmul 50:21

CAPITOLUL 5

Percepție, Proiecție și Realitate

Recent citeam comentarii de la oameni după ce am introdus în motorul meu de căutare “Nu ești persoana pe care credeam că ești”. Am citit o serie de povești despre oameni care și-au exprimat furia, durerea și dezamăgirea pentru a-și da seama că persoana cu care au avut o relație nu era cu adevărat ceea ce era persoana respectivă. Percepția și realitatea erau complet diferite.

Evenimentele care sunt legate împreună pentru a determina doi oameni să se îndrăgostească sunt adesea interpretate complet diferit de cele două părți. Zâmbetele, darurile și atingerile care sunt de obicei înțelese de femeie pentru a însemna că tipul de care este interesată, de fapt, îi pasă de ea poate însemna altceva. Din păcate, adesea aceste evenimente sunt lucruri pe care omul este dispus să le facă pentru a obține ceea ce dorește. Desigur, acest lucru se poate întâmpla și invers și există o manipulare potențială în orice relație din lumea noastră.

Aceste lucruri se întâmplă adesea atunci când te apropii de o persoană rapid înainte de a avea timp pentru a discerne caracterul lor.

În timp ce citeam poveștile, am dat peste o altă poveste care vorbea despre unele dintre provocările cu care se confruntă Tatăl nostru din cer în relațiile cu rasa umană:

Pentru ofițerul de poliție care m-a dus la spital.

Eram îngrozită că o să țipi la mine, o să mă certi, o să-mi spui cât de egoist și laș a fost să încerc să mă sinucid. În schimb, m-ai lăsat să stau pe scaunul din față în timp ce conduceai și m-ai întreat dacă îmi place muzica care cânta la radio. Te-ai prefăcut că nu mă vezi plângând.

În timp ce polițistul se apropia de această doamnă, ea și-a imaginat că el a judecat-o și că o va pedepsi pentru faptele ei. În această poveste ea a renunțat la percepția ei inițială a polițistului și a început să interpreteze acțiunile sale ca fiind grijulii și blânde.

Această poveste ar fi putut avea un final diferit. Dacă atunci când polițiștii i-au cerut să urce în mașină, si-ar fi putut imagina că el dorește să o pedepsească și să o expună pentru ceea ce a făcut. Poate că a țipat la polițist și i-a spus să o lase în pace. Toate acțiunile ei s-ar fi bazat pe modul în care îi privea pe polițiști, iar percepția ei ar fi avut un impact major asupra a ceea ce s-a întâmplat de fapt.

Ce s-ar întâmpla dacă această doamnă s-ar fi dus acasă și i-ar fi spus fiicei sale despre acest "polițist oribil" care a încercat să-i facă rău și i-ar fi transmis fiicei sale o percepție despre cum sunt polițiștii? Percepția devine moștenită și

transmisă generației următoare, iar concepția greșită este perpetuată.

Adam nu a așteptat să vorbească cu Dumnezeu pentru a-l cere îndrumare cu privire la ceea ce trebuia să facă. După ce a luat lucrurile în propriile sale mâini, el a judecat.

Când Adam a mâncat fructul copacului, a făcut acest lucru sub concepția greșită că Dumnezeu avea să-i omoare soția pentru greseala ei. El a înțeles cuvintele lui Dumnezeu că - dacă mâncați din pomul cunoașterii binelui și răului, atunci veți muri - a însemna că Dumnezeu îi va

ucide (Geneza 2:17).

Sensul real al cuvintelor ebraice este *murind, vei muri*. Când Eva a citat cuvintele lui Dumnezeu către șarpe, ea a modificat ușor sensul pentru a spune dacă mâncăm din acel fruct *trebuie* să murim (Geneza 3.3). Această percepție l-a condus pe Adam la concluzia că dreptatea lui Dumnezeu a cerut ca soția

lui să moară. Descurajându-se total, Adam a decis să împărtășească consecințele pe care le-a înțeles că Eva trebuie să le înfrunte.

Deși Adam nu și-a pus în minte să sfideze direct pe Dumnezeu, decizia sa de a mânca fructul s-a bazat pe o concepție greșită despre caracterul lui Dumnezeu. El nu a înțeles implicațiile depline ale acțiunilor sale și cum îi va schimba caracterul. Adam nu a așteptat să vorbească cu Dumnezeu pentru a-l cere îndrumare cu privire la ceea ce trebuia să facă. După ce Adam a mâncat fructul, spiritul lui Satan a pus stăpânire în mai mare măsură pe inima lui. După ce a luat lucrurile în propriile sale mâini, el a judecat că Dumnezeu le-a condamnat atunci când, în realitate, Adam l-a condamnat acum pe Dumnezeu. Adam a proiectat asupra lui Dumnezeu ceea ce el însuși percepea. Cu toate acestea, percepția sa nu a fost realitate.

Adam și-a imaginat că Dumnezeu era o Ființă care a judecat, a condamnat și a pedepsit. El a perceput acest lucru pentru că asta a făcut în mintea lui față de Dumnezeu.

1. L-a considerat pe Dumnezeu nedrept.
2. L-a condamnat pe Dumnezeu ca fiind demn de moarte.

Să-și imagineze aceste lucruri despre Dumnezeu însemna pur și simplu că atunci când L-a văzut pe Dumnezeu, ceea ce dorea să facă față de Dumnezeu, și-a imaginat că Dumnezeu îi va face. Acest lucru ne conduce la un principiu important:

Percepțiile false ale oamenilor semnificativi din viața noastră acționează ca o oglindă atunci când intrăm în prezența lor și interacționăm cu ei.

Concepția greșită a lui Adam cu privire la caracterul lui Dumnezeu a dat naștere răzvrătirii în mintea lui Adam, care a înflorit într-o dorință imperceptibilă de a-l ucide pe Fiul lui Dumnezeu. Prin urmare, când Fiul lui Dumnezeu a venit la Adam în grădină, Adam s-a temut de ceea ce și-a închipuit să-i facă Fiului lui Dumnezeu. Adam l-a urât și l-a condamnat pe Fiul lui Dumnezeu pentru situația în care se afla și l-a vrut pe Hristos mort, de aceea Adam s-a temut că Fiul lui Dumnezeu l-a urât, l-a condamnat și l-a vrut mort. Acest gând este de o importanță vitală pentru a înțelege dacă vrem să înțelegem necesitatea și sensul judecății.

Vedem acest principiu în Cain. După ce Cain și-a ucis fratele, s-a temut că alții vor dori să-l omoare..

lată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de Fața Ta și să fiu pribeag și fugar pe pământ, și **oricine mă va găsi mă va omori.**” — Geneza 4:14

În lumea psihologiei acest proces se numește proiecție psihologică:

Proiecția psihologică este un mecanism de apărare în care eul uman se apără împotriva impulsurilor inconștiente sau a calităților (atât pozitive, cât și negative) prin negarea existenței lor în sine în timp ce le atribuie altora.¹⁷

Pe măsură ce Fiul lui Dumnezeu vine spre Adam în grădină și inima lui Adam este plină de judecată, condamnare și moarte către El, în autoapărare, Adam își proiectează gândirea asupra Fiului lui Dumnezeu și, prin urmare, asupra lui Dumnezeu Însuși. Adam era inconștient de impulsurile care se aflau în el. El le-a negat existența în sine și le-a atribuit în schimb Fiului lui Dumnezeu.

Cum ar putea fi convins Adam? Cum ar putea fi adus să-și înțeleagă sentimentele naturale față de Fiul lui Dumnezeu și prin extensie Tatăl Său?

Adam, inițiatorul uman al condamnării celorlalți, le-a transmis copiilor săi și aceștia le-au transmis copiilor lor. Astfel, condamnarea judecății este practică de toți oamenii, pentru că toți au păcătuit în acest punct. Această condamnare duce la orice fel de rău care există în lume.

Ce proces ar fi necesar pentru a-i dezvălui lui Adam adevărata sa stare, în timp ce îi dezvăluie în același timp mila și iertarea lui Dumnezeu, care era pe deplin gata să-l ierte fără bani și fără preț? (Isaia 55:1). Cum ar putea fi vindecată concepția greșită a omului despre Dumnezeu?

¹⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Psychological_projection

CAPITOLUL 6

Blestemat este pământul pentru binele tău

Ați ținut vreodată diferite tipuri de semințe în mână? Poți să spui ce va produce fiecare sămânță? Este nevoie de un ochi instruit pentru a putea identifica ce va produce exact o anumită sămânță. Dacă nu avem cunoștințe prealabile despre ceea ce este în sămânță, trebuie să o plantăm, să o udăm și să o privim cum crește pentru a învăța ce este în sămânță. Când floarea sau fructul ei apar, atunci îi putem experimenta fructul, îl putem gusta și putem ști dacă este bun sau rău (Matei 7: 16-20).

Sămânța malefică care se afla în Adam avea nevoie să crească și trebuia să-i guste fructul spiritual pentru a discerne identitatea / caracterul sămânței și a ști dacă a fost bun sau rău.

Omului i-a zis: “Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: ‘Să nu mănânci deloc din el’, **blestemat este acum pământul din pricina ta**. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarbă de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat, căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.”
— Genesis 3:17-19

Blestemul care a căzut pe pământ nu a venit de la Dumnezeu; blestemul a existat în inima lui Adam și a intrat în pământ prin rolul său de cap care stăpânește pământul. Dar Adam nu știa că inima lui era plină de blesteme.

Când Satan s-a certat cu Dumnezeu despre caracterul lui Iov, s-a simțit confident că ar putea scoate acest blestem din Iov. Acestea sunt cuvintele lui Satana către Dumnezeu:

Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui acoperă țara. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față.” — Iov 1:10-11

Apoi soția lui i-a spus: “Mai ții integritatea? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!” — Iov 2:9

Dumnezeu l-a binecuvântat mult pe Iov. Satana spera că, lăsând calamitatea să cadă asupra lui Iov, el ar putea scoate din Iov blestemul pe care îl moștenise de la Adam. După ce Iov a pierdut totul, inclusiv copiii săi, blestemul a ieșit din buzele soției lui Iov:

Vorbind despre condiția umană, Pavel o expune clar:

...după cum este scris: “Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; **gura le este plină de blestem și de amărăciune;** — Romani 3:10-14. (NIV)

Dumnezeu știa că blestemul și amărăciunea din inima lui Adam se vor manifesta în semințele pe care le-a plantat; indiferent dacă erau semințe ale cuvintelor sale, samanța sa biologică sau semințele lumii botanice. Toate acestea ar manifesta blestemul din inima lui către Dumnezeu. Dumnezeu ia acordat cu dragoste lui Adam timp pentru a vedea efectele sămânței care se afla în el. Pentru a-i acorda lui Adam acest timp, Duhul lui Dumnezeu a trebuit să locuiască cu Adam și să îndure blestemele și amărăciunile sale zilnice

pentru a-l menține în viață suficient de mult timp pentru a înțelege tipul sămânței din el.

Adam a sădit o sămânță în soția sa, care a fost făcută dintr-o coastă din el însuși, care a fost făcut din pământ. Din acest "pământ-mamă" a ieșit Cain după chipul tatălui său Adam și al mamei sale Eva. Când Adam s-a apărut spunându-i lui Dumnezeu că femeia pe care a făcut-o El a provocat problema, Adam a blestemat cerul și pământul. Pământul din care a fost făcută Eva a fost blestemat de Adam. Femeia pământească va crește sămânța lui Adam și rezultatele vor fi văzute.

În timp ce Adam se uita la forma însângărată a fiului său Abel, a asistat îngrozit la rodul blestemului care era în el. În Cain a crescut sămânța tatălui său, care îl judecase și îl condamnase pe Dumnezeu și îi manifesta prin judecarea, condamnarea și uciderea fratelui său Abel. Adam putea gusta acum fructul propriei sale sămânțe plantate.

Ar vedea Adam în această acțiune rodul mărit al propriei sale sămânțe rele? Sau ar continua să lase acest rău să crească judecând și condamnând pe Cain pentru răutatea lui?

Fiecare ființă vie din grădină trăia sub blestemul lui Adam. Nu era niciun loc în care vocea lui să nu fie auzită în grădină. Umbra lui se întinde prin toată grădina și cuvintele sale până la marginea ei. (cf. Psalmul 19: 3,4). Sub influența vocii lui Adam, undele sonore care au fost transportate de la el s-au prăbușit în creația delicată care a fost creată pentru a primi glasul binecuvântării.

lată, am primit porunca de a binecuvânta: și el a binecuvântat; și nu-o pot inversa. — Num 23:20

Cu mult înainte ca Cain să-l condamne și să-l ucidă pe Abel, Dumnezeu i-a dezvăluit lui Adam o altă reflecție a blestemului care era în el. În simbolul blestemului de pe smochin, Isus i-a învățat pe discipoli blestemul autodeterminat care se odihnea asupra națiunii evreiești, care va duce la distrugerea lor dacă nu se pocăiesc. Într-un mod similar cu modul în care Hristos a folosit blestemul smochinului pentru a preda o lecție, Dumnezeu a folosit simbolul mielului ucis pentru a dezvălui blestemul autodeterminat care s-a odihnit asupra lui Adam, care ar cauza distrugerea lui dacă nu s-ar pocăi.

Domnul Dumnezeu i-a făcut lui Adam și soției sale haine de piele și le-a îmbrăcat. — Geneza 3:21

Aceste piei date lui Adam și Evei au venit în detrimentul vieții unui animal nevinovat. Aflăm la scurt timp după acest eveniment că Abel a adus dintre mieii turmei sale pentru a-i oferi Domnului ca jertfă. Abel a aflat despre procesul de sacrificare a mielului de la tatăl său. Dumnezeu i-a arătat lui Adam ce făcea Fiului Său învățându-l să ucidă mielul.

Ofrandă și sacrificiu Nu ai dorit; Mi-ai deschis urechile. Jertfa de ardere și jertfa pentru păcat Nu ai cerut. — Psalmul 40: 6

Căci n-am vorbit nimic cu părinții voștri și nu le-am dat nicio poruncă cu privire la arderi-de-tot și jertfe în ziua când i-am scos din țara Egiptului. Ci iată porunca pe care le-am dat-o: Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeuul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți! — Ieremia 7:22-23

Dumnezeu nu a cerut această ofrandă pentru a-i face pe plac; Dumnezeu, în milă față de Adam, i-a arătat ce era în inima lui.¹⁸ Acest lucru i-a dat lui Adam ocazia să se pocăiască. În mielul ucis, Adam putea vedea rodul judecății sale condamnatoare – a dus la moarte și la ce e mai rău, la moartea celor nevinovați.

Sămânța care era în inima lui Adam s-a manifestat prin moartea mielului. În moartea mielului a fost revelația motivului ascuns al lui Adam de a-L judeca, condamna și ucide pe Fiul lui Dumnezeu.

Acest lucru i-a dat lui Adam ocazia să se pocăiască. În mielul ucis, Adam putea vedea rodul judecății sale condamnatoare – a dus la moarte și la ce e mai rău, la moartea celor nevinovați.

¹⁸ Pentru mai multe informații despre acest subiect citiți Cross Examinat și Cross Encountered disponibile la fatheroflove.info

Blestemat este pământul pentru binele tău

Sămânța care era în inima lui Adam s-a manifestat prin moartea mielului. În moartea mielului a fost revelația motivului ascuns al lui Adam de a-L judeca, condamna și ucide pe Fiul lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 7

Iată omul

Pe măsură ce forma însângerată a Fiului lui Dumnezeu a ieșit la popor după ce a fost biciuită, batjocorită, bătută și abuzată, Pilat a strigat nu numai celor adunați în acea zi la Ierusalim, ci întregii omeniri: Iată omul. (Ioan 19: 5).

Când îl privim pe prețiosul Fiu al lui Dumnezeu, care stă nobil în fața acuzatorilor Săi în timp ce strigau pentru moartea Sa, învățăm adevărata natură a firii noastre pamantesti. În Hristos Isus, Judecata Lui, condamnarea Lui și moartea Lui, vedem sămânța rea care a fost sădită în Adam de Satana pe deplin manifestată.

Hristos, ca Fiu al lui Adam, făcut dintr-o femeie, (Gal 4: 4), făcut din pământ, a fost blestemat de dragul nostru pentru a putea discerne adevărata natură a răului din noi. Cu această cunoaștere, Dumnezeu dorește ca noi să ne pocăim de păcatele noastre și neîncrederea noastră în El și, în schimb, să credem că are intenții bune față de noi. Vom ști pentru ce să ne rugăm și credem că mila Lui va fi întotdeauna dată celor care o cer de la El.

Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine (2 Corinteni 5:19). Așa cum Dumnezeu i-a permis lui Adam să omoare mielul nevinovat ca o avertizare a ceea ce era în om, tot așa Dumnezeu l-a predat pe Fiul Său pentru noi, ca să putem cunoaște adevărata noastră stare și să ne pocăim de ea.

Pe măsură ce oamenii vin la Cruce în starea lor căzută, ei văd cu satisfacție ceea ce percep prin întuneric drept dreptate divină și condamnare pentru păcatul lor.

Domnul domnește, fie ca pământul să fie bucuros; lasă țărmurile îndepărtate să se bucure. Norii și întunericul gros îl înconjoară; dreptatea și judecata sunt temelia tronului Său. Focul merge înaintea lui și își consumă dușmanii de fiecare parte. — Psalmul 97:1-3 (NIV)

Hristos **ne-a** mântuit de **blestemul legii, devenind un blestem pentru noi** (pentru că este scris, "Blestemat este cel care atârână pe un copac") — Galateni 3:13

Legea lui Dumnezeu este o fântână a vieții pentru cei înțelepți (Prov. 13:14), dar aceeași lege aduce un blestem asupra celor care sunt plini de blesteme și amărăciune.

Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună. Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă. — Romani 7:12-13

Adam a fost cel care a îmbrățișat legea păcatului și a morții care a cerut condamnarea și moartea pentru încălcare. Adam, în autoamăgirea sa, a proiectat această lege asupra lui Dumnezeu și a crezut că este legea lui Dumnezeu.

Oare tronul nelegiurii, care gândește răul prin lege, va avea părtășie cu tine? Psalmul 94:20

Omul natural citește toate lucrurile prin prisma condamnării și a morții lui Adam. Prin urmare, Crucea lui Hristos este privită ca o condamnare a lui Dumnezeu și condamnarea la moarte pusă pe Fiul Său ca înlocuire pentru păcatul nostru. Dumnezeu a fost dispus să ne întâlnească la nivelul înțelegerii noastre pentru a ne convinge de mila și iertarea Sa veșnică, în speranța că am

putea ieși din întuneric și vom vedea că El nu a fost cel care ne-a condamnat, ci mai degrabă noi am judecat și ne-am condamnat pe noi înșine demni de moarte pentru păcatele noastre. Acest lucru este dovedit de realitatea condamnării noastre și a dorinței de pedeapsă a altora.

În judecata, condamnarea și moartea lui Isus, învățăm adevărata natură a firii noastre și blestemul care se află în mod natural în cadrul nostru pământesc. Astfel oamenii își rezolvă problemele - prin proces, condamnare și pedeapsă.

Dacă omenirea ar fi învățat cu adevărat lecția crucii, care a manifestat adevărata noastră depravare umană, am fi putut experimenta o istorie complet diferită în ultimii 2000 de ani. În schimb, sămânța adevărului pe care Hristos l-a manifestat acum 2000 de ani este destinată din nou să facă față judecății, condamnării și morții ca parte a respingerii finale a Fiului lui Dumnezeu în poporul Său și a mesajului Său de către majoritatea covârșitoare a umanității.

Vom urmări câteva dintre dimensiunile acestui proces de judecată; modul în care percepem aceasta ca judecata lui Dumnezeu asupra noastră atunci când în realitate este judecata noastră asupra celorlalți proiectată asupra lui Dumnezeu.

Așa cum Dumnezeu l-a dat pe Fiul Său pentru a ne arăta cum suntem noi în povestea Crucii, Dumnezeu este de asemenea dispus să-și dea reputația Sa pentru a fi privit în mod fals ca un judecător condamnat pentru ca noi să sperăm ne vom vedea în acest proces și să ne pocăim de gândurile noastre amăgitoare față de El.

CAPITOLUL 8

Judecând pe Tatăl

El a mai zis: “Un om avea doi fii. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: ‘Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine’. Și tatăl le-a împărțit averea. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată. — Luca 15:11-13

Ce s-a întâmplat cu tatăl în pilda Fiului risipitor este experiența multor părinți. Prin interacțiunile cu colegii lor, copiii încep să-și vadă părinții printr-un obiectiv diferit. Dorința de a ne salva copiii de multe pericole este interpretată ca restricție și control opresiv. Este adevărat că mulți părinți exercită un control excesiv asupra copiilor lor, dar acest lucru nu a fost cazul în povestea pe care a spus-o Isus.

Fiul care își cere moștenirea în avans și dorește să părăsească prezența tatălui său, dezvăluie judecata fiului împotriva tatălui său. Cererea de moștenire spune efectiv: “Abia aștept să mori, dă-mi ce este al meu acum”.

În poveste tatăl nu ripostează și nici nu-l condamnă pe fiul său. Se spune că le-a împărțit, celor doi fii ai săi, mijloacele de trai. Cuvântul în greacă este bios, adică viață. Inima tatălui ar fi fost frântă de faptul trist că fiul său mai mic a vrut să-l părăsească. Tatăl și-a iubit copiii foarte mult și acest lucru l-a durut teribil când a aflat că fiul său a vrut să plece de acasă, mai ales știind că fiul său este

Încă imatur și ar suferi mult de unul singur. Cu un mare cost pentru sine, tatăl îi dă fiului său ceea ce dorește.

Fiul nu exprimă nicio mulțumire pentru acest dar și, prin urmare, nu apreciază ceea ce este dat. Prin urmare, el cheltuiește banii liber pentru că nu apreciază costul acestora. Îi zdrobise inima tatălui să-i ofere acest dar fiului său și totuși fiul nu l-a apreciat deloc.

După ceva timp, fiul pierde moștenirea care i-a fost dată și începe să sufere consecințele deciziilor sale proaste. Când lucrurile au devenit foarte rele, a început să se gândească acasă.

Și-a venit în fire și a zis: 'Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: "Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi". — Luca 15:17-19

Obținem o perspectivă asupra gândirii fiului. El nu crede că se poate relata la tatăl său ca fiu, ci trebuie să se raporteze la el ca servitor sau sclav. Când fiul locuia acasă și lucra pentru tatăl său, îl judecase pe tatăl său ca pe un stăpân al sclavilor. El a simțit că tatăl său caută să-l controleze și să-i restrângă libertatea, de aceea a vrut să plece.

Când fiul se întoarce acasă, își manifestă gândirea față de tatăl său. Nu este gândul iertării în mintea lui. El își imaginează doar pedeapsa pentru păcatul său. El este cel care face judecata și de data aceasta este împotriva sa. El acceptă că nu poate trăi fără tatăl său, dar crede că acum trebuie pedepsit conform faptelor sale rele. Deși circumstanțele sale s-au schimbat, punctul său de vedere asupra tatălui său rămâne același ca înainte. Încă îl vede pe tatăl său ca pe un stăpân al sclavilor.

Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult. — Luca 15:20

Judecata tatălui său de către fiu a fost complet falsă. Tatăl se uitase și se rugase pentru fiul său în fiecare zi. El tânjea să se întoarcă. El nu și-a condamnat fiul

pentru că a făcut ceea ce a făcut. El l-a iertat în mod liber din cauza iubirii sale profunde față de iubitul său copil.

Îți poți imagina bărbatul în vârstă alergând spre fiul său cu lacrimi de bucurie curgându-i pe față? Îmbrățișează și sărută preiubitul său fiu. Nu există mânie, judecată și condamnare; există doar dragoste. Cum tratează fiul aceste acțiuni ale tatălui?

Fiul i-a zis: 'Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău'. — Luca 15:21

Dacă își permite să se arunce pe deplin în brațele tatălui său și să-i accepte iertarea, indurerat va plânge ca tatăl și va începe să recunoască marea durere pe care i-a provocat-o. Mândria lui nu îi permite încă să accepte acțiunile tatălui său. În schimb, susține discursul pe care l-a repetat în prealabil. El dorește să intre într-o relație stăpân / servitor. El dorește să-l liniștească pe tatăl său, lucrând pentru marea datorie pe care i-o datora și să trăiască ca sclav. El nu acceptă în acest moment dragostea iertătoare a tatălui.

Dar tatăl a zis robilor săi: 'Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim, căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit.' Și au început să se veselească. — Luca 15:22-24

Tatăl continuă să verse asupra fiului său dragostea și afecțiunea sa, în timp ce fiul continuă să se raporteze la tatăl său în felul în care s-ar trata singur dacă ar fi în locul tatălui său. Propriul său sistem de judecată cade acum asupra lui și el nu este încă capabil să îmbrățișeze dragostea iertătoare a tatălui său.

Aici se termină povestea fiului mai mic. Îl vedem așezat la masa tatălui său îmbrăcat într-o haină frumoasă, cu o mare sărbătoare. Decizia finală a fiului este lăsată, cititorului. Vei accepta acțiunile iubitoare ale tatălui față de tine sau vei rămâne în secret un sclav în inima ta? Tatăl nostru din ceruri nu te-a judecat niciodată. El ți-a dat viața Sa ca să poți face cu ea după bunul tău plac. Nu te-a condamnat niciodată pentru asta. Îl considerai un stăpân de sclavi? Simți îmbrățișarea Sa caldă când te întorci la El recunoscând că nu poți trăi fără El? Îți vei accepta identitatea de fiu față de Tatăl tău?

Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii. Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă

Vei accepta acțiunile iubitoare ale tatălui față de tine sau vei rămâne în secret un sclav în inima ta? Tatăl nostru din ceruri nu te-a judecat niciodată.

Duhul Fiului Său, care strigă: "Ava", adică "Tată!" Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu. — Galateni 4:1-7

Fiul mai mare pare să aibă aceleași probleme cu judecata ca și fiul mai mic. Observați același sistem de justiție este în fiul mai mare, dar se manifestă într-un mod diferit din cauza poziției diferite a avut în raport cu tatăl său.

Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri. A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: 'Fratele tău a venit înapoi și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine'. El s-a întărâtat de mânie și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre. Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: 'Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat'. 'Fiule, i-a zis tatăl, tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit'. — (Luca 15:25-32)

Fiul mai mare l-a judecat și pe tată ca fiind aspru și nedrept. El și-a servit tatăl ca sclav și nu ca fiu. Când tatăl si-a revârsat dragostea pe fiul său mai mic, fiul

cel mare l-a judecat ca risipitor și neînțelept. Fiul mai mare reprezintă o mare parte din biserica creștină care îi slujește lui Dumnezeu ca un sclav care speră să câștige o recompensă pentru eforturile lor. Îi disprețuiesc pe cei care merg în lume și își strică viața cu prostituate și petreceri. Ei găsesc confort în a-i judeca pe cei din lume; își contrastează viețile bune cu cele din afară și nu le vor îmbrățișa în dragoste nici nu le vor ierta pentru viața lor lumească. Cine era mai pierdut; fiul mai mic sau cel mai mare? Fiul mai mic știa că era pierdut, dar fiul mai mare nu.

În ambele cazuri, fiii l-au judecat pe tată ca pe un stăpân al sclavilor. În ambele cazuri, fiii nu au văzut niciun loc pentru milă. Tatăl a făcut apel la ambii fii să accepte dragostea sa și să se mulțumească cu acea dragoste. Ambii fii aveau nevoie de o adevărată revelație a caracterului Tatălui pentru a răsturna atitudinile lor de judecată și condamnare pe care le primiseră de la Adam.

CAPITOLUL 9

Revelația Tatălui

Așa cum am declarat mai devreme, Romani 5:16 ne spune că judecata care duce la condamnare a pornit de la Adam. De aceea, vedem că a fost prin un singur om moartea a venit pe lume.

De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... — Romani 5:12

Păcatul pe care Adam l-a comis a fost să judece cu condamnare. Acest lucru este complet în afara armoniei cu caracterul lui Dumnezeu. Condamnarea judecății îi conduce pe oameni spre condamnarea altora la moarte. Acesta este modul în care moartea a venit pe lume.

Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău pe un frate sau judecă pe fratele său vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Și, dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător.
— Iacov 4:11

În această stare de spirit căzută, oamenii proiectează aceste atribute asupra lui Dumnezeu și percep Him incorect.

Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. **Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine.**
Dar te voi mostra și îți voi pune totul sub ochi! — Psalmul 50:21

Pentru a corecta opiniile false ale omului despre Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc l-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a ne arăta cum este cu adevărat Tatăl. Isus ne spune scopul misiunii Sale.

Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. — Ioan 17:4

Isus l-a glorificat pe Tatăl, ceea ce înseamnă că El și-a revelat adevăratul caracter în timp ce era pe pământ. Când a vorbit cu unul dintre ucenicii Săi, El a spus:

...Isus i-a zis: “De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? **CineM-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl**. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl’? — Ioan 1 4:9

Isus a afirmat că ceea ce văzuse Filip despre El era exact cum era Tatăl. Pentru ca oamenii să se împace cu Dumnezeu, trebuie să știe cum este El. Fără revelația lui Isus către lume, nu l-am cunoaște niciodată cu adevărat pe Dumnezeu și, în schimb, ne-am imagina că El judecă și condamnă ca noi.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, **n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea**, ci ca lumea să fie mântuită prin El. — Ioan 3:16-17

Dumnezeu nu l-a trimis pe Isus în această lume pentru a o condamna, deoarece Dumnezeu nu condamnă pe nimeni. El l-a trimis pe Fiul Său să ne arate cum este El și, prin urmare, să ne salveze de atitudinile noastre de condamnare prin această cunoaștere a Lui.

Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. — Ioan 3:18

Motivul pentru care cei care cred în numele sau caracterul lui Isus nu sunt condamnați este că atunci când îl cunoști pe Isus, care nu a judecat sau condamnat niciodată pe nimeni, știi că Dumnezeu nu judecă și nu

condamnă. Cei care nu cred în Isus nu sunt capabili să vadă adevărul că Dumnezeu nu condamnă pe nimeni, și astfel moștenirea pe care o primim cu toții de la Adam îi determină pe cei care nu cred să-i condamne pe alții și cred în mod fals că Dumnezeu îi condamnă pe păcătoși pentru păcatele lor. .

Trebuie să crezi în caracterul lui Isus ca unul care nu condamnă pentru a crede că nu ești condamnat de Dumnezeu. Numai acest adevăr ne poate elibera de spiritul de condamnare care ne afectează viața.

Mulți învață că Isus a venit să moară pe cruce și cei care nu acceptă crucea vor fi condamnați de Dumnezeu și distruși în iad. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci trebuie spus că Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a condamna lumea. Dacă Dumnezeu ar condamna chiar și o singură persoană pentru respingerea Crucii, atunci efectul Crucii este de a provoca condamnarea de la Dumnezeu.

Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. — Ioan 17:4

Cum este posibil ca Isus să termine lucrarea pe care Dumnezeu i-a dat-o să o facă în noaptea dinaintea să moară pe cruce?

Isus a zis apoi preoților celor mai de seamă, căpeteniilor străjerilor Templului și bătrânilor, care veniseră împotriva Lui: "Ați ieșit după Mine ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege? În toate zilele eram cu voi în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine. **Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului.**" — Luca 22:52-53

Răstignirea lui Isus a fost lucrarea întunericului. A fost împlinirea dorinței lui Satana de la început, precum și manifestarea a ceea ce a simțit Adam față de Fiul lui Dumnezeu de la căderea sa în păcat.

Crucea lui Hristos arată rasei umane ceea ce este în inimile noastre; dezvăluie ura noastră inconștientă naturală față de Dumnezeu (Romani 8: 7). Permițând rasei umane să-i ucidă Fiul, Dumnezeu ne-a adus față în față cu răul care există în noi datorită moștenirii noastre de condamnare de la Adam.

Cât de de neînțeles este iubirea lui Dumnezeu de a permite rasei noastre să-i facă acest lucru Fiului Său. Și mai uimitor este că, după ce am făcut acest lucru,

El încă nu ne-a condamnat. În cuvintele lui Isus de pe cruce sunt chiar dorințele lui Dumnezeu Însuși:

Atunci Isus a spus: Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac Luca 23:34

... că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări... — 2 Corinteni 5:19

Crucea ne arată că Dumnezeu a fost dispus să ne ierte chiar și după ce L-am ucis pe Fiul Său. Hristos a dezvăluit întregului univers că Dumnezeu încă a refuzat să ne condamne, dar ne-a oferit în mod liber milă.

Lăsându-Se judecat, condamnat și ucis, Isus a dezvăluit ceea ce era în inimile noastre, nu pentru a ne condamna, ci pentru ca în momentul realizării stării noastre teribil de rele, a ne oferi milă și har.

Ați auzit că s-a zis: 'Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău'. Dar Eu vă spun: **lubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă**

prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepecți și peste cei nedrepecți. — Matei 5:43-45

Tatăl nostru îi iubește pe cei care Îl consideră dușman; El îi binecuvântează pe cei care Îl blestemă. Isus a demonstrat clar acest lucru pe pământ. Isus nu i-a judecat, condamnat sau ucis pe cei care L-au respins - mai degrabă El a fost judecat, condamnat și ucis de copiii lui Adam.

Lăsându-Se judecat, condamnat și ucis, Isus a dezvăluit ceea ce era în inimile noastre, nu pentru a ne condamna, ci pentru ca în momentul realizării stării noastre teribil de rele, a ne oferi milă și har.

Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, — Romani 5:20

Știm cu toții că Isus a fost nevinovat de crimele de care a fost acuzat. El a fost o sursă de bucurie și binecuvântare pentru toți cei din jur. El i-a vindecat pe bolnavi, a înviat morții, i-a binecuvântat pe copiii și le-a spus tuturor despre dragostea Tatălui Său pentru ei.

El i-a avertizat pe cei din jurul său care mergeau în păcat și i-a îndemnat să se pocăiască. El a spus mustările sale în dragoste și durere pentru cei care au refuzat să asculte.

Viața Sa perfectă ne oferă singura măsură adevărată a ceea ce este Dumnezeu. Caracterul Său este cel care definește pentru noi adevăratul de fals. Fără a accepta această revelație a Tatălui, vom fi confuzi când vom citi Scriptura din cauza tendinței moștenite de a proiecta vinovăția asupra lui Dumnezeu.

Vina pe care Adam pus-o asupra lui Dumnezeu atunci când a fost întrebat de ce a mâncat fructul copacului afectează fiecare cititor al Bibliei. Modul în care citim poveștile Vechiului Testament este influențat în special de înclinația noastră naturală de a judeca și a condamna.

Doar viața lui Isus manifestată pe pământ ne poate ajuta să citim corect poveștile Vechiului Testament. Dacă nu facem acest lucru, hotărând în schimb să respingem gloria caracterului lui Dumnezeu, așa cum este revelată în Fiul Său, ne punem o perdea peste ochi când citim Scriptura.

Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală și nu facem ca Moise care își puna o maramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și piarască ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător. Dar ei au rămas greoi la minte, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată. Căci Domnul este Duhul, și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. **Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.** — 2 Corinteni 3:12-18

Ori de câte ori doriți să știți cum ar acționa Dumnezeu, citiți primele patru cărți ale Noului Testament care vorbesc despre Evanghelia lui Isus Hristos. Acestea sunt unitatea de măsurare a caracterului lui Dumnezeu.

Isus ne arată cum Tatăl nu judecă în povestea celor doi fii risipitori. Fiii au judecat pe Tatăl. Dar ce zici de texte de genul acesta?

Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. **Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată**, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău. — Ecclesiastes 12:13-14

Vă spun că, în ziua judecății, oamenii **vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit**. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit. — Matei 12:36-37

Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. — 2 Corinteni 5:10

Ar fi tentant să citim aceste versete și să concluzionăm că Dumnezeu va judeca tot ceea ce facem, dar armonizăm o astfel de idee cu ceea ce Isus a demonstrat în viața Sa și cu ceea ce ne-a spus?

Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata adat-o Fiului, — Ioan 5:22

Voi judecați după înfățișare; Eu nu judec pe nimeni. — Ioan 8:15

Este sigur că va exista o judecată. Este adevărat că ne vom confrunța cu tot ceea ce am făcut vreodată. Întrebarea este cine va judeca? Este posibil ca Dumnezeu să poată aduce totul într-un proces de judecată fără a judeca pe nimeni?

Da, într-adevăr va exista o judecată, iar Isus dezvăluie exact cum va avea loc această judecată.

CAPITOLUL 10

Nici Eu nu te condamn

Aici este cel mai simplu sfat pentru a vă permite să treceți prin judecată fără teamă.

Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura. Matei 7:1-2

Citiseam anterior acest verset prin înțelegerea mea despre Moș Crăciun. Mai bine ai grijă pentru că Dumnezeu face o listă cu toate faptele tale și El vine să ți-o ramburseze. Prin prisma condamnării pe care o moștenisem de la Adam, am văzut acest verset ca spunând că Dumnezeu îi va judeca și îi va condamna pe cei care judecă și îi condamnă. Tastarea acestor cuvinte mă uimește cum nu puteam vedea inconsecvența acestui tip de gândire.

Cum ar fi posibil ca Dumnezeu să fie implicat într-o judecată fără ca El să condamne pe nimeni? Să luăm în considerare următoarea poveste:

Isus S-a dus la Muntele Măslinilor. Dar, dis-de-dimineață, a venit din nou în Templu; și tot norodul a venit la El. El a șezut jos și-i învăța. Atunci, cărturarii și fariseii l-au adus o femeie prinsă în precurvie. Au pus-o în mijlocul norodului și au zis lui Isus: "Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea precurvia. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?" — Ioan 8:1-5

Unii dintre conducătorii iudei au adus o femeie la Isus pentru ca El să judece cazul ei. Cuvintele lor indicau că ei au judecat-o deja și au condamnat-o pentru adulterul ei. Prinderea ei în act sugerează că acești oameni au avut ceva de-a face cu actul și atunci când a avut loc. Cu toate acestea, ea a comis adulter și în conformitate cu legea acest lucru a fost greșit, și era clar din scrierile lui Moise că ea a fost demnă de moarte.

Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui. Dar Isus S-a plecat în jos și scria cu degetul pe pământ. Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: "Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea". — Ioan 8:6-7

Acești oameni vicleni căutau să-l prindă pe Iisus între legile lui Moise și legile lui Cezar. În orice caz, Isus nu le spune un cuvânt. El ar fi putut să dezvăluie complotul lor, să le fi dezvăluit toate faptele rele și să-i condamne la moarte pentru lucrurile pe care le-au făcut ... dar Isus nu spune nimic. Mai degrabă, El scrie pe pamant. Bărbații l-au presat pe Iisus să răspundă și, în cele din urmă, El le spune că oricine este fără păcat este în poziția să arunce primul o piatră asupra femeii.

Ca Fiul lui Dumnezeu, plin de Divinitatea Tatălui Său, El putea citi secretele vieții acestor oameni. El și-a arătat capacitatea de a face acest lucru în alt loc.

"Du-te", i-a zis Isus, "de cheamă pe bărbatul tău și vino aici". Femeia l-a răspuns: "N-am bărbat". Isus i-a zis: "Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut, și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul." — Ioan 4:16-18

Isus nu a condamnat-o pentru comportamentul ei în a avea cinci soți și în prezent trăind în afara căsătoriei cu un al șaselea. El i-a spus pur și simplu că știa despre istoria vieții ei. În mod similar, Isus a scris pe pământ; El a dezvăluit că știa istoria vieții acestor oameni, dar, din nou, nu i-a judecat sau condamnat. Așa cum Iisus a întrebat-o pe femeie unde este soțul ei, știind că nu se află într-o relație de căsătorie, tot așa El știa că acești bărbați care aduseră această femeie pentru judecată nu erau lipsiți de păcat. El le oferea șansa de a se pocăi și în același timp a refuzat să-i condamne.

Apoi, S-a plecat iarăși și scria cu degetul pe pământ. Când au auzit ei cuvintele acestea, **s-au simțit muștrați de cugetul lor și au ieșit afară, unul câte unul**, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Și Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc.
— Ioan 8:8-9

Lucrurile pe care Isus le-a scris în nisip au adus convingerea acestor oameni. Acestea nu erau cuvinte de acuzație sau judecată, ci o chemare la minte a lucrurilor din trecut pentru a le vindeca. Isus a dezvăluit că le-a cunoscut vârstele prin faptul că au plecat în ordinea vârstei. Acești bărbați au fost aduși în judecată prin dorința lor de a-l judeca atât pe Isus, cât și pe femeie. Este o amintire a ceea ce s-a întâmplat în grădină la început. Eva îi dăruise inima lui Lucifer și îmbrățișase sămânța lui în acceptarea minciunii sale, săvârșind astfel adulter spiritual. Adam l-a judecat și l-a condamnat pe Fiul lui Dumnezeu prin intermediul femeii pentru a-și justifica propriile greșeli. Prin propria sa condamnare Adam, și-a adus judecata asupra sa. Povestea din Ioan capitolul 8 este o alegorie în viața reală a ceea ce s-a întâmplat la început.

Acești bărbați care au adus-o pe femeie au stabilit momentul judecății pentru că au venit la Isus cu femeia și au aruncat-o la picioarele Lui. Isus nu îi convocase pe acești oameni pentru a-i condamna. Au venit la El pentru a-L condamna pe El și pe femeie.

Acesta este modul în care Tatăl aduce totul în judecată; El ne permite să primim consecințele propriilor alegeri. Dacă vrem să judecăm, circumstanțele vieții se vor produce în așa fel încât să ne judecăm exact în același mod și cu aceeași intensitate cu care i-am judecat pe alții.

Acești bărbați au fost condamnați de propriile lor conștiințe și și-au dat judecata îndepărtându-se de Isus. Ei nu au cerut milă de la El, pentru că nu i-au arătat milă nici lui, nici femeii. Așa cum judecaseră păcatele altora, tot așa și-au judecat propriile păcate și s-au îndepărtat de lumina lumii fără să fie iertate.

Isus nu i-a judecat și nu i-a condamnat. Venind în prezența Aceluia care fusese cu ei toată viața prin Duhul Său, ei s-au confruntat față în față cu istoria vieții lor. Când au văzut recordul vieții lor în lumina prezenței lui Hristos, s-au

condamnat pe ei înșiși și s-au îndepărtat de prezența Lui, astfel încât să poată uita ceea ce li s-a amintit, și să aleagă să se scufunde înapoi în întuneric.

Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadăască faptele. — Ioan 3:20

În timp ce toate acestea au loc, biata femeie neajutorată a auzit cuvintele că cei care sunt fără păcat ar trebui să arunce cu piatră în ea. Ea a fost tentată să creadă că cuvintele lui Isus au fost o condamnare la moarte. Așa cum ea a amintit toate lucrurile pe care le-a făcut, se părea că acum viața ei ar ajunge la un sfârșit.

Atunci, S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: "Femeie, unde sunt părâșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?" "Nimeni, Doamne", l-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: "Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești." — Ioan 8:10-11

Când a întrebat-o pe femeie unde erau acuzatorii ei, Isus i-a cerut femeii să judece singură situația. Și-ar striga mânia împotriva bărbaților care o prinseseră și o folosiseră ca mijloc de a-l prinde pe Isus? Condamnându-i pe cei din jur, s-ar fi judecat condamnată și fără speranță.

Când s-a uitat în jur și nu a văzut pe niciunul dintre conducătorii bisericii de acolo și apoi s-a uitat în fața lui Isus, a căpătat curaj. Credința i-a umplut sufletul în timp ce se uita în fața frumoasă a Mântuitorului ei. El o întreabă: "Nu este nimeni care să te condamne?" Întrebarea merge direct spre inimă; acum trebuie să-și judece propriul caz. Scenele trecutului ei clipește în fața ei, întunericul vieții ei caută să o ducă din nou în tristețe, dar dragostea de pe fața aceea și blândețea zâmbetului Său îi aduc judecata asupra ei. "Nimeni, Doamne".

Pe măsură ce ea și-a judecat propriul caz, așa a fost și judecata dată de Isus. El a spus "nici eu nu te condamn". El îi reflectă însăși judecata pe care ea o pronunțase cu privire la cazul ei. Așa ne aduce Dumnezeu în judecată. Astfel vom explica fiecare cuvânt pe care l-am rostit.

Motivul pentru care trebuie să ne prezentăm în fața scaunului de judecată al lui Hristos este că Adam și fiii săi au stabilit că trebuie să existe o astfel de

judecată judecând și condamnând caracterul lui Dumnezeu ca fiind contrar a ceea ce este cu adevărat. Hristos nu refuză să participe la această judecată, dar lucrează în așa fel încât fiecare persoană să decidă propriul său caz.

Căci, atunci când națiunile care nu au o lege, prin natura lor pot face lucrurile legii, acestea neavând o lege - pentru ele însele sunt o lege; care fac lucrarea legii scrisa în inimile lor, **conștiința lor, de asemenea, martor cu ei, și între ele gândurile acuză sau apără**, în ziua în care Dumnezeu va judeca **secretele oamenilor, în conformitate cu vestea mea bună, prin Isus Hristos**. — Romani 2:14-16 (YLT)

Aceasta este o veste extrem de bună dacă credem două puncte.

1. Crezi că Dumnezeu te iubește și te iartă.
2. Credeți că Isus pe pământ dezvăluie întreaga revelație a caracterului Tatălui.

Dacă nu te uiți la textele despre judecata din Biblie prin viața lui Isus, atunci strălucirea gloriei Tatălui va avea o perdea de întuneric peste ea când vei citi Scripturile.

O întrebare care apare din această poveste este cum știe Isus păcatele acelor bărbați care au venit pentru judecată? Nu sugerează asta că ține o listă? Biblia nu vorbește despre cărți în judecată și că trebuie să dăm socoteală pentru fiecare cuvânt pe care îl rostim? Atunci nu înseamnă că Dumnezeu a consemnat totul pentru a fi folosit în judecată?

CAPITOLUL 11

Legea este spirituală

În al doilea capitol al acestei cărți am explorat implicațiile utilizării supravegherii și a amenințării forței pentru a păstra legea și ordinea într-o societate. Într-un astfel de mediu, legea este impusă cetățenilor săi. Ei respectă legea nu pentru că sunt convinși de bunătatea ei, ci pentru că se tem de pedepsele care ar fi aplicate de un corp armat pentru încălcarea ...

Vreau să mă întorc la un pasaj biblic pe care îl introducusem anterior și apoi să parcurg procesul de reconciliere cu declarațiile lui Hristos.

Mă uitam la aceste lucruri până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile Lui, ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. **S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.** — Daniel 7:9-10

Imaginea unei scene de judecată cu cărți de dovezi furnizate este foarte familiară pentru noi. Dacă această scenă cerească din sala de judecată este într-adevăr Batranul Zilelor, adică Dumnezeu Tatăl, trecând printr-un proces de judecată care decide cine trăiește și cine moare prin nerespectarea legii Sale, atunci următoarele cuvinte ale lui Hristos trebuie considerate false.

Pentru că Tatăl nu judecă pe nimeni... — Ioan 5:22

Aici trebuie să introducem un ingredient vital care a lipsit până acum în ceea ce privește legea din perspectiva cerului.

Pentru că știm că **legea este spirituală**, dar eu sunt carnal, vândute sub păcat. — Romani 7:14

Legea lui Dumnezeu este ceva care se referă la spiritul unei persoane. Legea lui Dumnezeu este relațională în natură. Este o lege care vă spune efectul Spiritului lui Dumnezeu care trăiește în voi, mai degrabă decât să vă spună că aceasta este ceea ce trebuie să faceți pentru ai face lui Dumnezeu pe plac.

Dar cel care se uită în legea perfectă a libertății și continuă în ea, și nu este un ascultător uituc, ci un împlinitor al lucrării, acesta va fi binecuvântat în ceea ce face. — Iacov 1:25

O lege care este folosită pentru a pune în aplicare ascultarea nu este o lege a libertății, ci mai degrabă o lege de restricție. Legea lui Dumnezeu este o profeție a ceea ce se întâmplă cu cei care îl iubesc pe Dumnezeu și sunt plini de viața Sa.

Acesta este legământul pe care îl voi stabili cu poporul lui Israel după acel timp, declară Domnul. Voi pune legile mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor. Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu. — Evrei 8:10 (NIV)

Cum scrieți o lege pe inima unei persoane? Acest lucru se poate face numai prin relația personală. Pe măsură ce o persoană ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu și începe să-L iubească și cere Duhul Său, Duhul începe să schimbe inima persoanei și legea lui Dumnezeu începe să funcționeze automat în noi. Aceasta este singura modalitate prin care o lege poate da libertate și ferire.

De ce atunci oamenii înțeleg legea care trebuie impusă și că vom fi pedepsiți de Dumnezeu dacă o încălcăm?

Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit, și, prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea. — Romani 7:11

Cum ne-a înșelat păcatul prin lege? Păcatul în sine nu este o persoană care ne înșeală, ci mai degrabă păcatul a fost creat de Satana și prin păcat Satana a schimbat modul în care rasa umană privește legea. Cum a făcut asta?

Atunci, șarpele a zis femeii: "Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul". — Geneza 3:4-5

Satana i-a convins pe Adam și Eva că viața lor nu depinde de Dumnezeu. El i-a convins că viața lor este inerentă și că sunt nemuritori. Atâta timp cât vor continua să mănânce din acest copac, nu vor muri niciodată. Dacă ceea

Satana i-a convins pe Adam și Eva că viața lor nu depinde de Dumnezeu. El i-a convins că viața lor este inerentă și că sunt nemuritori.

ce a spus Satana este adevărat, atunci orice porunci emise de Dumnezeu ar părea arbitrar și controlante. Dacă noi, ca oameni, am putea exista într-adevăr fără a fi nevoie să fim dependenți de Dumnezeu, atunci orice mișcare din partea Sa pentru a ne ghida sau a ne conduce ar putea fi considerată ca folosind forța.¹⁹

Prin această minciună pe care a spus-o Satana, el a reușit să schimbe percepția noastră despre legea lui Dumnezeu de la o lege a binecuvântării și a libertății la o lege a controlului și tiraniei. Noi, ca rasă, am început să vedem legea ca pe o listă pe care Dumnezeu ne-a impus-o și că El ne va evalua apoi împotriva acestei legi pentru a stabili dacă ne va ține în viață sau nu.

Această viziune greșită a legii creează imediat nevoia de condamnare, judecată și pedeapsă. Ne reamintim că Pavel ne spune că acest fel de condamnare a judecății a venit de la Adam și nu de la Hristos sau de la Tatăl Său (Romani 5:16).

Prin urmare, temelia împărăției lui Satana este minciuna că omul este nemuritor, sau mai direct, că sufletul său este nemuritor. Face cuvântul lui Dumnezeu că putem muri dacă ne deconectăm de El prin neascultare, o minciună; forțându-ne într-o poziție în care singurul mod în care putem muri

¹⁹ Pentru mai multe informații despre acest subiect, consultați cartea Life Matters disponibilă la fatheroflove.info

este prin executarea noastră directă de către Dumnezeu . Acesta este principiul cheie din care provine supravegherea, judecata și pedeapsa. Prin această minciună, Satana a făcut daune legii lui Dumnezeu și a stabilit tronul nelegiurii.

Te vor pune cei răi să șezi pe scaunul lor de domnie ei, care pregătesc nenorocirea la adăpostul Legii? — Psalmul 94: 20

Dacă legea este spirituală și este o manifestare a modului în care funcționează relațiile de viață, atunci pentru ca aceste relații să înflorească, trebuie să existe un mijloc de înregistrare a tranzacțiilor acestor relații pentru ca acestea să crească și să se dezvolte, deoarece relațiile sunt dezvoltate pe baza unei serie de amintiri împărtășite.

CAPITOLUL 12

Scrisă pe tablele inimii

În capitolul anterior am observat că Dumnezeu are capacitatea de a scrie legea Sa pe inimile noastre, plasându-și principiile dragostei în mintea noastră, deoarece legea este de natură spirituală și vorbește despre problemele sufletului.

Dumnezeu a proiectat lumea noastră în așa fel încât amintirile tuturor interacțiunilor noastre între ele să fie înregistrate. Ochii, urechile și alte simțuri sunt dispozitive de înregistrare spirituală care stochează amintiri în inimile noastre. Fiecare persoană are întreaga sa istorie de viață scrisă în inima sa. Din această înregistrare putem discerne dacă o față sau o voce este sau nu familiară. Apostolul Pavel face aluzie la aceasta în felul următor.

Sunteți epistola noastră scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii; în mod clar sunteți o epistolă a lui Hristos, slujită de noi, scrisă nu cu cerneală, ci de Spiritul Dumnezeului cel viu, nu pe tăblițe de piatră, ci pe tăblițe de carne, adică a inimii. — 2 Corinteni 3:2-3

Când Pavel a predicat Evanghelia altora și ei au îmbrățișat-o, Duhul lui Dumnezeu a început să scrie pe inimile lor bucuria dreptății prin credință. Oamenii au început să se schimbe, iar evidența acestei schimbări a fost scrisă în inimile lor de către Duhul lui Dumnezeu.

Duhul lui Dumnezeu este numit de Isus drept degetul lui Dumnezeu. Observați această paralelă:

Dar dacă alung **demonii prin Spiritul lui Dumnezeu**, cu siguranță împărăția lui Dumnezeu a venit asupra ta. — Matei 12:28

Dar dacă alung **demonii cu degetul lui Dumnezeu**, cu siguranță împărăția lui Dumnezeu a venit asupra ta. — Luca 11:20

Isus înregistrează cu degetul pe tablele inimii noastre, înregistrarea vieții noastre. Prin simțurile pe care ni le-a dat Dumnezeu, această înregistrare este scrisă în subconstientul nostru. Este infailibil în acuratețea sa. Ochii noștri nu pot să nu vadă lucrurile pe care le-am văzut și le-am făcut și urechile noastre nu pot să nu audă lucrurile pe care le-am auzit de-a lungul vieții noastre. Putem încerca să uităm lucrurile pe care le-am făcut, dar înregistrarea va rămâne întotdeauna scrisă în inima noastră. Această înregistrare este, desigur, aprobată de noi înșine, deoarece noi suntem cei care decidem acțiunile pe care le vom întreprinde și le vom efectua.

Când avem experiențe binecuvântate, amintirile sunt dulci, dar când facem lucruri care încalcă relațiile sacre pe care le avem cu Dumnezeu și unii cu alții, aceste lucruri sunt înregistrate cu un stilou de fier.

Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier, cu un vârf de diamant; este săpat pe tabla inimii lor și pe coarnele altarelor lor. — Ieremia 17:1

Cuvântul pentru diamant înseamnă de fapt un ghimpe înțepător ca înțepătura conștiinței noastre. De ce este scris cu un stilou de fier? Când conștiința noastră este convinsă cu gândul că facem ceva greșit, dacă continuăm, acțiunile noastre sunt marcate în inimile noastre cu sentimente de vinovăție. În același timp, cicatricea păcatului ne întărește inimile și devenim mai puțin sensibili la păcat. Cu cât păcătuim mai mult, cu atât inimile noastre devin mai grele, până când inimile noastre devin complet fier.

Ne amintim că aceste lucruri sunt scrise în inimile noastre cu degetul lui Dumnezeu. Noi suntem cei care efectuăm acțiunile, dar Duhul lui Dumnezeu a conceput un sistem în care totul este scris în noi. Dumnezeu a conceput

acest sistem pentru a ne binecuvânta astfel încât amintirile noastre dulci de bine să fie întotdeauna alături de noi. El nu ne-a conceput să purtăm amintiri de tristețe și vinovăție. Dar când păcătuim, rugămințile Duhului lui Dumnezeu care sunt respinse sunt scrise în amintirile noastre. Cu cât rezistăm mai mult la rugăciunea Duhului, cu atât inimile noastre devin mai grele până când putem deveni ca Faraonul a cărui inimă a fost complet împietrită, adică cu totul nereceptivă pentru Duhul lui Dumnezeu.

În acest fel, se poate înțelege că Dumnezeu îl poate sfărâma pe păcătos.

Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar'. — Psalmul 2:9

Tija de fier este însemnarea cu fieru rosu atunci când rezistăm rugăminții Duhului și facem ceea ce ne dorim în rebeliune împotriva lui Dumnezeu. Răzvrătirea și rezistența continuă împotriva lui Dumnezeu fac inima atât de dură încât persoana sa pregătit pentru distrugere. Ele sunt sfărâmate în bucăți de o tijă sau un stilou de fier care a înregistrat atât de multă vină și rău în suflet încât îndepărtează complet Duhul lui Dumnezeu și arde conștiința cu un fier fierbinte..

Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, **însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor**, — 1 Tim 4:1-2

Îmi amintesc câteva evenimente din viața mea când am fost tentat să merg împotriva conștiinței și a păcatului, iar sentimentul din mine a devenit foarte fierbinte. Este nevoie de efort pentru a rezista rugăminților Duhului. Trebuie să dai cu piciorul împotriva trezirei conștiinței pentru a face acest lucru. Dacă o faci iar și iar, în cele din urmă inima devine atât de dură încât devine fragilă și apoi se sfărâmă.

Deci, vedem că există o înregistrare a fiecărei persoane făcută în propria inimă. Este o înregistrare pe care nimeni nu o poate contesta, deoarece fiecare dintre noi a scris-o prin liberul nostru arbitru. Această înregistrare este o înregistrare spirituală. Nu se înregistrează cu stilou sau cerneală sau pe nici un

lucru creat de om. În același timp, există o evidență a ceea ce am făcut în cer, dar nu este consemnat într-o carte fizică, ci mai degrabă este gravat în mâinile lui Dumnezeu.

Vezi, te-am înscris pe palmele mâinilor Mele; Zidurile voastre sunt continuu înaintea Mea. — Isaia 49:16

Acest lucru se datorează faptului că Tatăl nostru din ceruri prin Duhul Său a fost martor la fiecare eveniment din viața noastră. Lucrurile pe care le facem sunt martore și simțite de El. Ele sunt înregistrate în inima Lui în același mod în care sunt înregistrate în inima noastră. Gândiți-vă la modul în care un părinte poartă în inimă o amintire sacră a fiecărui copil. Evidența pe care Dumnezeu o păstrează despre noi este infinit mai prețioasă pentru El. Însăși firele de păr ale noastre sunt numărate de El.

Cinci vrăbii nu sunt vândute pentru două monede de cupru? Și nici una dintre ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. **Dar firele de păr ale capului tău sunt numerotate. Nu vă temeți, prin urmare; sunteți de o valoare mai mare decât multe vrăbii.**
— Luca 12:6-7

Tatăl nostru și Salvatorul nostru nu înregistrează lucruri pentru a ne pedepsi; înregistrează lucruri pentru a rămâne în legătură intimă cu noi. Viețile noastre sunt continuu în mâinile lor și astfel păstrează în inimile lor o înregistrare perfectă a vieții noastre pentru a o păstra. Acesta este, de asemenea, motivul pentru care putem spune pentru cei care cred acest lucru, că Dumnezeu:

... ne-a ridicat împreună și ne-a făcut să stăm împreună în locurile cerești din Hristos Isus, — Eph 2:6

Înregistrarea vieții noastre care este plasată în inima lui Hristos este, de asemenea, făcută de noi. El ne permite să scriem înregistrarea în inima Sa și astfel suntem înscriși în palmele mâinilor Sale. Prin urmare, este adevărat că Dumnezeu are o înregistrare perfectă a vieții noastre, dar nu este înregistrată în scopurile pe care le gândim în termeni de supraveghere, judecată și pedeapsă. Este înregistrată pentru că atunci când cineva iubește o altă persoană, ei acorda în mod constant atenție, are grija de ei și se gândesc mereu la ei.

Multe, Doamne, Dumnezeul meu, sunt lucrările Tale minunate pe care le-ai făcut; Și gândurile Tale față de noi nu pot fi numarate la Tine, în ordine; Dacă le-aș declara și as vorbi despre ele, sunt mai multe decât pot fi numerotate. — Psalmul 40:5

Acesta este motivul pentru care Hristos a putut citi inimile bărbaților care au venit în prezența Lui împreună cu femeia prinsă în adulter. El putea să citească înregistrarea în inimile lor și, de asemenea, să-i conștientizeze, iar când au intrat în prezența Lui, nu au putut ascunde sau șterge înregistrarea din memoria lor. Ceea ce a scris Hristos pe pământ a fost doar o repetare a ceea ce El scrisese în inimile lor cu degetul lui Dumnezeu și pe care ei înșiși îl semnaseră deja cu acordul lor.

Din acest motiv, atunci când Dumnezeu deschide cărți în cer, El ajunge în inimile oamenilor. El nu are nevoie de cărți fizice așa cum le folosim noi astăzi, deoarece legea Sa nu este fizică, ci spirituală; care se ocupă de chestiuni ale inimii și minții care se manifestă în trup.

Dumnezeu nu ne supraveghează pentru a ne judeca și a ne condamna; El ne veghează cu drag și se gândește la noi în fiecare zi și tânjește să ne binecuvânteze. Acesta este modul în care înregistrarea este stocată în inima Lui. Când păcătuim împotriva lui Dumnezeu, luăm acel stilou de fier și străpungem coasta lui Hristos și îl răstignim din nou.

Dumnezeu nu ne supraveghează pentru a ne judeca și a ne condamna; El ne veghează cu drag și se gândește la noi în fiecare zi și tânjește să ne binecuvânteze.

Dacă ei cad, să-i reînnoiască din nou la pocăință, deoarece ei **crucifică din nou pentru ei înșiși Fiul lui Dumnezeu**, și-L pun la o rușine deschisă. — Evrei 6:6

Inima lui Hristos nu se transformă niciodată în fier, așa că de fiecare dată când scriem faptele noastre de păcat asupra noastră și El este forțat să asiste la aceasta, El este străpuns cu o agonie intensă. Este la fel de fiecare dată pentru că El nu se împietrește niciodată să păcătuiască. Când îl vom întâlni în sfârșit pe Hristos față în față, înregistrarea pe care am înscris-o pe El ne va întâlni - toate - și vom decide apoi noi înșine dacă vom fi iertați sau nu. El ne va întreba

“Nu este cineva care să te condamne?” Care va fi răspunsul tău? Cum te vei judeca singur când vei sta înaintea Lui și fiecare cuvânt pe care l-ai rostit și fiecare gând secret pe care l-ai meditat este scris în fața ta în persoana lui Hristos? Cum vei judeca? Tot răul nostru pe care l-am reprimat și ascuns, atunci când ne vom confrunța, ne va copleși? Isus nu vrea să fim luați prin surprindere și înghițiți de rușine și vinovăție în acea ultimă zi; El dorește ca astăzi să renunțăm la angoasa sufletului nostru și să-L lăsăm să ne vindece.

În acest context, Creatorul nostru, care spune că El este iubire (1 Ioan 4: 8), nu ține nicio evidență a faptelor noastre rele în scopul de a ne pedepsi.

Dragostea e răbdătoare, dragostea e bună. Nu invidiază, nu se laudă, nu este mândră. Ea nu dezonorează pe alții, nu caută folosul său, nu este ușor de supărat, **nu păstrează nici o evidență a relexlor.** — 1 Corinteni 13:4-5 (NIV)

Care este diferența dintre amintirile vieții noastre scrise pe inima lui Isus și o înregistrare a greșelilor înregistrate? Evidența pe care o ține Isus este în Sine; face parte din Sine, pentru că toată creația ține împreună în El. (Coloseni 1:17). O evidență a greșelilor este ceva extern de la noi înșine care nu simt tristete, durere sau pierdere. Este fără inimă și, prin urmare, poate sta la baza pedepsei care implică moartea. Tatăl nostru și Fiul Său nu păstrează nici o evidență fără inimă a greșelilor noastre, ci mai degrabă inima lui Hristos are înregistrarea scrisă chiar în ființa Sa

Acest principiu este subliniat în viziunea din Apocalipsa 5 despre sulul pe care nimeni nu l-a putut deschide.

Și cântau o cântare nouă și ziceau: “**Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetele**, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ!”
— Apoc. 5:9-10

Hristos este demn să deschidă cartea istoriei noastre umane pentru că El a fost ucis pentru noi și a umblat cu noi în umanitatea noastră suferindă.

Cei care se închină la un zeu care face liste și îi verifică de două ori pentru a vedea dacă au fost obraznici sau drăguți se închină zeului supravegherii, judecării și morții. Acesta nu este Dumnezeuul lui Isus Hristos care nu ține o astfel de evidență împotriva noastră. Când ne vom întâlni cu Creatorul nostru și vom intra în prezența Aceluia care poartă toate amintirile vieții noastre în inima Sa, vom fi întrebați "Nu este cineva care să te condamne pentru asta?" Cum vei răspunde și ce vei judeca?

CAPITOLUL 13

Gândurile mele nu sunt gândurile tale

În capitolul 11, ne-am uitat la modul în care minciuna lui Satan că avem viață în afară de Dumnezeu ne-a schimbat întreaga înțelegere a legii. În capitolul 2 am început să explorăm posibilitatea ca dreptatea lui Dumnezeu să fie diferită de înțelegerea noastră despre dreptate. Înainte de a trece la o analiză mai detaliată a judecății așa cum este predată în Scriptură, să analizăm puțin mai departe implicațiile minciunii lui Satana cu privire la nemurire și impactul acesteia asupra percepțiilor noastre de judecată.

1. Satana a susținut că nu vom muri cu siguranță și, mâncând fructul copacului interzis, vom fi ca Dumnezeu. Geneza 3: 5
2. Acest lucru a schimbat percepțiile umane asupra legii. Dacă nu suntem dependenți de Dumnezeu pe viață, atunci legea Sa ne este impusă fără un motiv valid.
3. Prin urmare, mintea trupească este în război cu legea lui Dumnezeu și refuză să fie supusă ei. Romani 8: 7
4. Deconectarea umanității de Dumnezeu i-ar determina să piară, pentru că numai Dumnezeu are viață. Dar Satana invită omenirea să proiecteze cauza morții asupra lui Dumnezeu. Dacă omul vede legea lui Dumnezeu ca o impunere arbitrară, atunci este logic să vedem încălcările legii ca fiind impuse și ele. Vedem acest lucru jucându-se în viața lui Cain. Dumnezeu îi spune lui Cain consecințele naturale ale

acțiunilor sale și Cain îi proiectează asupra lui Dumnezeu vina pentru noua sa realitate. Geneza 4: 11-14

5. Satana atașează apoi impunerea morții ca pedeapsă pentru încălcarea legii lui Dumnezeu. El îl prezintă pe Dumnezeu ca agresor în aplicarea pedepsei. Știm acest lucru pentru că moartea este prezentată ca dușmanul lui Dumnezeu și al omului și ceva care se află în stăpânirea lui Satana. Evrei 2:14, 1 Corinteni 15:26
6. Satana prezintă moartea omului drept dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatul omului, proiectând stăpânirea lui Satana asupra lui Dumnezeu și făcându-l pe Dumnezeu autorul morții. Psalmii 50:21; Psalmii 94:20
7. După cum am indicat în capitolul 3, mila este înțeleasă ca un preț plătit pentru a întârzia sau a înlătura pedeapsa. În sistemul lui Satana, mila nu iertă niciodată în mod liber pe cineva fără bani sau fără preț (Is 55: 1). Acest sistem cere ca "dreptatea lui Dumnezeu" să fie calmată cu un sacrificiu; cere o plată de un fel.
8. Introducerea morții în umanitate ca pedeapsă de la Dumnezeu face ca pretul timpului să fie ceva extrem de valoros. Ni se dă o perioadă de probă pentru a alege dacă vom crede că Dumnezeu este bun, să renunțăm la înstrăinarea noastră de El și să-l permitem să ne arate păcatele noastre pentru a fi vindecați. Dar noi înțelegem această perioadă de probă din propriul nostru sistem de justiție ca fiind dată nouă pentru a-l potoli pe Dumnezeu cu fapte bune sau dovezi ale contriției prin acceptarea crucii înainte de judecata finală. Acest lucru înseamnă că fugim constant de diagnosticul și vindecarea oferită și, prin urmare, viața devine un ceas în care nu avem pace. Există un sentiment constant de epuizare a timpului și un sentiment de condamnare în timp ce alergăm spre judecată, ceea ce înseamnă acum pedeapsa celor răi și justificarea celor buni.
9. Tot acest proces este străin de gândurile lui Dumnezeu. Principiile sale de milă, dreptate și pedeapsă sunt complet diferite de ale noastre. Aceste concepte nobile s-au corupt în mintea noastră prin

minciuna vieții inerente care ne face să simțim subconștient că nu avem nevoie de Dumnezeu și că El este un nebun doritor de control

Impactul acestei minciuni a vieții inerente este bine explicat de povestea a ceea ce pare a fi două nave care navighează una spre cealaltă noaptea. O navă radio la cealaltă, spunându-i să-și abată cursul din drumul navei lor. O voce revine prin radio că nu, voi ar trebui să deviați cursul pentru a evita coliziunea. Căpitanul navei îl amenință pe cel de la celălalt capăt al liniei să devieze cursul

Când rasa umană a îmbrățișat
minciuna că am putea poseda
nemurirea și a fi ca Dumnezeu,
ne-am schimbat relația cu
Dumnezeu și ne-am imaginat ca
el să fie ca noi.

sau să facă față consecințelor. Vocea răspunde: "Acesta este farul, apelul tău".

Când rasa umană a îmbrățișat minciuna că am putea poseda nemurirea și a fi ca Dumnezeu, ne-am schimbat relația cu Dumnezeu și ne-am imaginat ca el să fie ca noi. Acea lumină strălucitoare de la far care a fost trimisă în dragoste pentru a ne proteja

de ruină a fost interpretată ca fiind de intenție ostilă, iar rasa umană s-a pregătit pentru război împotriva farului. Când nava a realizat adevărata identitate a celeilalte surse de lumină, întreaga paradigmă s-a schimbat și lumina a fost înțeleasă imediat în contextul său adecvat

În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime. Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel sfânt, iar El li S-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor. — Isaia 63:9-10

Așa este cu judecata. Ne închipuim că Dumnezeu este ca noi. Ne imaginăm că El este unul care judecă, condamnă și pedepsește ca noi. Dar gândurile Lui nu sunt gândurile noastre.

Totuși, pentru ca noi să vedem adevărata noastră stare, Dumnezeu ne permite să ne confruntăm cu judecata pe care credem că o exercită Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ar avea o judecată așa cum o înțelegem, atunci nu L-am considera un Dumnezeu drept.

Datorită minciunii lui Satana , am moștenit un mod de a gândi despre viață, moarte și pedeapsă, rezultând ca Dumnezeu să ne arate că nu așa gândește El, si în același timp să ne atragă către El. El trebuie să se apropie de noi, permițându-L să fie văzut că este ca noi, pentru a nu ne îndepărta de El, crezând că El nu este bun și drept în ochii noștri.

Judecata lui Dumnezeu este menită să aducă vindecare și restaurare, nu condamnare și moarte.

Apoi, Isus a zis: **“Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată:** ca cei ce nu văd să vadă și cei ce văd să ajungă orbi”. — Ioan 9:39

Rezultatul judecății lui Isus este că orbii încep să vadă. Aceasta este o formă vindecătoare de judecată. În același timp, Isus spune că judecata Lui îi va face pe cei care cred că pot vedea să fie orbi, adică își dau seama că au fost orbi (Apocalipsa 3:17). Dar de ce vrea Isus să mărturisească că sunt orbi? Este pentru ca să poată fi vindecați. Isus a descris o parte esențială a misiunii Sale ca oferind vedere orbilor.

Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și **orbilor, căpătarea vederii**, să dau drumul celor apăsați — Luca 4:18

Doar cei care își recunosc orbirea pot fi vindecați. Acest principiu al restaurării este prezentat în Vechiul Testament în diferite povestiri.

Când **le ridica Domnul judecători, Domnul era cu judecătorul și-i izbăvea din mâna vrăjmașilor** lor în tot timpul vieții judecătorului, căci Domnului I se făcea milă de suspinele scoase de ei împotriva celor ce-i apăsau și-i chinuiau. — Judges 2:18

Chiar dacă lucrarea judecătorilor a fost imperfectă, încă putem vedea că scopul a fost eliberarea de opresiune. Cartea lui Isaia exprimă, de asemenea, această temă a eliberării prin judecată.

Voi face iarăși pe judecătorii tăi ca odinioară și pe sfetnicii tăi ca la început. După aceea, vei fi numită cetatea neprihănită, cetatea

credincioasă. Sionul va fi mântuit prin judecată și cei ce se vor întoarce la Dumnezeu în el vor fi mântuiți prin dreptate. — Isaia 1:26-27

Neprihănirea Mea este aproape, mântuirea Mea se va arăta, și brațele Mele vor judeca popoarele, ostroavele vor nădăjdui în Mine și se vor încrede în brațul Meu. — Isaia 51:5

Biblia arată că gândurile lui Dumnezeu despre judecată sunt pentru eliberare, vindecare și restaurare, nu pentru condamnarea care duce la morți. Dar acest lucru se poate întâmpla numai dacă acceptăm diagnosticul lui Dumnezeu cu privire la problema noastră, mai degrabă decât diagnosticul nostru. Atunci putem cere vindecare și credem că ne vom schimba. Pentru a explica modul în care Dumnezeu ne vindecă în judecată, trebuie să luăm în considerare subiectul Sanctuarului, pentru că acesta este obiectul lecției care prezintă în detaliu procesul prin care Dumnezeu ne mântuiește.

CAPITOLUL 14

Calea ta O Dumnezeule este în Sanctuar

Punctele pe care le-am discutat în capitolul anterior au plasat o mare prăpastie între Dumnezeu și om. Prin influența lui Satana, rasa umană a fost amăgită pe o cale sumbră și întunecată. Cum ar putea Dumnezeu să ne revendice și să ne reseteze gândirea falsă? Cum ar putea gândurile noastre să devină din nou gândurile lui Dumnezeu, astfel încât să putem înțelege cu adevărat caracterul Său?

Isus i-a zis: **“Eu sunt Calea, Adevărulși Viața.** Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” — Ioan 14:6

Isus este calea către Tatăl, adevărul Tatălui și viața Tatălui. Prin Hristos suntem capabili să ne întoarcem la Dumnezeu. Cuvântul pentru cale în greacă din versetul de mai sus este G3598 hodos, adică cale. Același cuvânt este folosit în Vechiul Testament grecesc în acest verset:

Calea ta, O Dumnezeule, este în sanctuar; Cine este atât de mare dumnezeu ca Dumnezeul nostru? — Psalmul 77:13

Pentru ca Dumnezeu să se apropie de noi și să locuiască cu noi, El a construit un Sanctuar .

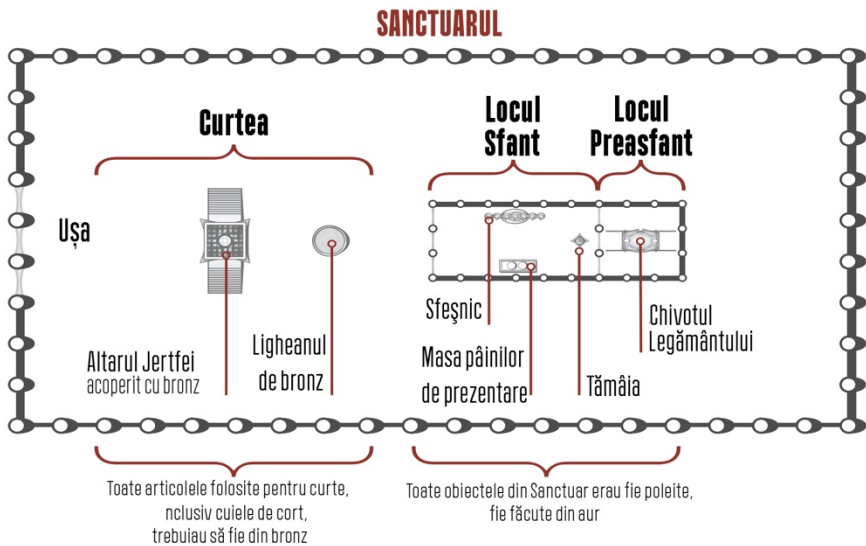
Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor. — Exod 28:8

Obiectivul mersului pe această cale a Sanctuarului este ca inimile noastre de piatră să fie înmuiate din nou și să devină inimi de carne .

Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne
— Ezechiel 36:26

Simbolismul Sanctuarului ne stabilește pașii de urmat pentru a fi aduși pe deplin la Dumnezeu și împăcați cu El.

Să luăm în considerare aspectul acestui sistem Sanctuar

Păcătosul intră în sanctuar prin ușa din curte. Camera numită Locul Preasfânt este locul în care prezența lui Dumnezeu a locuit în Sistemul Sanctuar.

Există multe aspecte ale Sanctuarului și serviciile sale pe care ne-am putea opri, dar vrem doar să ne concentrăm asupra câtorva puncte din progresul de la curte la Locul Preasfânt.

În primul rând, observăm că toate mobilierul din curte sunt acoperite cu alamă sau bronz. Mobilierul Sfântului Loc este fie din aur, fie este acoperit cu aur. Schimbarea metalelor relevă o schimbare a calității. Reprezintă

schimbarea caracterului care are loc în persoană pe măsură ce progresează în cunoașterea lui Dumnezeu. Elementul de alamă este interesant deoarece este un aliaj format din două metale, cupru și staniu. Este un metal creat de om. Nu a fost creat de Dumnezeu. The sinner enters the sanctuary via the door in the courtyard. The room called the Most Holy Place is the place where the presence of God dwelt within the Sanctuary System.

Există multe aspecte ale Sanctuarului și serviciile sale pe care le-am putea evidenția,²⁰ dar vrem doar să ne concentrăm pe câteva puncte în progresie din curte până în Locul Sfânt.

În primul rând, observăm că tot mobilierul din curte este acoperit cu alamă sau bronz. Mobilierul din Locul Sfânt este fie din aur, fie este acoperit cu aur.²¹ Schimbarea metalelor relevă o schimbare de calitate. Ea reprezintă schimbarea de caracter care are loc în persoană pe măsură ce progresează în cunoașterea lui Dumnezeu. Elementul de alamă este interesant, deoarece este un aliaj de două metale, cupru și staniu. Este un metal care este făcut de om. Nu a fost creat de Dumnezeu.

Țila, de partea ei, a născut și ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier. Sora lui Tubal-Cain era Naama.
— Geneza 4:22

Dumnezeu vorbește despre alamă / bronz într-un mod negativ ca pe ceva care trebuie purificat ca zgură.

Fiul omului, casa lui Israel a ajuns pentru Mine ca niște zgură; toți sunt **aramă, cositor, fier, plumb** în cuptorul de topit; au ajuns niște zgură de argint. — Ezechiel 22:18

Altarul sacrificiului este locul în care erau aduse jertfele animalelor. Reprezintă moartea lui Hristos pe cruce pentru păcatele noastre. Faptul că simbolul jertfei lui Hristos se află pe un altar de bronz indică faptul că Dumnezeu

²⁰ Vă rugăm să citiți Life Matters capitolul 15 pentru mai multe detalii. Disponibil la fatheroflove.info

²¹ Pentru mai multe detalii, a se vedea capitolul 8 al cărții Cross Examined and Cross Encountered, disponibil la fatheroflove.info

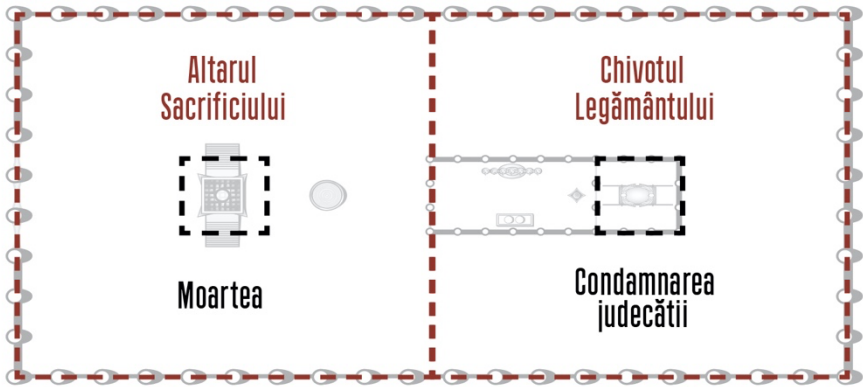
acomodează gândirea omului despre ceea ce este necesar pentru a avea loc împăcarea.

Când omul a proiectat cauza morții sale înapoi asupra lui Dumnezeu ca o pedeapsă a lui Dumnezeu pentru păcatul omului, Dumnezeu a trebuit să ofere un înlocuitor pentru om; era nevoie de o plată înainte ca omul să accepte mila lui Dumnezeu și să creadă că Dumnezeu era mulțumit că onoarea Sa a fost păstrată. Oferind acest sacrificiu, Dumnezeu dezvăluie ceea ce gândește omul și ceea ce cere omul pentru a crede că Dumnezeu este milostiv față de el. Acest raționament din partea omului poate fi conștient, subconștient sau chiar inconștient, dar este acolo; este moștenirea minții noastre căzute. Fiecare parte a Sanctuarului este un contact cu omul pentru a-i vorbi în conformitate cu gândirea lui și pentru a-l împăca cu Tatăl.

Cele două principii cheie pe care omul trebuia să le împăce erau condamnarea judecății și a morții.

Și darul fără plată nu vine ca printr-acel unul care a păcătuit, **căci judecata venită de la unul a adus osânda**, dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărâre de iertare. Dacă, deci, **prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur**, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!) — Romani 5:16-17

Cel care judecă la condamnare și a cărei ofensă a cauzat moartea să domnească este Adam. Adam a crezut că Dumnezeu l-a condamnat și a dorit să-l ucidă. Prin urmare, acestea sunt cele două zone ale sanctuarului care trebuie dezvăluite la oameni. Sanctuarul este un dreptunghi care creează spațial două pătrate. În centrul primului pătrat se află altarul sacrificiului. În centrul celui de-al doilea pătrat se află chivotul legământului

Sacrificiile erau oferite pe altarul sacrificiului în fiecare zi. Judecata din ziua ispășirii a avut loc doar o dată pe an.

În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi Ziua Ispășirii: atunci să aveți o adunare sfântă, să vă smeriți sufletele și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc. Să nu faceți nicio lucrare în ziua aceea, căci este Ziua Ispășirii, când trebuie făcută ispășire pentru voi înaintea Domnului, Dumnezeului vostru. Oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimicit din poporul lui. Pe oricine va face în ziua aceea vreo lucrare oarecare, îl voi nimici din mijlocul poporului lui.
— Levitic 23:27-30

Această descriere dată în Levitic este o reflectare a modului în care oamenii înțeleg că Dumnezeu trebuie să lucreze în judecată. Adam este cel care a adus judecata, condamnarea și moartea în lume. Calea Sanctuarului este să ne dezvăluie care este gândirea noastră reală și apoi să comparăm ceea ce gândim cu viața lui Isus și să ne dăm seama că gândirea noastră este greșită. Așa are loc reconcilierea. Este un proces care dezvăluie faptul că sistemul

nostru păcătos moștenit de moralitate este greșit, de care ne pocăim și suntem iertați. Aceasta finalizează procesul de reconciliere.

Majoritatea religiilor cred că, pentru că Dumnezeu poruncește jertfele și apare ca judecător în Locul Preasfânt în Ziua Ispășirii, așa este El. Dar acest lucru este fals. Dumnezeu este ca Isus și aceste lucruri scrise în lege sunt reflectări ale ceea ce suntem noi. Dumnezeu ni le arată ca să ne pocăim și să ne întoarcem de la ele.

Dumnezeu ne întâlnește la altarul de aramă, un altar realizat dintr-un aliaj proiectat de un fiu al lui Cain. Tatăl nostru nu a dorit niciodată sacrificii, dar El le-a dat pentru a ne arăta cum suntem în natură. Am crezut că Dumnezeu are nevoie de liniște înainte ca El să ne ierte și nu am crede că am fost iertați până nu s-a vărsat sânge. Aceasta este o idee teribilă, păgână; dar nu ne-am dat seama. El ne-a mărit păcătoșenia în aceste sacrificii, în timp ce, în același timp, prin această aramă, ideea creată de om ne-a convins că putem fi iertați.

Dumnezeu nu judecă și nu condamnă nicio persoană (Ioan 5:22; 8:15), dar ne permite să Îl înțelegem în acest fel pentru a ne arăta ce credem cu adevărat că Dumnezeu trebuie să facă pentru a pune capăt acestei controversă. În mod firesc, credem că Dumnezeu trebuie să ne acorde timp pentru a ne pocăi și apoi, în cele din urmă, să îi judecăm pe toți și să-i ucidem pe cei care nu ascultă și să-i recompenseze pe cei care o fac.

Dacă putem ține cont de faptul că sanctuarul este o modalitate de a aduce oamenii la Dumnezeu, atunci vom accepta că calea acestui proces nu reprezintă cine este Dumnezeu, ci mai degrabă ceea ce Dumnezeu este dispus să facă pentru a ajunge la noi unde suntem.

Sanctuarul are o curte de aramă, un Loc Sfânt și un Loc Prea Sfânt. Dumnezeu nu este reprezentat de curte; aceasta este o reprezentare a bărbaților. Acest lucru este dovedit de faptul că Dumnezeu le spune poporului Său la un moment dat în acest proces să lase în afara curtea atunci când măsoară sau studiază acest sistem.

Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: "Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el. **Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte**

nemăsurată, căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.” — Apoc. 11:1-2

Locul Sfânt nu reprezintă pe deplin cine este Dumnezeu pentru că Dumnezeu este întotdeauna prea Sfânt. Cum poate Dumnezeu să fie Sfânt într-un loc și Preasfânt în alt loc? Locul Sfânt dezvăluie progresul minții oamenilor către adevăr. Nu este o revelație completă a exact cum este caracterul lui Dumnezeu. Chiar și Locul Preasfânt nu este o reprezentare perfectă a caracterului lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu a dorit niciodată sacrificii și nu a cerut niciodată arderi de tot (Psalmul 40: 6, Osea 6: 6). Toate acestea sunt acomodări în care se află bărbații în gândurile lor. Este un proces care ne arată cum suntem și apoi ne invită să comparăm acest lucru cu ceea ce este Hristos și să ne pocăim când vedem diferența.

Când eram tânăr în adolescență, am făcut lucruri care m-au făcut să mă simt vinovat masiv și am recunoscut într-o măsură starea mea bolnavă de păcat și am vrut ajutor. Moartea lui Isus pe cruce mi-a făcut să cred că Dumnezeu m-a iertat pentru păcatele mele. Acest lucru este esențial pentru mântuire. Odată ce am crezut că păcatele mele au fost iertate și am început să aflu mai multe despre cum era Dumnezeu prin citirea despre Isus, multe lucruri din viața mea au început să se schimbe.

La câțiva ani după ce am început să cresc în înțelegerea mea, am început să-i judec și să-i condamn pe alții pentru că nu au urmat ceea ce era bine. Aș face acest lucru în secret mult mai mult decât aș face în mod deschis. I-am judecat pe oameni pentru că l-am văzut pe Dumnezeu ca judecându-i pe oameni pentru că au făcut un lucru greșit. El mi-a permis să-L văd în acest fel pentru ca spiritul meu de judecată să fie revelat. El mi-a permis să-L văd în Ziua Ispășirii ca pe un Judecător temător și Sfânt care era dispus să distrugă păcătoșii care nu s-au supus și nu s-au conformat.

Apoi, la momentul potrivit, El mi-a arătat ce spusese Fiul Său despre El în Ioan 5:22 și cum a acționat Isus Însuși în Ioan 8:15. Când am citit aceste texte și le-am comparat cu mine, am plâns zile întregi. M-am pocăit și l-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte. M-am văzut dintr-o dată pe mine însumi foarte judecător și tocmai de asta aveam nevoie. Revelația judecății este exact ceea

ce umanitatea are nevoie pentru a realiza cât de judecători și condamnați suntem prin natură.

Așa s-a purtat Dumnezeu cu ucenicii în Matei 15: 22-28. El a acționat într-un mod care a permis dezvăluirea prejudecăților lor față de femeia canaanită. Când Isus a vindecat în cele din urmă fiica femeii, discipolii au avut de ales. Trebuiau să se vadă pe ei înșiși ca fanatici și să se pocăiască sau să nu mai creadă în Isus.

Acesta este motivul pentru care mulți oameni nu vor accepta adevăratul Dumnezeu și Fiul Său. Ei nu vor renunța la dorința de a judeca și a condamna și vor cita o mulțime de Scripturi pentru a demonstra că Dumnezeu judecă și condamnă. Toate aceste texte sunt acolo pentru a ne testa și a dezvălui ceea ce este în noi. Aceștia funcționează în același mod ca atunci când se pare că Isus a numit-o pe femeia canaanită un câine. Trebuie să examinăm aceste pasaje mai atent.

În continuare, să luăm în considerare înțelegerea corporativă a judecății și deschiderea cărților din cer ca fiind legată de ziua ispășirii pe care am discutat-o mai devreme.

CAPITOLUL 15

Cărțile au fost deschise și Judecata a început

Secvența de istorie prezentată în Daniel 7 și 8 ne oferă un moment foarte specific pentru care au loc evenimentele judecății. Apostolul Pavel i-a vorbit lui Felix despre viitorul moment al judecății viitoare din zilele sale:

Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrânare și despre **judecata viitoare**, Felix, îngrozit, a zis: “De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema”. — Fapte 24:25

Evenimentele date în Daniel 7 ne ajută să identificăm când va avea loc această judecată. Daniel vede în viziune patru fiare ieșind din mare. Primul este ca un leu, al doilea este un urs, al treilea este un leopard și al patrulea este o fiară fără nume. După apariția acestor patru fiare, are loc o scenă de judecată, iar apoi vine împărăția lui Hristos și poporul lui Dumnezeu va poseda această împărăție

‘Aceste patru fiare mari sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ.’ — Daniel 7:17

Aceste patru fiare reprezintă patru regi sau, după se explică un pic mai jos, patru regate.

El mi-a vorbit așa: ‘Fiara a patra **este o a patra împărăție care va fi pe pământ**. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi. — Daniel 7:23

Din acest al patrulea regat apar 10 regate, și după aceasta apare un alt regat diferit în natură față de celelalte și trei regate sunt supuse pentru a permite acestui regat să apară.

Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul, **care se va deosebi de înaintașii lui și va doborî trei împărați.** — Daniel 7:24

Acest mic corn spune cuvinte grozave împotriva Celui Preaînalt și schimbă vremurile speciale ale lui Dumnezeu și Legea Sa și îi persecută pe sfinții lui Dumnezeu pentru o perioadă de trei vremuri și jumătate.

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme. — Daniel 7:25

Așa cum am indicat anterior, există o scenă a judecății care are loc și apoi împărăția lui Hristos vine și va continua pentru totdeauna.

Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!'. — Daniel 7:26-27

Dacă ne uităm la secvența istoriei de pe vremea lui Daniel până în prezent, vedem într-adevăr că au existat patru imperii mondiale urmate de o împărțire în cele 10 puteri ale Europei, urmată de papalitate care a dominat afacerile lumii de peste 1000 de ani. ani.

Cele patru imperii mondiale sunt reprezentate de Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma.

1. Babylon

606 BC – 536 BC

2. Medo-Persia

536 BC – 331 BC

3. Grecia

331 BC – 168 BC

4. Roma

1168 BC – 476 AD

Această succesiune de patru regate urmată de o extindere în 10 este paralelă cu viziunea din Daniel 2. Daniel i-a spus regelui Babilonului că regele este capul aurului și că va urma o succesiune de trei imperii mondiale după regatul său. Putem rezuma informațiile micului corn din Daniel 7 după cum urmează:

1 A apărut din a patra bestie
Daniel 7:7,8

2 Printre cele 10 coarne.
Daniel 7:24

3 Diferit de celelalte coarne.
Daniel 7:24

4 Infățisare mai măndră decât alte coarne.
Daniel 7:20

5 Dezrădăcinează 3 regate.
Daniel 7:8,20,24

6 Vorbeste cuvinte mari împotriva celei mai înalte.
Daniel 7:24

7 I-a persecutat pe sfinții Celui Prea Înalt.
Daniel 7:25

8 Gândit pentru a schimba timpuri și legi.
Daniel 7:25

9 A domnit pentru un timp, timp și o jumătate de timp.
Daniel 7:25

1 Popii i-au succedat pe Cezari.

2 Papalitatea a crescut la putere printre națiunile Europei.

3 Papalitatea este both o putere religioasă și politică.

4 A exercitat mai multă putere decât regii.

5 A Eliminat Heruli, Vandali și Ostrogoths.

6 Pretinde a fi Dumnezeu pe Pământ și are puterea de a ierta păcatele.

7 Între 50 și 150 de milioane de oameni uciși de papalitate.

8 Schimbat Sabatul cu duminică, A eliminat a doua poruncă.

9 Supremația papală a fost din 538 d.Hr. până în 1798 d.Hr..

Identificarea cornului mic ca papalitate care a apărut după cele patru imperii mondiale este atestată de mulți savanți biblici de-a lungul secolelor.

Nume	Data	Cornul Mic	Omul păcatului	Apoc. 17 Femeia	Antihrist.
Waldenses	12th. Cent.		Papalitatea	Biserica Romană	
Eberhard II (Salzburg)	c. 1246	Papalitatea			
John Milicz	c. 1367		Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea
John Wycliff	c. 1379	Popa	Papalitatea	Papalitatea	Popii
John Huss	c. 1412		Papalitatea	Papalitatea	Popa
Girolamo Savonarola	c. 1497		Papalitatea	Papalitatea	
Martin Luther	1522	Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea
Philipp Melanchthon	1543	Papalitatea			Papalitatea
John Knox	1547	Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea
William Tyndale	1550		Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea
John Hooper	1550		Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea
Nicholas Ridley	1554			Papalitatea	Papalitatea
Thomas Cranmer	1582	Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea
James I of England	1600	Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea
Sir Isaac Newton	1727	Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea
John Wesley	1764		Papalitatea	Papalitatea	Papalitatea

Scopul acestei identificări nu este de a condamna niciun grup sau organizație; creșterea acestei puteri este o reflectare a naturii umane și dezvăluie cum suntem toți. A condamna conducătorii papalității înseamnă a ne dovedi a fi de aceeași minte și spirit. Scopul nostru este să identificăm mișcările profetice din istoria omenirii pentru a învăța de la ele.

Daniel 7:25 ne spune că micul corn a domnit timp, timp și jumătate de timp. Aceeași referință de timp din Apocalipsa 12 este paralelă cu 1260 de zile.

Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei unde este **hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi**, departe de fața șarpelui. — Apoc. 12:14

Și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo **o mie două sute șazeci de zile**. — Apoc. 12:6

Această perioadă de 1260 de zile are sens doar atunci când se aplică principiul ebraic al unei zile pentru un an.

După cum **în patruzeci de zile** ați iscodit țara, tot așa, **patruzeci de ani** veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre, adică **un an de fiecare zi**, și veți ști atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi. — Numeri 14:34

După ce vei isprăvi aceste zile, culcă-te a doua oară pe coasta dreaptă și poartă nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile; îți pun câte **o zi pentru fiecare an**. — Ezechiel 4:6

Epoca supremației papale a fost din 538 d.Hr. până în 1798 d.Hr., când francezii l-au luat prizonier pe Papa, punând capăt puterii temporale a papalității. La scurt timp după această dată, judecata trebuia să înceapă. Pentru a obține un interval de timp mai specific, ne întoarcem la Daniel capitolul 8 și comparăm secvența istoriei de acolo cu cea a lui Daniel 2 și Daniel 7.

Viziunea lui Daniel 8 ne oferă o ciocnire între un berbec și o capră. O capră cu un corn notabil sparge berbecul, înlocuindu-l în putere. Cornul original de capră se rupe și patru coarne îi iau locul, apoi dintr-unul dintre cele patru coarne iese un corn mic.

Nu ne lasă nici o îndoială cu privire la cine sunt berbecul și capra, deoarece îngerul Gabriel îi spune lui Daniel:

Berbecul pe care l-ați văzut, având cele două coarne, ei sunt regii **mass-media și Persia**. Și **Tapul este regatul Greciei**. Cornul

mare care se află între ochii săi este primul rege [fiind Alexandru cel Mare]. — Daniel 8:20-21

După ce Alexandru cel Mare a murit, Grecia a fost împărțită în patru națiuni, conduse de cei patru generali ai săi (coarnele simbolizează conducătorii sau puterile). Știm că micul corn care a ieșit dintr-unul dintre coarnele caprei a devenit mai mare decât Grecia însăși, care era mai puternică decât Media și Persia, deoarece spune:

Berbec

Puternic
Daniel 8:4

Țapul

Foarte puternic
Daniel 8:8

Cornul Mic

Extrem de puternic
Daniel 8:9

Există o singură putere care a succedat Greciei și a fost mai mare decât Grecia - Roma. Roma a ieșit dintr-una dintre cele patru națiuni care au succedat Greciei prin faptul că a cucerit mai întâi Macedonia și s-a extins de acolo.

Acest Mic Corn s-a mărit împotriva Capitanului Oștirilor, care este Mesia Iisus Hristos. Roma L-a răstignit pe Hristos și a împlinit această profeție. Acest corn a aruncat adevărul la pământ și a făcut multe lucruri cumplite. Daniel este uimit de ceea ce spune acest mic corn. Daniel aude apoi o conversație între două ființe sfinte despre cât de mult va dura acest proces de călcare a poporului lui Dumnezeu și sanctuarul sub picioare. Răspunsul dat a fost următorul:

Și el mi-a zis: 'Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!' — Daniel 8:14

Când suntem în paralel cu Daniel 7 și Daniel 8, găsim o legătură foarte interesantă între judecata care are loc în Daniel 7 și curățarea Sanctuarului din Daniel 8.

Daniel 7	Eveniment	Daniel 8
Leu	Babilon	-
Urs	Medo-Persia	Berbec
Leopard	Grecia	Tapul
Fiara	Romi	Cornul Mic
Scena judecării	Judecata	Curățarea Sanctuarului
Împărăția lui Hristos	A doua venire	Rupt fără mâna umană

Care este paralela dintre curățirea Sanctuarului și Judecata? Curățirea Sanctuarului evreiesc a avut loc în fiecare an în timpul sărbătorii zilei Ispășirii.

Aceasta să vă fie o lege veșnică: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele, să nu faceți nicio lucrare, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului. — Levitic 16:29,30

În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi Ziua Ispășirii: atunci să aveți o adunare sfântă, să vă smeriți sufletele și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc. — Levitic 23:27

Oamenilor li s-a poruncit să-și “să vă smeriți sufletele” (adică să se examineze cu atenție pentru a vedea dacă există vreun păcat nemărturisit sau ceva care să-i despartă de Dumnezeu.) Ziua Ispășirii a fost, de asemenea, o zi de judecată pentru oameni. Nu a fost doar o slujire pentru individ, (jertfele zilnice din timpul anului au avut grijă de asta), ci a fost pentru înlăturarea definitivă a păcatului la sfârșitul anului. Prin sânge a primit iertare de la sacrificii în timpul anului, iar vinovăția lui fusese transferată în mod figurat de la sine la sanctuar. În Ziua Ispășirii a fost tratat tot păcatul care era în sanctuar. Orice păcat nemărturisit în Ziua Ispășirii îl va face pe păcătos vinovat și el va suporta pedeapsa propriului său păcat. Păcătosul fusese curățat zilnic pe tot parcursul

anului, dar sanctuarul purta încă în mod figurat păcatele oamenilor. Acum, în Ziua Ispășirii, sanctuarul în sine urma să fie curățat.

Există multe alte detalii pe care le-am putea oferi, dar punctul principal aici este că curățarea Sanctuarului este o lucrare de judecată care a avut loc în ziua a 10-a a șaptea lună evreiască numită Ziua Ispășirii sau Yom Kippur.

De aici putem începe să stabilim când va începe acest timp al judecății, deoarece conversația dintre cele două ființe sfinte a indicat că va dura 2300 de zile. Daniel a leșinat după ce a auzit că viziunea va fi pentru multe zile, înainte ca Gabriel să-i poată explica lui Daniel când va fi sfârșitul celor 2300 de zile. Reacția lui Daniel la această afirmație indică faptul că a înțeles că a fost mai lungă decât 2300 de zile literal sau doar 6,3 ani, un timp relativ scurt pentru care Daniel s-ar fi bucurat să audă. Sfârșitul lui Daniel 8 se încheie cu Daniel, neînțelegind profeția de 2300 de ani, un timp inimaginabil de lung care l-a lăsat pe Daniel "bolnav multe zile".

În capitolul următor, Daniel începe să se roage cu seriozitate. Timpul acestei rugăciuni este la câțiva ani după viziunea din Daniel 8. Daniel se roagă cea mai frumoasă rugăciune și îi cere Domnului să-l ierte pe el și pe poporul său. Apoi Gabriel vine la Daniel pentru a-i oferi înțelegerea viziunii pe care o văzuse anterior, dar pe care nu o înțelesese.

... pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor, iute, omul Gavril, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie și m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară. El m-a învățat, a stat de vorbă cu mine și mi-a zis: 'Daniele, **am venit acum să-ți luminez mintea.** Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump. **la aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia!** — Daniel 9:21-23

Gabriel introduce o nouă profeție temporală de 70 de săptămâni împărțită în 3 segmente. 7 săptămâni pentru a finaliza templul. Încă 62 de săptămâni până vine Mesia și apoi ultima săptămână. Cele 70 de săptămâni aplică din nou principiul zilei pentru un an. Cheia acestei profeții de timp este că are o dată de început.

Să știi dar și să înțelegi că, **de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul**, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șazeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. — Daniel 9:25

Porunca de a restaura și reconstrui Ierusalimul a venit în trei decrete de la trei regi persani, iar acest lucru este consemnat în cartea lui Ezra.

Și bătrânii iudeilor au zidit cu izbândă după prorociile prorocului Hagai și ale lui Zaharia, fiul lui Ido; au zidit și au isprăvit, după porunca Dumnezeului lui Israel și **după porunca lui Cirus, lui Darius și lui Artaxerxe, împăratul perșilor**. — Ezra 6:14

Primele două decrete au implicat doar construirea templului, dar decretul lui Artaxerxes a presupus restaurarea întregului Ierusalim și acordarea de autonomie deplină pentru a se conduce după legea lui Dumnezeu. Acest decret a apărut în 457 î.Hr. Când punem împreună toate aceste informații, le putem descrie așa cum se arată pe ultima pagină a acestui capitol.

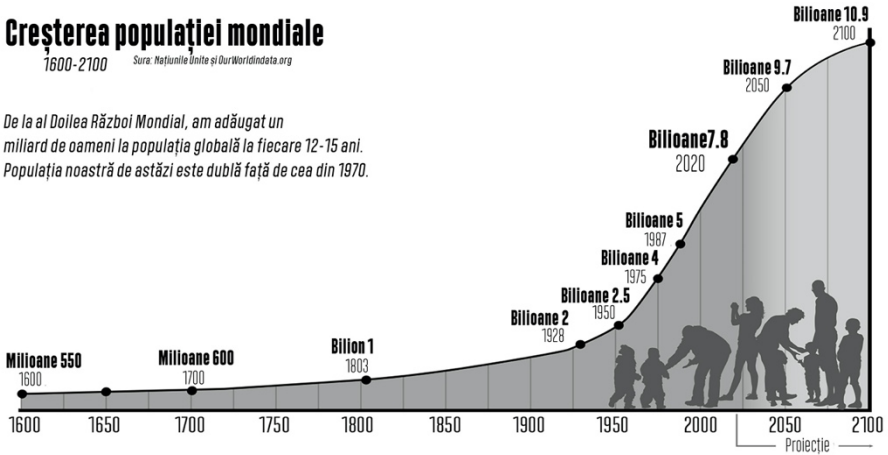
Aceste informații sunt puțin tehnice, dar obiectul acestui proces este de a arăta din profețiile lui Daniel că există un timp stabilit pentru un proces de judecată înainte de venirea lui Hristos. Scena judecății din Daniel 7, legată de profețiile din Daniel 8 și 9, începe în 1844. Acesta este momentul în care cărțile sunt deschise și judecata este stabilită. 1844 începe ceea ce ar fi considerat adevăratele vremuri ale sfârșitului, când nu mai există profeții de timp - lucrurile sunt înfășurate (concluzionate). Interesant este faptul că acesta este momentul în care începe Revoluția Industrială și putem vedea că s-au schimbat mai multe în ultimii 150 de ani decât cei 1800 de ani anteriori 1844. Niciodată nu a mai avut omul capacitatea de a distruge cu totul lumea în care trăiește.

Creșterea populației mondiale

1600-2100

Sursa: Națiunile Unite și OurWorldindata.org

De la al Doilea Război Mondial, am adăugat un miliard de oameni la populația globală la fiecare 12-15 ani. Populația noastră de astăzi este dublă față de cea din 1970.

A fost acest timp după 1844, care este menționat în Daniel aici:

Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci, **mulți o vor citi și cunoștința va crește.** — Daniel 12:4

Acest timp este, de asemenea, vestit de mesajul Primului Înger din Apocalipsa 14.

Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evangheligie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: **“Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui,** și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” — Apoc. 14:6-7

Marea întrebare care trebuie ridicată ca răspuns la toate acestea este: de ce este descris Dumnezeu ca dirijând o scenă în instanță cu cărți și judecând oamenii când Isus spune că nici Tatăl Său, nici Însuși nu judecă pe nimeni? Isus ne pune întrebarea:

“Omul”, i-a răspuns Isus, “cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?” — Lu 12:14

Date judecătii

Potrivit cu Daniel 8:14 și 9:24:27

“Timp de două mii trei sute de zile (2300 ani) ; atunci sanctuarul va fi curățit” (Daniel 8:14)

70 de săptămâni (490 de ani) pentru poporul tău și pentru cetatea sfântă (Daniel 9:24)

Evanghelia predicată doar la Evrei

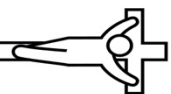
o săptămână
(Daniel 9:27)

Predicarea Evangheliei la neamuri

408 î.Hr

Ierusalim reconstruit
Daniel 9:25

7 săptămâni

plus 62 “săptămâni” (Daniel 9:25)

49 de ani

434 de ani

3,5 ani

3,5 ani

457 î.Hr

Decorat pentru restaurarea și
reconstruirea Ierusalimului
Ezra 7:1-27

27 d.Hr

atezului lui IISUS
Luca 3:1

31 d.Hr

Mesia va fi tăiat
de - Răstignirea
lui IISUS

34 d.Hr

Pietruva lui Stefan
Fapte 7:59-60

1844 d.Hr

Începutul judecătii
Daniel 8:14

CAPITOLUL 16

Ai părăsit prima ta dragoste

În noaptea dinaintea morții lui Isus, găsim o conversație interesantă între ucenici.

Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare? Isus le-a zis: "Împărații neamurilor domnesc peste ele și, celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește — Luca 22:24-26

Imaginați-vă durerea lui Hristos, când îi asculta pe discipolii săi argumentând care dintre ei ar trebui să fie considerat cel mai mare. Acest lucru indică faptul că toți ucenicii se judecau reciproc cu privire la cine ar trebui să slujească în cele mai înalte poziții. Ei sunt complet orbiți de suferințele pe care Isus a început să le simtă deja și sunt ignoranți în mod deliberat de ceea ce era pe cale să se desfășoare.

Mai târziu în acea seară, când Isus încearcă cu seriozitate să-l trezească pe Petru din pericolul său, Petru se compară din nou cu alții, judecând astfel pe prietenii săi.

Petru a răspuns: "Chiar dacă toți cad din cauza ta, eu nu o voi face niciodată." — Matei 26:33

Dacă cei mai apropiați urmași ai lui Isus erau încă plini de acest spirit pentru a-i judeca pe ceilalți ca fiind mai puțin decât ei înșiși, devine evident că această problemă a judecării celorlalți este adânc înrădăcinată în inima omului.

După răstignirea și învierea lui Hristos, ucenicii s-au transformat complet. S-au smerit în fața lui Dumnezeu și unul față de celălalt și au primit revărsarea Duhului la Rusalii.

În Ziua Cincizecimii, **erau toți împreună în același loc**. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. — Fapte 2:1-2

Citim cuvintele lui Petru după acest timp.

Păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțea, ci făcându-vă pilde turmei. — 1 Petru 5:2-3

Tentația de a exercita autoritate asupra altora într-un proces de judecată ne poate depăși cu ușurință, mai ales atunci când biserica este incercată de învățături false. Biserica din Efes s-a confruntat cu o mare provocare în problema doctrinei și observăm cuvintele lui Isus despre această situație.

Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi, **că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși**. — Apoc. 2:2

Cuvântul a încerca înseamnă a examina și a examina. Conducătorii bisericii din Efes au răspuns celor care au predat greșeala cu un spirit de examinare și judecată. Liderii au reușit să se ferească de erezia care încerca să intre în biserică, dar a avut un cost mare.

Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. — Apoc. 2:4-5

În căutarea purificării bisericii de eroare, liderii și-au pierdut prima dragoste. Cât de ușor este să începi să avertizezi împotriva oamenilor care susțin idei despre care știm că sunt false. Este adevărat că trebuie să spunem adevărul și să-l contrastăm cu eroarea, dar când începem să izolăm oamenii putem începe să ne pierdem dragostea față de ei. Trecem de la o primă dragoste de a predica Evanghelia la o apărare constantă împotriva ereziei. Vedem această tendință în biserica primară cu multitudinea de cărți intitulate "Împotriva _____". Câteva exemple includ împotriva păgânilor, împotriva maniqueilor, împotriva lui Marcion, împotriva sabeliilor, împotriva lui Aunomius, împotriva lui Vigilantius etc.

Pierderea agapei în biserica din Efes a fost o lovitură cumplită pentru biserică. Mesajele către cele șapte biserici nu au fost scrise numai acelor biserici locale în acea perioadă, ci au fost, de asemenea, o profeție a bisericii în perioade succesive de timp, din timpul apostolilor până în zilele noastre. Știm acest lucru pentru că în Asia erau mai mult de șapte biserici. Frigia, Pamfilia, Galatia, Pontul și Capadocia erau, de asemenea, biserici în Asia. Aceste șapte biserici au fost alese pentru că au reprezentat biserica creștină de-a lungul tuturor veacurilor de pe vremea lui Hristos.

Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape! — Apoc. 1:3

Ioan se referă la întreaga carte ca la o profeție și nu doar de la cele șapte pecete încoace. Cuvântul șapte în sine este un simbol în Biblie al completitudinii sau perfecțiunii. Iată un exemplu

În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.
— Geneza 2:2

Prin urmare, cele șapte biserici reprezintă istoria completă sau finală a bisericii de pe pământ de când a venit Hristos prima dată până când vine a doua oară. În plus, cele șapte pecete reprezintă procesul complet de pecetuire a Bisericii lui Dumnezeu în aceeași perioadă de timp. Luați în considerare următoarea progresie a gândirii în biserici.

Biserica	Semnificață	Progresia judecății
1 Efes (31-100 d.Hr)	Dorită	...că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși; Apoc. 2:2
2 Smirna (100-313)	Dulce mirosind atunci când zdrobit	Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că Diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Apoc. 2:10
3 Pergamos (313-538)	Căsătoria reală	Eu cunosc lucrările Tale, și în cazul în care locuiești, chiar și în cazul în care scaunul lui Satana este. Apoc. 2:13
4 Thyatira (538-1519)	A purta departe	Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Leva cârmui cu un toiag de fier, și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Apoc. 2:26-27
5 Sardis (1519-1798)	Lucruri rămase	Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui. Apoc. 3:5

6 Philadelphia (1798-1844)

Dragoste
frățească

Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; **iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale** și să știe că te-am iubit. Apoc. 3:9

7 Laodicea (1844-prezent)

Judecarea
poporului

Pentru că zici: "Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic", și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, Apoc. 3:17

Este extrem de interesant faptul că în biserica din Efes conducătorii îi examinau și îi judecau pe ceilalți și acest spirit a fost apoi reflectat înapoi la biserică în epoca următoare, unde biserica a fost judecată și pedepsită de lume. Același cuvânt grecesc este folosit în ceea ce privește ambele biserici. A creat spiritul de a judeca pe alții o breșă în biserică care le-a permis apoi să înfrunte ceea ce începuseră să facă altora? (Vezi Matei 7: 1)

Datorită persecuției a bisericii în epoca Smirnei, biserica era gata să facă compromisuri și să primească un loc la masa Romei. Pergamos înseamnă căsătorie reală, iar biserica și statul s-au combinat în această epocă și au început să stea pe scaunul de judecată al lui Satan. Acest lucru a deschis calea pentru ca Satana să-și stabilească tronul judecății în cadrul bisericii în a treia eră a istoriei bisericii creștine.

Odată cu stabilirea tronului de judecată al lui Satana, biserica din veacurile întunecate a îmbrățișat atât de mult spiritul judecății, încât Hristos le vorbește că li s-a dat stăpânire asupra națiunilor, pentru a-i conduce cu mana de fier și a-i distruge pe cei care rezistă autorității lor. Mulți dintre oamenii adevărați ai lui Dumnezeu au fost judecați și condamnați la moarte în acest timp. Spiritul judecății, condamnării și uciderii a preluat complet biserica creștină în această epocă.

Acesta este contextul lui Daniel 7 și cuvintele grozave pe care le spune Cornul Mic.

M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și, dinaintea acestui corn, au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie. — Daniel 7:8

Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit, până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția. — Dan 7:21-22

Contextul hotărârii din 1844 este un răspuns la acuzațiile aduse poporului lui Dumnezeu de puterea cornului mic care stăpânea din scaunul lui Satana. Judecata lui Dumnezeu este de fapt o justificare a poporului Său împotriva acuzațiilor făcute de Satana prin conducătorii Bisericii. Liderii evrei au condamnat-o pe femeia prinsă în adulter și au adus-o la Iisus pentru a examina cazul și, în schimb, Iisus a răsturnat judecata asupra lor. Într-un mod similar, după ce biserica a condamnat la moarte atât de mulți oameni, Cel Îm

Judecata lui Dumnezeu este de fapt o justificare a poporului Său împotriva acuzațiilor făcute de Satana prin conducătorii Bisericii

Cel Îmbătrânit de zile și de zile întoarce judecata înapoi asupra bisericii. Cine a văzut mila în prezența lui Iisus în urmă cu două mii de ani și cine a plecat gândindu-se condamnați? Cine vede mila în judecata Bătrânului de zile la sfârșitul timpului și cine se vede condamnat?

Pentru cei care au credință în Iisus să vadă bunătatea Tatălui prin ochii Fiului Său, judecata lui Dumnezeu nu este despre faptul că Dumnezeu declară judecata împotriva poporului lui Dumnezeu, ci mai degrabă îi apără de acuzațiile aduse împotriva lor de Satana prin conducătorii bisericii. Dumnezeu permite ca această judecată să aibă loc pentru că dezvăluie ceea ce se află în inimile oamenilor lui Dumnezeu atunci când aceștia sunt judecați de Satana prin mijloacele sale. Au oamenii lui Dumnezeu încredere în El prin acest proces de judecată sau renunță la încrederea lor în Dumnezeu pentru a-i conduce prin aceasta încercare de foc?

După multe secole de persecuție, oamenii lui Dumnezeu strigă răzbunare împotriva dușmanilor lor din cauza a ceea ce li s-a făcut. Acest lucru este menționat în sigiliul al 5-lea care este paralel cu cea de-a 5-a biserică a celor șapte biserici.

Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră? — Apoc. 6:9-10

Biserica a suferit îngrozitor și milioane au murit. Cu toate acestea, spiritul răzbunării a rămas printre oamenii lui Dumnezeu și dorința ca Dumnezeu să-i distrugă pe dușmanii lor. Privind înapoi la această istorie, devenim mult mai conștienți de caracterul inimii umane. Primii susținători ai bisericii în folosirea forței pentru a controla gândirea umană, precum Augustin, cu siguranță nu și-au putut imagina cât de întunecat și teribil ar deveni procesul pe care l-au început. Aveam nevoie de această istorie pentru a învăța și pentru a vedea manifestată natura noastră carnală brutală și nemiloasă.

Dumnezeu nu ne-ar putea spune doar că așa am fost noi, pentru că nu l-am fi crezut și nu l-am înțeles, ca un copil care nu își crede părinții și de fapt trebuie să atingă ceva fierbinte înainte de a accepta asta îl va arde. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a permis să crească sămânța păcatului: astfel încât întregul univers să-și vadă progresul, să-i înțeleagă roadele și să știe că nu există nici un lucru pozitiv în păcat și nici o legitimitate a pretențiilor lui Satana împotriva legii și guvernului lui Dumnezeu. Acesta este modul în care Dumnezeu "va face un sfârșit total: necazul nu se va ridica a doua oară". (Naum 1: 9)

Biserica din Philadelphia a fost numită biserica iubirii frățești. A fost o biserică mică și slabă care a urmat adevărul, dar în ea era multă dragoste. Cuvintele lui Isus către ei – "Îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor Tale" - vorbesc despre dorința lor de a fi recunoscuți și apreciați. Când ești mic, slab și călcat în picioare, tentația recunoașterii crește. Isus îi încurajează pe cei din Philadelphia într-un limbaj pe care îl înțeleg. Dușmanii lor se vor pocai în fața lor și greșelile pe care le-au suferit vor fi corectate. Este limbajul judecății.

Oamenii de pe vremea Bisericii din Philadelphia, care a condus până în 1844, nu au înțeles ce aveau inimile lor. Ei au înțeles curățarea sanctuarului la acea dată ca însemnând că Isus urma să se întoarcă și să judece lumea - Dumnezeu îi va răzbuna în sfârșit pe aceștia ca fiind drepti și pe cei ncredincioși ca răi, iar cei care i-au persecutat și respins vor fi pedepsiți. Când acest lucru nu s-a întâmplat în Ziua Ispășirii din 1844, acest mare grup de oameni, numiți adventiști, au fost teribil de dezamăgiți; acest eveniment a devenit cunoscut sub numele de "Marea Dezamăgire". Prin modul în care au perceput că Dumnezeu va acționa în acel moment din 1844, Dumnezeu a vrut ca aceștia să reflecteze asupra propriului lor caracter condamnat, dar, din păcate, majoritatea au părăsit credința și au păstrat încă acest defect de caracter care era adânc în inima omului și a rămas nevindecat. A fost lăsată în seama bisericii finale ca această sămânță să fie pe deplin manifestată și tratată în omenire.

Biserica finală este Laodicea, ceea ce înseamnă judecarea oamenilor - este biserica judecății. Moștenirea umană a judecării și condamnării culminează în această biserică. Dumnezeu trimite un mesaj lumii în acest moment, proclamând că judecata a început. Dumnezeu este prezentat ca luând loc pe scaunul judecății pentru a accesa evidența vieții tuturor celor care au mărturisit o credință în Hristos.

Cum percep oamenii lui Dumnezeu această judecată? Depinde de modul în care ei înțeleg caracterul lui Dumnezeu. Dacă îl văd pe Dumnezeu ca un procuror care trece prin dosare pentru a-i șterge pe cei care nu obțin nota, atunci își vor asuma în mod firesc un astfel de caracter atunci când vor avea relații cu semenii lor. Această biserică se judecă "bogată și crescută cu bunuri" și se consideră superioară altora.

Datorită acestui spirit de judecată, Domnul trebuie să ne dezvăluie ceea ce este în inimile noastre, permițându-ne să proiectăm asupra Lui caracterul unui judecător care să-i condamne și să-i distrugă pe cei care resping adevărul după cum îl înțeleg credincioșii. În același timp, cei care cunosc adevăratul caracter al lui Dumnezeu vor crede că Dumnezeu este apărătorul lor împotriva acuzațiilor lui Satana. Aceste acuzații sunt făcute direct împotriva lor, spunându-le că sunt păcătoși fără speranță și nu vor birui

niciodată, sau sunt făcute prin intermediul celor din biserică care percep noua lumină a caracterului lui Dumnezeu ca o amenințare.

Scenele judecății din 1844 sunt pentru ca sfinții lui Dumnezeu să se vadă pe ei înșiși și ceea ce este cu adevărat în inima lor. Acesta dezvăluie că asta este ceea ce dorim în mod natural și că acesta este procesul pe care credem că este necesar pentru a pune capăt mării controverse.

Realitatea este că, din 1844, caracterul lui Dumnezeu este judecat în mod particular și predominant. Cuvintele din Apocalipsa 14: 7 pot fi citite în două moduri:

...spunând cu glas tare: "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă,
căci ceasul judecății Sale a venit; și preaslăviți-L pe Cel care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apei." — Apoc 14:7

A sosit ora judecății Sale! Cine face judecata? Dumnezeu sau noi? Isus ne spune că Dumnezeu nu judecă pe nimeni, așa că noi judecăm și așa cum îl judecăm pe Dumnezeu, așa vom percepe judecata Lui către noi înșine.

Pentru ce se întâmplă dacă unii nu au crezut? necredința lor va face credința lui Dumnezeu fără efect? Doamne ferește: Da, să fie Dumnezeu adevărat, dar fiecare om un mincinos; așa cum este scris, ca tu să fii îndreptățit în spusele Tale, **și să învingi cel mai puternic când ești** judecat. — Romani 3:3-4 (KJV)

Cum îl judeci pe Dumnezeu să fie? Dumnezeu judecă, condamnă și omorâ oamenii? Sau este El ca Isus care este milostiv, plin de har, își iubește dușmanii și face bine celor care îl urăsc? După cum judecați ...

CAPITOLUL 17

Răul strălucitor sau Flacăra aprinsă?

Daniel 7 joacă un rol foarte critic cu privire la Dumnezeu ca judecător care îi condamnă și îi distruge pe cei care fac răul. Viziunea din acest capitol descrie succesiunea regatelor care domină lumea și îi cuceresc pe rivalii lor. Apoi suntem introduși în puterea cornului care apare din Roma, pe care am descris-o cu două capitole în inapoi.

M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și, dinaintea acestui corn, au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și **o gură care vorbea cu trufie**. — Daniel 7:8

Care au fost unele dintre lucrurile mărețe pe care le-a vorbit Micul Corn?

Papa are o demnitate atât de mare și este atât de înălțat încât nu este un simplu om, ci ca și cum ar fi Dumnezeu și vicarul lui Dumnezeu. ... (Tradus din Lucius Ferraris, "Papa II", Prompta Bibliotheca, Vol. VI, pp. 25-29).

Petru și succesorii săi au puterea de a impune legi atât preceptive, cât și prohibitive, de asemenea, puterea de a acorda dispensa de aceste legi și, atunci când este necesar, de a le anula. Este al lor să judece infracțiunile împotriva legilor, să impună și să remită pedepse. Această autoritate judiciară va include chiar și puterea de

a ierta păcatul. Căci păcatul este o încălcare a legilor regatului supranatural și intră în cunoașterea judecătorilor săi constituiți. The Catholic Encyclopedia, Vol XII, art, "Pope", pagina 265.

Papii au pretins că sunt Dumnezeu pe pământ și au pretins puterea de a-i judeca și a-i condamna pe cei care lei-au încălcat legile. În perioada veacurilor întunecate, papalitatea, prin puterile sale de inchiziție, a întreprins supravegherea și judecata care au dus la condamnarea la moarte a milioane de oameni din numeroasele țări pe care le-a condus.

Punctul de vedere al Bisericii Romane despre Dumnezeu era unul al judecății celor care nu urmau crezul așa cum îl definiseră. La sfârșitul acestei perioade a supremației sale, unde "a persecutat pe sfinții Celui Preaînalt" (Daniel 7:25), viziunea se transformă într-o vedere a cerului.

Mă uitam la aceste lucruri până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște **flăcări de foc** și roțile Lui, ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. — Daniel 7:9-10

Vedem înfățișată o scenă a sălii de judecată și cărțile consemnate sunt deschise spre examinare și toți îngerii cerului sunt adunați pentru a asista la acest eveniment. Viziunea nu înregistrează niciun cuvânt din Batranului Zilelor. Pur și simplu trece la următorul eveniment.

Eu mă uitam mereu din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars. Și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit. — Daniel 7:11-12

Se pare că Dumnezeu a judecat și condamnat acțiunile cornului mic, apoi a distrus-o și a ars-o cu foc.

De vreme ce Tatăl nu spune nimic, suntem invitați să discernem caracterul Tatălui aici. Este asemănător cu modul în care Isus și-a învățat discipolii.

Și iată că o femeie canaaneancă a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: "Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac." **El nu i-a răspuns niciun cuvânt.** Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: "Dă-i drumul, căci strigă după noi." — Matei 15:22-23

Când Isus a tăcut ca răspuns la femeia canaanită, discipolii au interpretat acea tăcere ca o judecată împotriva femeii. Acest eveniment a fost prezis în aceste cuvinte:

Tu stai și vorbești împotriva fratelui tău; Îl calomniezi pe fiul mamei tale. Aceste lucruri pe care le-ai făcut, **și am păstrat tăcerea; Ai crezut că am fost cu totul ca tine;** Dar te voi mostra și le voi pune în ordine în fața ochilor tăi. — Psalmul 50:20-21

Isus a rămas tăcut pentru ca adevăratul caracter al ucenicilor să fie revelat. Așa se întâmplă în Daniel 7. Tatăl tace și apoi au loc o serie de evenimente. Observăm că datorită cuvintelor micului corn, fiara este luată și distrusă în cele din urmă.

M-am uitat apoi **din cauza sunetului cuvintelor pompoase pe care cornul le** vorbea; Am privit până când bestia a fost ucisă, iar trupul ei a fost distrus și dat flăcării arzătoare. — Daniel 7:11

Acest corn mic din Daniel 7 este simbolizat de o femeie călare pe o fiară în Apocalipsa 17. O femeie reprezintă o biserică (Ier 6: 2), iar fiara pe care călărește reprezintă puterea de stat a lumii. Cele zece coarne sunt zece regi care conduc la sfârșitul istoriei pământului. Cum este distrusă femeia și cine o distruge?

Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc. — Apoc. 17:16

Vedem atât cornul mic, cât și femeia călare pe fiară sunt arse de foc. Regii pământului sunt cei care distrug femeia, reprezentând aceeași putere ca și cornul mic. Aceasta înseamnă că Dumnezeu nu distruge cornul mic. Micul corn se distruge singur prin propriile sale cuvinte pompoase.

Domnul este cunoscut prin judecata pe care o execută; Cei răi sunt prinși în munca propriilor sale mâini. Meditație. — Psalmul 9:16

Îmi voi vărsa urgia peste ei, **ii voi nimici cu focul mâniei Mele și le voi întoarce faptele asupra capului lor**, zice Domnul, Dumnezeu.” — Ezechiel 22:31

Dumnezeu ne spune cum funcționează indignarea Sa. Chiar deciziile pe care le iau indivizii, bisericile și națiunile au voie să revină asupra celor care iau aceste decizii spre bine sau spre rău. Dumnezeu nu intervine pentru a aplica forța, ci mai degrabă El permite evenimentelor să urmeze cursul lor natural până când ceea ce o persoană seamănă, este cules în propria recoltă

Nu vă înșelați: “Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică. — Galateni 6:7-8

La fel ca atunci când fariseii au adus-o pe femeie la Hristos pentru judecată și El nu spune altceva decât scrie pe pământ, tot așa Batranul Zilelor din Judecată nu spune altceva decât scrie în liniște pe praful inimii oamenilor adevărul pentru a se putea pocăi sau în cele din urmă să se răzvrătească până la punctul de a se distruge pe ei înșiși.

Când ne uităm la scena camerei tronului, ne închipuim că Dumnezeu stă în judecata celor răi. Prin urmare, percepem focul care iese de la El ca o flacăra de foc trimisă ca un avertisment pentru cei ce fac rău că sunt pe cale să plătească pentru crimele lor cu forță violentă de la tronul lui Dumnezeu.

Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui... — Daniel 7:10

Cuvintele “pârâu de foc” pot fi traduse și ca râu strălucitor. Această idee ne conectează cu alte scene din sala tronului.

Înainte de tron era o **mare de sticlă, ca cristalul**. — Apocalipsa 4:6

Și el mi-a arătat un râu pur **de apă a vieții, limpede ca cristalul**, pornind de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului. — Apocalipsa 22:1

Râul care curge de pe tronul lui Dumnezeu este râul strălucitor al vieții. Oriunde curge acest râu există viață.

Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul și va fi o mulțime de pești, căci pe oriunde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viață. — Ezechiel 47:9

Tăcerea Tatălui din această scenă a tronului ne invită să judecăm modul în care El gestionează situația. Când privim această scenă, "a venit ceasul judecății Sale". (Apocalipsa 14: 7). Noi suntem cei care decidem caracterul Său

Dumnezeu nu dă în judecată nicio persoană, ci pur și simplu își apără copiii fideli împotriva acuzațiilor acuzatoare ale lui Satana.

în acel moment. Îl privim pe Tatăl prin cuvintele Fiului Său (Ioan 5:22) sau îl privim pe Tatăl prin natura dată de la Adam; o natură care judecă și condamnă la moarte? (Rom 5:16).

Ne amintim cum am afirmat în ultimul capitol că spiritul judecății a intrat în biserică la scurt timp după misiunea lui Hristos pe acest pământ. În cele din urmă, Satana și-a stabilit scaunul judecății în biserică și a început să judece și să-i condamne pe credincioși.

Acțiunile Celui Preaînalt în judecată sunt de a apăra poporul lui Dumnezeu împotriva acuzațiilor aduse împotriva lor de cornul mic.

Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit, **până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt**, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția. — Daniel 7:21-22

Judecata testează inimile poporului lui Dumnezeu. Ideea ca Dumnezeu să stea ca judecător poate face ca dorința naturală a oamenilor de a judeca și de a condamna să fie proiectată asupra lui Dumnezeu în judecată. Vrem să-i

condamnăm și să-i distrugem pe dușmanii noștri, așa că proiectăm că Dumnezeu vrea să-i condamne și să-i distrugă pe dușmanii Săi. Dar Dumnezeu nu este așa. Dumnezeu nu dă în judecată nicio persoană, ci pur și simplu își apără copiii fideli împotriva acuzațiilor acuzatoare ale lui Satana.

Satana îi acuză zi și noapte. El își șoptește acuzațiile în mintea lor. Sfinții strigă către Dumnezeu pentru a fi eliberați de aceste acuzații. Oamenii lui Dumnezeu fie strigă către Dumnezeu să le dea har și putere, fie încep să-i judece și să-i condamne pe alții așa cum își imaginează că Dumnezeu va face în numele lor. Cum veți acționa în această judecată?

Deoarece micul corn i-a judecat și i-a condamnat pe alții, propriile sale cuvinte și acțiuni au condus la el însuși să fie judecat și condamnat și în cele din urmă distrus. Dumnezeu nu este batjocorit. Dacă oamenii semănă semințe de judecată și condamnare, atunci cu asta se vor confrunta. Să urmăm cuvintele lui Isus și să nu judecăm pe nimeni. Atunci nu vom fi judecați (Matei 7: 1). Alegerea este a noastră cu privire la ce rol vom juca în această judecată.

După cum judecați ...

CAPITOLUL 18

Limba forței malefice

Chiar înainte ca Isus să moară, El a rostit aceste cuvinte sfâșietoare:

Eli, Eli, Lema Sabachthani? (ceea ce înseamnă “Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?”). — Mat 27:46

Cuvintele rostite de Isus nu erau ebraice, ci aramaice. Acest lucru i-a determinat pe mulți să creadă că Isus a vorbit mai ales în aramaic. Aceasta a fost o caracteristică proeminentă a filmului *The Passion* în regia lui Mel Gibson.

Există o mulțime de dovezi care susțin că ebraica a fost larg vorbită în timpul lui Hristos. Vedem acest lucru din semnul atârnat deasupra capului lui Isus la răstignirea Sa, precum și despre modul în care Pavel s-a adresat unor audiențe ale sale.

Mulți din iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate; **era scrisă în evreiește, latinește și grecește.** — Ioan 19:20

... După ce i-a dat voie căpitanul, Pavel a stat în picioare pe trepte și a făcut semn norodului cu mâna. S-a făcut o mare tăcere, și Pavel **le-a vorbit în limba evreiască** astfel, ... — Fapte 21:40

Când Isus a vorbit cu Pavel pe drumul spre Damasc, El i-a vorbit în ebraică:

Am căzut cu toții la pământ, și eu **am auzit un glas, care-mi zicea în limba evreiască**: ‘Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să arunci cu piciorul înapoi în vârful unui țepuș’.
— Fapte 26:14

Descrierile locurilor precum Gabbatha și Golgota sunt, de asemenea, “în limba ebraică” (Ioan 5: 2; 19:13, 17; Apoc. 9:11; 16:16).

Ca punct de interes, mai multe dintre traduceri moderne au schimbat cuvântul grecesc pentru ebraică și l-au interpretat ca aramaic.

Am căzut cu toții la pământ, și am auzit o voce spunându-mi în aramaică, Saul, Saul, de ce mă persecuti? Este greu pentru tine să lovești împotriva unui țepuș. — Faptele apostolilor 26:14 (NIV)

Savanții limbii biblice raționalizează această schimbare a cuvântului pe baza faptului că au stabilit că limba ebraică a fost deja eliminată treptat pentru utilizare generală, iar termenul limbă ebraică înseamnă pur și simplu limba comună care era aramaica. Cu toate acestea, acest lucru schimbă sensul cuvântului în sine și neagă referințele evidente la ebraică în text. Ebraica și aramaica erau limbi distincte și separate, iar citarea scripturilor trebuia făcută în ebraică, deoarece nu exista o tora aramaică.

Această situație devine și mai interesantă atunci când te uiți la modul în care evreii se gândeau la aramaică.

S-a făcut o distincție clară, între poporul evreu însuși, între ebraică și aramaică. Ebraica nu numai că a fost alegerea științei și a literaturii, ci a fost menținută și ca limbaj normativ al vieții de zi cu zi. “În țara lui Israel”, a spus Mishnah, “de ce limba aramaică? Fie Limba Sfântă (ebraică, sic), fie limba greacă”. Aramaica nu avea “prestigiu” și “nu a comandat nici o loialitate”, așa cum observă Safrai și Stern, în timp ce ebraica le avea pe amândouă. Chiar și în vremurile ulterioare ale Talmudului, a fost interzisă preluarea unui manuscris aramaic în flăcări dintr-un foc în Sabat, în timp ce era permis un text ebraic comparabil. A fost interzisă plecarea de la slujba sinagogii în timpul lecturii biblice ebraice, dar nu și pentru lectura aramaică. Chiar și memorarea Scripturilor în aramaică nu a

fost suficientă, în timp ce doar a le auzi în ebraică, fără a înțelege un cuvânt, a fost “a îndeplini obligația [cuiva]”!

Pentru poporul evreu, ebraica era “limba sfântă”, în timp ce aramaica era văzută ca “limba forței rele” [din Zohar]. Nu că aceasta din urmă a fost respinsă cu totul, ci că a fost privită ca o limbă

Pentru poporul evreu, ebraica era
“limba sfântă”, în timp ce
aramaica era văzută ca “limba
forței rele”

lăutărească pentru ebraică - adevărata
“limbă a părinților” și mijlocul vorbirii
obișnuite. Astfel, Talmudul din
Ierusalim declară că:

“Patru limbi sunt de valoare: greacă
pentru cântec, latină pentru război,
aramaică pentru dirge și ebraică pentru vorbire”.

Acesta a fost locul pentru aramaică - la “dirjă”. Dar ebraicului îi aparținea terenul înalt al vorbirii zilnice (“pentru a vorbi”) și al închinării. Astfel, pentru un tată evreu să nu-i vorbească fiului său “în ebraică”, de când era copil mic și să-l învețe Legea, era “ca și când l-ar fi îngropat”. Spre deosebire de aramaică, rabinii au avertizat:

“Oricine face cereri personale [în rugăciune] în aramaică,
îngerii slujitori nu acordă atenție, deoarece îngerii nu înțeleg
aramaica”.

Aceasta, desigur, nu este o poziție canonică, ci reflectă doar profunzimea sentimentului împotriva limbi aramaică în rândul cărturarilor evrei. Într-adevăr, Talmudul relatează o ocazie anterioară când Gamaliel - același Gamaliel sub care Pavel studiase (Fapte 22: 3) și al cărui cuvânt înțeles despre creștini este consemnat în Fapte 5: 34-40 - stătea pe treptele încă neterminat ale templului. Cineva i-a arătat o copie a unei traduceri în aramaică a lui Iov, primul și în acel moment singurul “Targum”. Atât de dezgustat a fost de el, încât i-a spus constructorului “să-l îngroape sub dărâmături”. Așa a fost respectarea unei încercări de pionierat

la o porțiune aramaică a Scripturii, în Iudeea din vremea lui Iehoshua [timpul lui Isus]! ²²

Dacă aramaica a fost folosită de evrei pentru a transmite o direcție sau o plângere pentru morți și dacă s-a perceput că aramaica era "limbajul forței malefice", atunci vedem că utilizarea ei poate însemna influența unei prezențe nedorite.

Când Isus a murit pe cruce, El a purtat greutatea păcatelor lumii. El a fost înconjurat de oameni răi care-L batjocoresc și tot timpul Satana îl apasă pe gândul că Tatăl Său L-a părăsit. Chiar cuvintele lui Isus în aramaică transmit că în întineric El este oprimat de o influență străină care este limbajul plângerii și al morții.

În acest context, scrierea lui Daniel Seven în aramaică, spre deosebire de ebraica din Daniel 8, este extrem de semnificativă.

În Daniel 7, Dumnezeu este perceput prin prisma unei influențe străine. Limbajul condamnării și al morții este folosit ca obiectiv în care să vedem lucrarea lui Dumnezeu în judecată.

Când hotărârea este descrisă în Daniel 8, nu există o scenă în sala de judecată. Pur și simplu spune:

Și el mi-a zis: "Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți;
apoi Sfântul Locaș va fi curățit!" — Daniel 8:14

Și el mi-a spus, până seara--dimineața două mii trei sute, **atunci este locul sfânt declarat drept.** — Daniel 8:14 (YLT)

Celălalt a răspuns: "Va dura 2.300 de seri și dimineți; **atunci Templul va fi făcut din nou drept.**" — Daniel 8:14 (NLT)

În cadrul Locului Preasfânt al Sanctuarului nu există cărți de evidență în afara celor 10 Porunci și a cărții Legii. Nu există simboluri ale unei săli de judecată în acest spațiu. Daniel 2-7 este dat în aramaică, deoarece aceste capitole constau în profeții care se ocupă în principal de chestiuni politice și, prin

²² <http://danielbenyaacovysrael.blogspot.com/2013/06/did-yehoshua-spoke-hebrew-or-aramaic.html>

urmare, sunt considerate a fi de interes pentru neamuri (aramaica era lingua franca a vremii). În Daniel 7, această viziune a lui Dumnezeu ca judecător în sala de judecată, în conformitate cu punctul de vedere al omului asupra Lui, este dată în aramaică pentru a sublinia punctul că aceasta este o perspectivă străină cerului, dată pentru cei care au un voal în inima lor (2 Corinteni 3:15), pentru că Tatăl nu judecă și nu condamnă nicio persoană.

Aramaica este o combinație dintre Chaldee și ebraică. Acesta combină limba Ierusalimului cu limba Babilonului și acest lucru este extrem de semnificativ. Scena judecății din Daniel 7 amestecă procesul judecății lui Dumnezeu cu procesul judecății Babilonului.

În limba ebraică a lui Daniel 8, ceea ce este descris este pur și simplu o restaurare a lucrurilor care erau în neregulă. Când Adam l-a judecat și l-a condamnat pe Dumnezeu crezând că Dumnezeu vrea să-i omoare soția, el și-a pus templul minții în afara ordinii. Nu era în starea corectă.

În același mod în care moartea lui Isus a deschis omenirii credința că Dumnezeu ne-ar putea ierta păcatele printr-un proces de sacrificiu care nu reprezenta caracterul lui Dumnezeu, așa că, de asemenea, printr-un proces de condamnare a condamnării, umanitatea ajunge să înțeleagă că păcatul va fi corect abordat și tratat. În această credință, omul este apoi invitat să contrasteze ideile sale de judecată cu cuvintele lui Isus care ne spun că Dumnezeu nu judecă pe nimeni.

Tăcerea lui Dumnezeu din Daniel 7 combinată cu limbajul aramaic l-au învăluit pe Tatăl în întunericul pe care Adam și-l închipuia că este Dumnezeu. O altă dovadă a acestui fapt este că, atunci când Isus este pe cruce, când are loc o separare completă cu Tatăl Său, în timp ce el poartă întreaga greutate a păcatului, El strigă "Dumnezeul meu" mai degrabă decât "Tatăl meu". El nu spune "Tatăl meu, tatăl meu, de ce M-ai părăsit?" În toate cele patru evanghelii, Isus se referă constant la Dumnezeu ca la Tatăl Său. Acesta este singurul loc în care Isus se referă la El drept Dumnezeu, cu excepția momentului în care vrea ca Maria să înțeleagă că Tatăl Său este Dumnezeul Său, care este Tatăl ei și Dumnezeul ei (Ioan 20:17). Omul cu credința lui Iisus îl vede pe Dumnezeu ca pe Tatăl său, dar omul care nu va renunța la nevoia

sa de a-i condamna pe alții, nu va vedea în acea ultimă zi pe Dumnezeu ca pe Tatăl său, ci Îl va vedea ca pe judecătorul său.

Pe măsură ce privim scena judecății în acest capitol, ne vedem pe noi înșine dezvăluiti cu privire la modul în care am avea de-a face cu răufăcătorii. Ne închipuim că Tatăl este ca noi pentru că El tace în fața ideilor noastre false. Totuși, în lumina vieții Fiului Său de pe pământ, El ne mustră în fața noastră. Fiecare miracol pe care l-a făcut Isus este o mustrare pentru noi. Fiecare palmă pe care a îndurat-o cu răbdare ne strigă că Tatăl nostru nu gândește așa cum gândim noi și nu condamnă așa cum condamnăm noi.

A fost limbajul și cuvintele lui Isus semnificative atunci când El era pe punctul de a muri? A semnat El prezența unui element străin?

După cum judecați ...

CAPITOLUL 19

Judecata preadventă în context

Așa cum am examinat anterior, există o perioadă de judecată care are loc înainte de a doua venire a lui Hristos. Succesiunea evenimentelor din Daniel 7 dezvăluie clar acest lucru. Întrebarea de răspuns este; care este natura acestei judecăți când știm că Dumnezeu nu judecă și nu condamnă?

Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. — 2 Petru 3:9

Tatăl nostru nu vrea ca niciunul dintre copiii Săi să piară. El vrea ca toți să fie mântuiți. Pe măsură ce ne uităm în Daniel 7, vedem că prin procesul judecății, Hristos este capabil să intre în posesia împărăției .

M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată. — Daniel 7:13-14

Împărăția pe care o primește Hristos este una în care toate popoarele, națiunile și limbile îi vor sluji cu fericire. Stăpânirea lui Hristos este iubirea

profundă și afecțiunea poporului Său față de El. Stăpânirea sa nu este de forță, ci de iubire liberă și deschisă.

Satana revendică proprietatea fiecărei persoane de pe această planetă. Fiecare persoană care păcătuiește, o pretinde a lui. Chiar înainte ca Hristos să se întoarcă pentru a-și revendica copiii, Satana, acuzatorul, este pe teren pentru a protesta împotriva învierii și răscumpărării copiilor încrezători ai lui Dumnezeu.

Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: "Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că **pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru**, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte". — Apoc. 12:10-11

Biblia ne oferă un șablon al modului în care are loc judecata morților. Acest șablon se găsește în viața lui Moise.

Cu toate acestea, Arhanghelul Mihail, atunci când se luptă cu diavolul el a contestat cu privire la corpul lui Moise, dar nu a adus împotriva lui o acuzație, **dar a spus, Domnul sa te mustre** .
— Iuda 1:9

La un moment dat după moartea lui Moise, a fost dus la cer. Aceasta a fost prima înviere cunoscută din morți. Biblia ne învață că, atunci când o persoană moare, se întoarce pe pământ și așteaptă în mormânt până la învierea finală.

Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită.
— Eccl. 9:5

Așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui. Ah, de m-ai ascunde în Locuința morților, de m-ai acoperi până-ți va trece mânia și de mi-ai rându-i o vreme când Îți vei aduce iarăși aminte de mine! Dacă omul, odată mort, ar putea să mai învieze, aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba

starea în care mă găsesc. Atunci m-ai chema și Ți-aș răspunde și Ți-ar fi dor de făptura mâinilor Tale. — Job 14:12-15

Contrar a ceea ce majoritatea oamenilor cred, sufletul nu este nemuritor.

Omul muritor va fi mai just decât Dumnezeu? — Iov 4:17

Dacă omul era deja nemuritor, de ce ne spune Biblia să căutăm nemurirea?

Și anume va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, **caută slava, cinstea și nemurirea**. — Romani 2:7

Dumnezeu este singurul care are nemurirea.

care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, **singurul care are nemurirea**, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin. — 1 Timotei 6:15-16

Există mai multe lucruri pe care am vrea să le împărtășim pe această temă, dar punctul important aici este că până în prezent a existat doar un număr mic de oameni înviați din morți și care au plecat în ceruri. Restul copiilor răscumprați ai lui Dumnezeu sunt înviați la a doua venire

Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință **despre cei ce au adormit**, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. **Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhangel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh;** și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte. — 1 Thesalonians 4:13-17

Moise a fost un caz excepțional care a fost dus în rai. Enoh și Ilie au fost, de asemenea, duși la cer, dar ei nu au murit mai întâi așa cum a făcut Moise.²³ În timp ce Hristos a coborât din cer pentru a-l învia pe Moise din morți, Satana a ajuns să se conteste cu Hristos cu privire la dacă este corect ca el să fie înviat.

După cum am discutat în capitolul 12, relatarea vieții lui Moise fusese scrisă în inima lui, precum și scrisă în inima lui Hristos. Îngerii însărcinați să ne protejeze, de asemenea, înregistrează evenimentele noastre din viață, deoarece ne urmăresc prin viață și sunt martori la toate lucrurile pe care le facem.

Îngerul Domnului campează în jurul celor care se tem de El și îi eliberează. — Psalmul 34:7

Întrucât Satana încearcă să conteste afirmația lui Hristos asupra vieții lui Moise, relatarea vieții lui Moise este cea care vorbește pentru el în acel moment contestat al judecății. Hristos a cunoscut până la ultimul detaliu al vieții lui Moise, deoarece prin Duhul lui Dumnezeu, Hristos a fost martor la fiecare eveniment din ea.

Doamne, M-ai cercetat și m-ai cunoscut. Știi când stau jos și mă ridic; **Înțelegi** gândul meu de departe. Îmi **înțelegi** calea și culcatul și îmi **cunoști** toate căile. Căci nu este nici un cuvânt pe limba mea, dar iată, DOAMNE, Tu îl **știi cu totul**. — Psalmul 139: 1-4

Înregistrarea lui Moise a dezvăluit clar încrederea Sa în Mântuitorul Său. Acesta a dezvăluit că se încredea singur în meritele lui Hristos. Moise judecase el însuși înainte de a muri și a fost scris în inima lui și scris în inima lui Hristos ca o înregistrare permanentă.

...de Biserica celor întâi născuți, care sunt **scriși în ceruri**, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, — Evrei 12:23

Hristos a redus la tăcere acuzațiile lui Satana împotriva lui Moise și a spus "Domnul te mustră". Tot ce trebuia să facă Hristos era să dezvăluie evidența

²³ See Genesis 5:23,24; 2 Kings 2:11.

vieții lui Moise. Moise și-a judecat propriul caz și l-a pus în mâinile Mântuitorului său, așa că atunci când Satan a venit să-l pretindă pe Moise, Hristos a stat în apărarea Sa și, prin urmare, a avut puterea de a-l ridica pe Moise din somnul morții.

Acesta este modelul tuturor celor care vor fi înviați la viață în prima înviere a celor dreپți. Înainte ca Hristos să vină să-și ridice copiii adormiți din morți, Satana va veni să conteste dreptul lui Hristos de a-i învia. Evidența sfinților adormiți scrise în inima lui Hristos este deschisă, iar evidența dovedește dacă s-au judecat demni de viața veșnică sau nu.

Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura. — Matei 7:1-2

Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă, dar, fiindcă voi nu-l primiți și **singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică**, iată că ne întoarcem spre neamuri. — Fapte 13:46 NLT

Cei care știu că sunt păcătoși și se încred în meritele harului lui Dumnezeu vor înceta să-i judece pe alții și pur și simplu se vor odihni în harul și mila lui Dumnezeu. Când ajung la sfârșitul vieții lor pe pământ și își revizuiesc istoricul vieții, își văd numeroasele eșecuri și puncte slabe. Sunt tentați să se îndoiască dacă există ceva bun în viața lor. Ei abandonează orice credință posibilă că sunt demni de viața veșnică din meritele lor și se încred în singura milă și harul

Cei care știu că sunt păcătoși și se încred în meritele harului lui Dumnezeu vor înceta să-i judece pe alții și pur și simplu se vor odihni în harul și mila lui Dumnezeu.

lui Dumnezeu. Acest lucru este consemnat în evidența lor de viață și această evidență este produsă atunci când Satana contestă dreptul lui Hristos de a-i învia, deoarece sunt înscrisi în palmele lui Hristos.

Prin urmare, din 1844, Hristos pregătește lista celor care vor fi înviați la a doua venire. Satana a contestat toate afirmațiile pe care Hristos le face asupra sufletelor oamenilor. Există unii pe care Hristos dorește să-i salveze, dar când Satan contestă afirmația, evidența care a rămas arată că nu și-au ținut ferm credința în Hristos. Pentru aceștia, pretențiile lui Satan sunt

susținute și el este capabil să împiedice acel suflet să fie ridicat la a doua venire. Este sfâșietor pentru Hristos să accepte pretenția lui Satana asupra unei persoane, deoarece istoria vieții sale dezvăluie că a renunțat la credință.

Așa cum am descoperit în povestea fiului risipitor, precum și în judecata din Daniel 7; Dumnezeu nu spune un cuvânt împotriva oricărei persoane în proces. Înregistrarea a fost lăsată de fiecare persoană în sine și aceste recorduri vorbesc de la sine. Hristos amintește fiecare caz, pentru că El cunoaște fiecare persoană în mod intim și totul despre istoria lor și, prin urmare, El poate sta în apărarea copiilor lui Dumnezeu atunci când Satana le contestă cazul. Satana este procurorul și Hristos este apărătorul. Dumnezeu și Fiul Său răstoarnă decizia lui Satana împotriva poporului lui Dumnezeu și judecata este dată în favoarea lor.

Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit, până când a venit Cel Îmbătrânit de zile **și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt**, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția. Daniel 7:21-22

Numai cei care au pretins că sunt urmași ai lui Hristos vin în această judecată. Cei care nu-L mărturisesc pe Hristos sau nu prezintă dovezi ale lucrării Duhului lui Hristos în viața lor, declară că nu vor un trup ceresc umplut și care trăiește prin Duhul lui Hristos; spiritul lor refuză să se supună ordinii societale a cerului, al cărui principiu cheie este iubirea fără judecată. Satana afirmă posesia sa pe care Hristos o acceptă conform principiilor liberului arbitru, deși merge împotriva dorinței lui Hristos de a învia pe toți.

Oricine crede în El nu este judecat, dar **cine nu crede a și fost judecat**, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu. Ioan 3:18

Cei care nu cred în Fiul lui Dumnezeu nu au cum să scape de propriul lor spirit de condamnare. Când se confruntă cu păcatele lor, se condamnă și doresc să moară.

Împărății pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: **“Cădeți peste**

noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?" Apoc. 6:15-17

Când Hristos se întoarce și plânge cu vocea Arhanghelului, "ieșiți", urechile sfinților adormiți sunt străpunși de sunetul triumfului și se trezesc din mormintele lor și ies în viața veșnică.

Morții răi care nu au crezut au urechile închise astfel încât să nu poată auzi. De-a lungul vieții lor au respins rugămintele Duhului lui Dumnezeu și astfel vocea lui Hristos le este străină. Nu răspund la apel, chiar dacă apelul a fost pentru toată lumea.

...morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; **și cei care aud vor trăi.**

— Ioan 5:25

Morții necredinciosi rezistă acestei chemări și, prin urmare, rămân în praful pământului până la sfârșitul celor 1000 de ani în care sunt înviați.

La a doua venire, Hristos nu atinge pământul în forma Sa divină pe deplin glorificată. Dacă ar face acest lucru, atunci tot ar ieși din pământ, așa cum este dovada învierii celor răi după ce cei 1000 de ani s-au încheiat și Hristos atinge pământul. Hristos îi cheamă pe sfinții Săi adormiți din aer, astfel încât să iasă numai cei care au murit în credință.

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, **ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh**; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte. — 1 Tesaloniceni 4:17

El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. — Matei 24:31

La sfârșitul celor 1000 de ani, când Hristos se întoarce pe pământ cu orașul ceresc, cei care au respins mila lui Hristos sunt înviați.

lă, vine ziua Domnului, când toate prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău. Atunci **voi strânge toate neamurile la război**

împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, **dar rămășița poporului nu va fi nimicită** cu desăvârșire din cetate. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. **Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare:** jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi.
— Zaharia 14:1-4

Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se, din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.
— Apoc. 21:1-2

Fără ca Duhul lui Hristos să vorbească conștiinței lor, cei răi își dezvăluie adevăratele sentimente față de Dumnezeu și cei drekți și dorința de a distruge pe cei din oraș.

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. **Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită.** Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit.
— Apoc. 20:7-9

Pentru un studiu detaliat cu privire la modul în care focul coboară de la Dumnezeu și îi distruge pe cei răi, consultați broșura Foc Mistuitor disponibilă pe fatheroflove.info.

Pe scurt, greutatea vinovăției pe care o poartă păcătosul este cea care îl distruge în cele din urmă. În prezența lui Dumnezeu și a Mielului, unde se confruntă cu întreaga lor viață, se condamnă complet și sunt zdrobiți de

propria lor vinovăție. Această agonie spirituală a minții și a psihicului este mult mai dureroasă decât suferința fizică.

Ați zămislit fân și nașteți paie de miriște; **sufierea voastră** de mânie împotriva Ierusalimului **este un foc care pe voi înșivă vă va arde de tot**. Popoarele vor fi ca niște cuptoare de var, ca niște spini tăiați care ard în foc.” — Isaia 33:11-12

În rezumat, descoperim semnificația judecății descrise în Daniel 7. Scena din sala de judecată este creată deoarece Satana nu vrea să piardă pe nimeni dintre cei care au trecut la mormânt. La fel ca garda romană care a fost trimisă să păzească mormântul lui Isus pentru a preveni în zadar orice noțiune a ideii că Hristos ar putea fi înviat, așa că Satana înconjoară mormintele morților drepecți și caută să împiedice evadarea lor de la moarte.

Hristos îl mustră pe Satana, deoarece evidența dezvăluie în mod clar credința creștinului pe care Satana vrea să-l pretindă drept posesie.

Cei care privesc chipul Tatălui nostru ceresc prin credință, prin prisma caracterului lui Isus, văd că Dumnezeu nu judecă și nu condamnă pe nimeni. Satana este acuzatorul și cel care caută condamnarea noastră. Satana încearcă să pună propriile sale caracteristici asupra lui Dumnezeu pentru a ne face să credem că Dumnezeu ne judecă și ne condamnă. Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său pentru a-și dezvălui caracterul, nu pentru a condamna lumea (Ioan 3:17). În judecată, Dumnezeu rămâne tăcut și ne lasă să judecăm cum credem că va face față situației. Deci, vedem adevărul complet al cuvintelor lui Hristos:

Căci cu ce judecată judeci, vei fi judecat. Matei 7: 2

CAPITOLUL 20

Timpul necazului lui Iacov

În capitolul anterior am descris procesul judecării celor care mor înainte de venirea lui Hristos și sunt înviați din morți pentru a-l întâlni pe Hristos în aer. Dar ce se întâmplă cu acei urmași credincioși ai lui Hristos care sunt “vii și rămân” în timpul venirii lui Hristos? Cum se aplică judecata la ei? Căci noi toți trebuie să ne prezentăm în fața scaunului de judecată al lui Hristos.

Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. — 1 Corinteni 10:11

Poveștile Bibliei ne vor ajuta pe cei care trăiesc în ultimele zile să înțelegem ce se întâmplă cu poporul lui Dumnezeu în timp ce se confruntă cu procesul judecării, așa cum este descris în Daniel 7, înainte de venirea lui Hristos.

Am examinat povestea femeii prinse în adulter în capitolul 10 și procesul de judecată prin care a trecut în viață. Ea a fost adusă la Hristos de cei care pretindeau că sunt urmași ai lui Dumnezeu. La fel ca liderii evrei, există o mulțime de creștini care spun oamenilor din lume că Dumnezeu îi va arde în iad pentru păcatele lor. Cuvintele și acțiunile lor au puterea de a-i arunca pe cei pe care îi acuză la picioarele lui Hristos. Deși mulți reacționează cu furie și violență față de acuzatori, unii își iau în considerare acuzațiile aduse împotriva lor și caută iertarea păcatelor lor.

Prin urmare, în ultimele zile, bisericile creștine își joacă rolul de a confrunta lumea cu păcatele ei și de a le spune oamenilor judecata care le așteaptă. Chiar dacă bisericile au o viziune complet greșită despre Dumnezeu, ele își joacă totuși rolul în trezirea convingerii de păcat.

Pe măsură ce ne apropiem de ultimele zile, Biblia ne spune că va fi o vreme de necaz, ca niciodată. Evenimentele recente legate de COVID-19 și revoltele rasiale, împreună cu repercusiunile distrugerii crescute a mediului, ar putea chiar sugera că suntem la marginea acestui moment de necazuri.

În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta **va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta.** Dar, în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. — Daniel 12:1

Când oamenii încep să vadă lumea distrugându-se și catastrofele încep să afecteze cu adevărat pământul și națiunile lumii, mulți vor începe să se întrebe dacă propriile păcate au adus aceste lucruri pe pământ. Vor exista două clase de oameni religioși care vor apărea când încep aceste necazuri.

Unul din tâlharii răstigniți Îl batjocorea și zicea: "Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!" Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: "Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre, dar omul acesta n-a făcut niciun rău." Și a zis lui Isus: "Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta." — Luca 23:39-42

Amândoi acești oameni au fost răstigniți împreună cu Isus. Unul dintre ei a acceptat că nenorocirea cădea asupra lui din cauza propriului său păcat. Celălalt l-a respins cu furie pe Iisus și a cerut ca, dacă Hristos este cine a pretins că este, atunci să-i salveze pe toți. Unul s-a pocăit în durere și speranță; celălalt a rămas furios, sfidător și a refuzat să se pocăiască.

Pavel spune că ultimele zile vor fi ca experiența unei femei care este pe cale să nască.

Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: "Pace și liniște!", atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, **ca durerile nașterii peste femeia însărcinată**, și nu va fi chip de scăpare — 1 Tesaloniceni 5:2-3

Folosind aceeași analogie, Ieremia a scris aceste cuvinte:

"Așa vorbește Domnul: 'Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace! Întrebați și vedeți dacă nu cumva naște vreun bărbat! Pentru ce văd pe **toți bărbații cu mâinile pe coapse, ca o femeie la facere?** Pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? Vai, căci ziua aceea este mare. Niciuna n-a fost ca ea? **Este o vreme de necaz pentru Iacov**, dar Iacov va fi izbăvit din ea. — Ieremia 30:5-7

Frustrarea reprimată a rasei umane va fierbe în cele din urmă într-o furie teribilă de distrugere. Mulți își vor pierde viața în această perioadă de neliniște cumplită.

Nu vă veți teme de groaza noaptea, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciurma care umblă în întuneric, nici de distrugerea care părăsește amiaza. **O mie poate cădea de partea ta și zece mii la dreapta ta; Dar nu se va apropia de tine.** — Psalmul 91: 5-7

Când lumea începe să se dezlănțuiască, oamenii vor căuta ceva sau cineva de vină pentru tot răul care se întâmplă. Liderii religioși ai lumii vor face un decret cu privire la închinare.

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți – mici și mari, bogați și

săraci, slobozi și robi să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.

— Apoc. 13:11-17

Este dincolo de scopul acestei cărți să intrăm în detaliu despre această profecție. Pentru o analiză detaliată, vă rugăm să citiți cartea Marea controversă disponibilă la fatheroflove.

În acest timp, oamenii lui Dumnezeu se confruntă cu o perioadă cumplită de necazuri. La fel ca femeia prinsă în adulter, mulți vor fi târâți în fața instanțelor judecătorești pentru că au refuzat să se supună legilor religioase adoptate.

Acesta este momentul în care Biblia se referă la necazul lui Iacov. Povestea la care se face referire aici este când Iacob plecase cu soțiile și copiii săi de la socrul său care îl înșelase. Iacob se întorcea acasă în țara familiei sale. Problema era că fratele său venea în întâmpinarea lui pentru a stabili un scor vechi de când Iacob îl înșelase pe tatăl său să fure dreptul de întâi născut al fratelui său. Dreptul la naștere este o moștenire spirituală acordată pentru a binecuvânta o familie atât în bogăția spirituală cât și materială. Esau, fratele lui Iacob, își dorea bogăția materială, dar nu-i păsa prea mult de elementul spiritual. Iacob se confrunta acum cu moartea fratelui său. În timp ce venea spre casă, fugind de socrul său și înfruntându-se acum cu fratele său supărat, primește vestea.

Solii s-au întors înapoi la Iacob și au zis: "Ne-am dus la fratele tău Esau, și el vine înaintea ta cu patru sute de oameni." Iacob s-a înspăimântat foarte mult și l-a apucat groaza. A împărțit în două tabere oamenii pe care-i avea cu el, oile, boii și cămilele. — Geneza 32:6-7

Iacob face tot ce este omenește posibil pentru a se pregăti pentru criză și apoi se duce să se roage lui Dumnezeu să-l ajute în această situație cumplită..

Iacob a zis: "Dumnezeul tatălui meu Avraam, Dumnezeul tatălui meu Isaac! Tu Doamne, care mi-ai zis: 'Întoarce-te în țara ta și în locul tău de naștere, și voi îngriji ca să-ți meargă bine!' Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credințioșia pe care

ai arătat-o față de robul Tău, căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu, și iată că acum fac două tabere. Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau! Căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească, pe mine, pe mame și pe copii.”
— Geneza 32:9-11

Iacov se roagă întristat și plânge lui Dumnezeu pentru ajutor. În timp ce se roagă, brusc este asaltat de ceea ce pare a fi un atacator.

Iacov însă a rămas singur. Atunci, un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. — Geneza 32:24

Se luptă toată noaptea cu această persoană misterioasă. În cele din urmă, pe măsură ce zorii se sparg, atacatorul i-a atins șoldul și articulația șoldului lui Iacov a ieșit din încheietură. A știut imediat că nu se lupta cu un om, ci cu o ființă divină.

Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el. Omul acela a zis: “Lasă-mă să plec, căci se revărsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: “Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.” Omul acela i-a zis: “Cum îți este numele?” “Iacov”, a răspuns el. Apoi a zis: “Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (*Cel ce luptă cu Dumnezeu*), căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.” Iacov l-a întrebat: “Spune-mi, Te rog, numele Tău.” El a răspuns: “Pentru ce Îmi ceri numele?” Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului acela numele Peniel (*Fața lui Dumnezeu*); “căci”, a zis el, “am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață.” — Geneza 32:25-30

Această experiență ciudată este descrisă în Ieremia 30: 7 ca se întâmplă din nou poporului lui Dumnezeu chiar înainte de venirea lui Hristos a doua oară.

Pe măsură ce Iacov se gândește la viața sa, își amintește toate lucrurile greșite pe care le-a făcut. El începe să simtă că se află în această poziție din cauza numeroaselor sale eșecuri. El este ispitit să simtă că Dumnezeu îl va părăsi.

Fiul lui Dumnezeu vine să-l ajute, dar Iacov, ca fiu al lui Adam, se teme că această persoană dorește să-i facă rău. Se luptă cu îngerul special pentru viața lui, fără să-și dea seama că acest înger nu a venit să-l facă rău, ci să-l salveze. Fiul lui Dumnezeu permite acestei lupte să continue să stabilească dacă Iacov se va lăsa complet pe mâna lui Dumnezeu și se va încrede în iertarea Sa sau va renunța în disperare.

În acest timp, Satan îl ispitește pe Iacov că păcatele sale sunt prea mari pentru ca Dumnezeu să le ierte. Satana judecă cazul împotriva lui Iacov și îl umple de îndoială. El are sentimentul că este prea târziu pentru El. Dar El luptă cu îndoielile sale, la fel cum luptă cu atacatorul. O luptă este simbolizată în cealaltă. Aceeași poveste este spusă într-un alt mod în viața marelui preot Iosua.

El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua stând în picioare înaintea Îngerului Domnului și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârsască. Domnul a zis Satanei: "Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?" Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: "Dezbrățați-l de hainele murdare de pe el!" Apoi a zis lui Iosua: "Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!" — Zaharia 3:1-4

Vedem o serie similară de evenimente jucate aici, când Satana a disputat cu Hristos trupul lui Moise, doar că de data aceasta persoana în cauză este în viață. Aceasta nu este judecata morților, ci a celor vii. Îngerul Domnului îl mustrează pe Satana în numele lui Iosua, așa cum a făcut El cu Moise..

Arhanghelul Mihail, când se împotriva **diavolului** și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: "**Domnul să te mustre!**" — Iuda 1:9

Ceea ce i s-a întâmplat lui Moise după moartea sa, i s-a întâmplat lui Iacov, marelui preot Iosua și femeii prinse în adulter în timp ce erau în viață. Satana încearcă să-l conducă pe păcătos la disperare din cauza păcatelor lui. Acuzațiile pătrunzătoare ale diavolului simt că Însuși Dumnezeu îl condamnă

pe păcătos. Vocea blândă a lui Dumnezeu, care oferă speranță păcătosului, se pare că este înecată de vocea acuzatorului. La fel ca Isus pe cruce, vocea lui Dumnezeu pare să tacă pentru un scurt timp.

Doamne, Doamne, de ce M-ai părăsit? De ce ești atât de departe de a mă ajuta și de cuvintele gemetelor Mele? O, Doamne, plâng în timpul zilei, dar Tu nu auzi; și în sezonul de noapte și nu tac.
— Psalmul 22: 1-2

Este în momentul în care păcătosul se simte complet copleșit că își amintește adevărul care spune:

Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, ...
— Rom 5:20

Poporul lui Dumnezeu triumfă asupra lui Satana și a acuzațiilor Sale. Ei aleg să creadă că Dumnezeu este complet ca Isus. Ei cred că El nu i-ar abandona niciodată și i-a iertat pentru păcatele lor. Ei înțeleg promisiunea vieții veșnice, în ciuda adevărului că toată viața lor este afectată de păcat și de sine. Numele lor este schimbat din Iacov, care înseamnă înlocuitor, în Israel, care înseamnă biruitor.

Satana încearcă să ne convingă că Dumnezeu ne va abandona în cele din urmă. Credința noastră va rămâne fermă, în ciuda faptului că ne simțim complet copleșiți de acuzațiile lui Satan împotriva noastră. El ne pictează trecutul în cele mai întunecate culori și suntem tentați să renunțăm. Întreaga înregistrare a vieții noastre ne este prezentată și ne simțim neajutorați. În acel moment ne vom întoarce la Hristos și ne vom ține de El și vom spune "Cred că nu mă vei părăsi. Ți cer binecuvântarea și cred că mi-o vei da." Aceasta este victoria credinței pe care Hristos a avut-o la Calvar și El ne dă această victorie, credința lui Isus (Apocalipsa 14:12).

Acest proces de judecată este un test sever pentru poporul lui Dumnezeu. Pe măsură ce contemplăm acest lucru, suntem tentați să ne fie frică sau să ne gândim dacă acest lucru se va întâmpla cu adevărat. Întrebarea care trebuie pusă este: "de ce oamenii lui Dumnezeu trebuie să treacă prin acest mare proces de testare?" Nu există o cale mai ușoară decât aceasta?

CAPITOLUL 21

De la Ofensa unui singur Om a venit Judecata

Am discutat în capitolul 4 originile condamnării și judecării în rasa umană. Motivul pentru care Adam și Eva au fugit de prezența lui Dumnezeu în grădină se datorează judecării condamnatoare a lui Adam față de Dumnezeu.

Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, și **omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu** printre pomii din grădină. — Genesis 3:8

...și să-i elibereze pe cei care, prin **frica de moarte**, au fost supuși toată viața lor robiei. — Evrei 2:15

Frica de moarte își are origine în Adam pentru că și-a imaginat că Dumnezeu dorea să-i pedepsească soția sa Eva cu moartea. În descurajare, el a luat fructul și a hotărât să sufere soarta alături de ea. După căderea sa, în inima lui Adam s-a dezvoltat judecata și condamnarea față de Dumnezeu și Fiul Său. Minciuna că Dumnezeu a vrut să-i omoare s-a tradus în teroare când Cel de care Adam se temea și îl ura se apropia acum de el (Maleahi 3:55).

În realitate, Fiul lui Dumnezeu venea spre Adam cu dragoste, grijă și milă. Adam și-a imaginat că El venea cu judecată și condamnare pentru a-l ucide. Pentru ca Fiul lui Dumnezeu să se poată apropia de Adam, El a trebuit să-și ascundă deplina Sa divinitate. Când prezența plină de iubire a lui Dumnezeu

se întâlnește cu păcătosul vinovat, care urăște pe Dumnezeu, teroarea este copleșitoare și păcătosul moare.

Următorul verset este modul în care păcătosul experimentează venirea în prezența lui Dumnezeu cu frica și condamnarea lui Dumnezeu în inima sa.

în foc aprins, dând răzbunare celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu și celor care nu se supun veștii bune a Domnului nostru Isus Hristos; **care va suferi dreptate -- distrugere a vârstei -- în timpul [de durată]-- de la fața Domnului, și de la slava puterii Sale,** — 2 Tesaloniceni 1:8-9 (YLT)

Acesta este modul în care arată din perspectiva lui Dumnezeu:

Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut! Iată că vi se lasă casa pustie; — Matei 23:37-38

Este un gând neliniștitor să știm că natura noastră umană pe care am primit-o de la Adam are înclinația de a-l ură pe Dumnezeu, presupunând în mod constant că Dumnezeu vrea să ne omoare pentru păcatele noastre sau să ne părăsească pentru că nu suntem suficient de buni..

și a vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise: **„Pentru ce ne-ați scos din Egipt ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.”** — Numeri 21:5

Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este **vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu**, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. — Romani 8:7

...Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală (Adam) a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii; — Romani 5:18

Greșeala lui Adam a fost aceea de a crede ceva despre caracterul lui Dumnezeu care este fals. A crezut în mod greșit că Dumnezeu voia să-i omoare soția. El și-a imaginat în mod fals că Dumnezeu a cerut moartea

pentru încălcarea poruncii. Prin această ofensă a apărut un spirit de judecată și condamnare față de Dumnezeu și Fiul Său. Am moștenit această ostilitate față de Dumnezeu care se manifestă împotriva lui Hristos Fiul Său. Dumnezeu ne-a dezvăluit această ură adânc adâncită în noi când L-a dat pe Fiul lui Dumnezeu să trăiască ca om printre noi și să fie respins și ucis de noi.

După cum am discutat în capitolul 5, Adam, în autoapărare, își proiectează propria judecată a lui Dumnezeu ca fiind cel care a cerut moartea lui Dumnezeu. Iată procesul:

1. Adam crede că moartea executivă (pedeapsa prin executare) este consecința încălcării legii.
2. Adam încalcă legea.
3. Adam simte vina.
4. Adam simte că acum trebuie să moară.
5. Adam caută să transfere vina și, prin urmare, să transfere pedeapsa cu moartea către Fiul lui Dumnezeu.

De fiecare dată când Fiul lui Dumnezeu intră în prezența noastră, această succesiune este activată. Așa este condamnarea unui singur om către toți oamenii. Fiecare persoană are în ei o natură care strigă moartea Fiului lui Dumnezeu. Ceea ce s-a întâmplat acum 2000 de ani ne arată ce putem face atunci când ni se dă libertatea de a trata Fiul lui Dumnezeu așa cum dorim.

Pentru a înlătura acest decret de moarte care locuiește în noi prin natură, Hristos a trebuit să ia această natură asupra Sa și apoi să o înlătore prin moartea și învierea Sa.

Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, [decrees G1378] ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace, și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia: — Ephesians 2:13-16

Adam a ridicat un zid de despărțire între el și Hristos prin judecata pe care a făcut-o despre Fiul lui Dumnezeu. Hristos a luat asupra Sa natura lui Adam și a dăruit acel zid de mijloc al despărțirii, astfel încât El să poată intra în prezența noastră fără ca noi să ne autodistrugem, de teama pedepsei pe care ne-o închipuim că va cădea asupra noastră.

Majoritatea comentatorilor afirmă că acest verset vorbește despre ruperea zidului dintre evrei și neamuri, iar acest lucru are o aplicație secundară în verset. Cu toate acestea, toată ostilitatea dintre oameni este doar o manifestare a ostilității pe care oamenii o simt față de Dumnezeu.

Când luați cuvântul rânduiei în greacă și căutați în Vechiul Testament grecesc pentru a vedea unde este folosit, descoperim că acest lucru nu are nimic de-a face cu legea lui Moise, ci mai degrabă cu decretele oamenilor, în special cu decretele de moarte de către oameni. Mai jos sunt singurele versete din Vechiul Testament grecesc care folosesc acest cuvânt [G1378] pentru rânduie..

- Ezra 6: 8 - Decret persan de a construi templul
- Ez 20:26 din v 25 - Dumnezeu i-a dat până si legi care nu erau bune. Dumnezeu i-a stricat în propriile lor decrete.
- Daniel 2:13 Decretul morții pentru uciderea înțelepților
- Daniel 3: 10,29 Decretul morții pe câmpia Durei de către regele Babilonului
- Daniel 4: 6 Decret de adunare a tuturor înțelepților
- Daniel 6: 8,10,12,13,15,26 - Semnat Decretul morții pentru a nu venera pe Dumnezeu decât numai pe Regele Babilonului.

Dacă adăugăm la aceasta aceeași utilizare a cuvântului în Noul Testament

- Luca 2: 1 - Un decret al lui Cezar
- Faptele Apostolilor 16: 4 - Un decret al apostolilor pentru a limita ceea ce este învățat din Legea lui Moise datorită poziției excesive a unora dintre evrei în această problemă
- Fapte 17: 7 un decret al lui Cezar

- Ef 2:15 Hristos a desființat poruncile cuprinse în decretelor (umane)
- Col 2:14 Ștergerea decretelor umane care erau împotriva noastră

Folosirea acestui cuvânt pentru rânduielei arată că nu are nimic de-a face cu legile scrise de Moise în Vechiul Testament. Mai degrabă, vorbește despre actele și cerințele umane.

Nu putem evita sentimentul
profund de condamnare care vine
din firea noastră când ne apropiem
de Fiul lui Dumnezeu

Primul decret uman a fost ca Fiul lui Dumnezeu să moară pentru evenimentele care s-au desfășurat în grădina Edenului. Adam a dat această judecată tuturor copiilor săi și astfel această condamnare vine asupra tuturor oamenilor în starea lor naturală. Natura umană încearcă să ascundă această ură și mărturisește că îl iubește pe Dumnezeu, la fel ca subiecții unei națiuni totalitare care se tem că vor fi uciși dacă nu-l onorează pe șeful statului (Exemplu: Coreea de Nord).

Cei care merg pe calea mântuirii, acceptând că viața pe care Iisus a manifestat-o pe acest pământ acum 2000 de ani este revelația completă a caracterului lui Dumnezeu și că Dumnezeu ne iartă în mod liber păcatele, încep să se transforme dintr-un spirit de condamnare într-un spirit de iubire și iertare.

Le voi da o altă inimă și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele, și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. — Ezechiel 11:19-20

Adevăratul nostru caracter trebuie să ni se arate pentru a fi eliberați pe deplin de spiritul nostru de condamnare și de decretul de moarte pe care l-am moștenit de la primul nostru tată. Nu putem evita sentimentul profund de condamnare care vine din firea noastră când ne apropiem de Fiul lui Dumnezeu, dar putem fi conștienți de ce se întâmplă și îi putem permite lui Hristos să lucreze în noi, mai degrabă decât să-L respingem și să-L răstignim din nou..

Dacă putem ține promisiunile lui Dumnezeu, ajutați de Duhul Său, și să rezistăm propriei noastre condamnări pe care o proiectam asupra lui Hristos - atunci vom fi sigilați cu numele Tatălui.

Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe Muntele Sionului și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său. — Apoc. 14:1

Isus în întruparea Sa nu a căzut niciodată în tentația de a crede că Tatăl Său L-a condamnat și nici nu L-a condamnat pe Tatăl Său pentru dificultățile în care s-a aflat. Isus a fost și este complet conștient de cum este natura noastră într-un mod în care nu putem fi niciodată dacă nu avem discernământul Său . Dacă acceptăm cu adevărat că noi, ca și Cain, suntem ucigași odioși din fire, murim pentru sine și credem în harul Său, vom primi pe deplin darul gratuit al vieții Sale și El va birui în noi.

Și [El] nu avea nevoie ca cineva să depună mărturie despre om, căci el știa ce era în om. — Ioan 2:25

Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a frunțașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduiseră Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci. — 1 Corinteni 2:6-7

În curând puterile întinericului se vor dezlănțui pe deplin asupra acestei lumi, dar deocamdată îngerii rețin vânturile luptelor de la distrugerea completă a pământului, astfel încât poporul lui Dumnezeu să poată fi sigilat cu caracterul Tatălui (numele).

După aceea am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: "Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii

până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeuului nostru! — Apoc. 7:1-3

Sigilarea poporului lui Dumnezeu este eliminarea naturii decretului de moarte judecătorească pe care am moștenit-o de la Adam. Poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit într-un caracter care va înceta să judece și să condamne orice persoană, dar se va baza complet pe bunătatea și mila lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă prin "necazurile lui Iacov". Mentalitatea decretului de moarte al cărnii noastre este motivul esențial pentru care a naște pe Hristos în noi (sau a deveni asemănător lui Hristos în caracter) este ca severe dureri de naștere.

Căci Eu aud niște țipete ca ale unei femei în chinurile nașterii, țipete de durere ca la cea dintâi facere. Este glasul fiicei Sionului, care suspină și întinde mâinile zicând: "Nenorocita de mine! Mor din pricina ucigașilor!" — Jeremia 4:31 YLT

Cadru în care am plasat mai multe dintre aceste versete va fi nou pentru cei care sunt familiarizați cu învățăturile biblice despre sigilare și evenimentele finale ale istoriei pământului. Noul cadru este mandatat de cuvintele lui Hristos că nici El, nici Tatăl Său nu condamnă nicio persoană.

Cum vei judeca?

CAPITOLUL 22

Scaunul judecării lui Hristos

La sfârșitul capitolului 3 am pus întrebarea dacă înțelegem cu adevărat care este dreptatea lui Dumnezeu. Am abordat multe puncte pentru a arăta că Dumnezeu nu judecă și nu condamnă nicio persoană. Ne amintim o declarație pe care am făcut-o în capitolul 3.

Se crede aproape universal că suveranitatea lui Dumnezeu și, prin urmare, toți liderii comunității care guvernează printre oameni, fundamentează justiția pe puterea de a mânuși sabia. Justiția înseamnă a judeca acțiunile ca fiind bune sau rele și, prin urmare, recompensează binele și pedepsește răul.

Această viziune asupra lui Dumnezeu vede mila funcționând ca un principiu opus justiției. Percepțiile noastre umane despre aceste două principii sunt că nu pot opera ambele în același timp. Dacă se dă milă, atunci dreptatea trebuie să-și retragă cererile. Dacă justiția este executată, atunci mila a fost epuizată.

Dacă principiul forței (fizic sau mental) și amenințarea cu moartea sunt eliminate din percepția noastră despre dreptatea lui Dumnezeu, relația dintre milă și dreptate se schimbă complet.

Dreptatea și justitia sunt temelia tronului Tău; Mila și adevărul merg în fața Ta. — Psalmul 89:14 (NKJV)

Dreptatea și judecata sunt locuința tronului tău: mila și adevărul vor merge în fața ta. — Psalmul 89:14 (KJV)

Acest verset din Psalmi este foarte important deoarece vorbește despre relația dintre dreptate și milă. Am citat două versiuni, deoarece una folosește punct și virgulă pentru a lega cele două fraze, în timp ce a doua folosește două puncte. Deci, care este diferența?

Punctele și virgulele ar trebui să introducă dovezi sau un motiv pentru afirmația precedentă; de exemplu, această propoziție folosește în mod adecvat punct și virgulă. Un colon, pe de altă parte, ar trebui utilizat pentru o relație mai puternică și mai directă. Ar trebui să ofere accent, un exemplu sau o explicație.²⁴

KJV oferă o legătură mai puternică între dreptate și milă. În esență, se spune că dreptatea și judecata lui Dumnezeu se demonstrează ca milă și adevăr. Utilizarea de punct și virgulă în NKJV sugerează că dreptatea și mila sunt legate. De asemenea, acest lucru poate susține aceeași idee, dar conexiunea este puțin mai moale. Indiferent de acest lucru, principiul de bază al paralelismului ebraic indică faptul că aceeași idee se repetă, doar într-un mod diferit.

Frumoasa realitate a acestui verset este că dreptatea lui Dumnezeu se manifestă ca milă. Justiția este să faci ceea ce este bine. Conform caracterului lui Dumnezeu, ceea ce trebuie făcut este să arăți milă.

El este Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvelor, El, Dumnezeu, care locuiește în locașul Lui cel sfânt. — Psalmul 68:5

Tu auzi rugăciunile celor ce suferă, Doamne! Le întărești inima, Îți pleci urechea spre ei, ca **să faci dreptate orfanului și celui asuprit** și ca să nu mai insufle groaza omul cel luat din pământ. — Psalmul 10:17-18

²⁴ <http://crosstalk.cell.com/blog/colons-vs-semicolons>

Căci Tu ești bun, Doamne, gata să ierți și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă. — Psalmul 86:5

Este ceea ce este drept de făcut pentru a avea grijă de orfani și săraci. Este corect să arăți milă și să ierți. Aceasta este dreptatea în împărăția lui Dumnezeu. Există mai multe pasaje din Scriptură care vorbesc despre faptul că Dumnezeu judecă oamenii. Ceea ce am presupune în mod natural că este o judecată a condamnării este mai degrabă o judecată care aduce vindecare și restaurare.

Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu. Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor și împrejurul Lui, o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: "Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!" Atunci, cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă. — Psalmul 50:2-6

Așa a vorbit Domnul oștirilor: 'Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul. Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici pe străin și pe sărac și niciunul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său'. — Zecharia 7:9-10

Acțiunea judecății lui Dumnezeu este de a vindeca și de a salva poporul Său. El ne spune:

Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi! — Psalmul 50:15

Întrebarea imediată care vine este ce se întâmplă cu pedeapsa celor răi? Nu are Dumnezeu nicio reținere asupra celor care doresc să facă rău? Psalmii 50 continuă după cum urmează:

Dumnezeu zice însă celui rău: "Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști mustrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el și te însoțești cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește vicleșuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevețești pe fiul mamei tale.

lată ce ai făcut, și Eu am tăiat. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și îți voi pune totul sub ochii!. — Psalmul 50:16-21

Domnul le spune celor răi unde este vina lor și marele pericol în care se află. El pune acest lucru în ordine în fața ochilor lor. Capitolul se încheie după cum urmează:

Luați seama dar, voi, care uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșii și să nu fie nimeni să vă scape. Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, acelaia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu. — Psalmul 50:22-23

Majoritatea traducerilor biblice traduc Psalmul 50:22 pentru a spune că Dumnezeu îi va sfâșia pe cei răi. Această traducere reflectă modul în care ne-am așteptat ca Dumnezeu să acționeze, dar textul nu spune de fapt acest lucru la o observație mai atentă.

Înțelegeți acest lucru, vă rog, voi, care uitați de Dumnezeu, ca să nu rupe, și să nu existe izbăvitor. — Psalmul 50:22 (YLT)

Cuvântul ebraic pentru lacrimă este într-o formă care înseamnă pur și simplu a rupe sau a sfâșia. Nu înseamnă să rupi în bucăți. Aceași formă de cuvânt ebraic²⁵ pentru lacrima este folosită în cartea Osea și ne spune exact ce înseamnă Dumnezeu în acest caz:

Căci sunt ca un leu pentru Efraim și ca un leu tânăr la casa lui Iuda, eu - **rup și plec, mă duc și nu este izbăvitor. Mă duc - mă întorc la locul meu, până când ei sunt pustii și mi-au căutat fața.** În necazul lor mă caută rapid! — Osea 5:14-15 YLT

Sfășierea este definită ca Dumnezeu care se întoarce la locul Său și permite celor răi să sufere consecințele alegerilor lor. Să urmărim secvența.

1. Dumnezeu rupe și se îndepărtează
2. Nu există acum nici un izbăvitor pentru cei răi

²⁵ Cuvântul ebraic este în formă qal. Dacă cuvântul ar fi intenționat să însemne ruptură în bucăți, ar trebui să fie în forma Niphal sau Poal.

3. Dumnezeu se întoarce la locul Său și așteaptă până când cei răi vor fi dezolați confruntându-se cu consecințele acțiunilor lor
4. Cei răi au o fereastră pentru a căuta fața lui Dumnezeu în suferința lor

Este o agonie pentru Dumnezeu să lase pe oricare dintre copiii Săi să înfrunte propria lor răutate. Îl doare foarte mult să trebuiască să se sfâșie de durere. El știe că copiii Săi vor suferi, dar pentru că nu vor asculta, Dumnezeu trebuie să-i lase după propriile lor alegeri.

În acest loc de suferință vedem că cei răi au un moment să-L caute pe Dumnezeu rapid și să fie vindecați. Iată ce înseamnă Dumnezeu în versetul final al Psalmului 50.

Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, aceluia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu. — Psalmul 50:23

Aceste cuvinte sunt rostite celor răi. Judecata lui Dumnezeu față de cei răi le permite să experimenteze consecințele răutății lor; pentru ca aceștia să se confrunte cu suferința acțiunilor lor în speranța că cei răi se vor întoarce înapoi la Dumnezeu și vor fi vindecați. Dumnezeu este capabil să medieze într-o anumită măsură aceste consecințe, astfel încât acestea să cadă asupra celor răi într-o manieră în măsură să îi ajute să recunoască înșelăciunea de sine a păcatului (observați, de exemplu, cum au izbucnit plăgile din Egipt de pe pământ într-un mod pentru a arăta incapacitatea zeilor egipteni de a salva). "Căci prin El toate lucrurile constau", Col 1:17. Dacă în vreun moment persoana cea rea vede har în Dumnezeu și se căiește, Dumnezeu își va întoarce fața din nou către ei și va arăta milă. Acțiunile lui Dumnezeu în judecată sunt întotdeauna să vindece, nu să condamne și să distrugă.

Acesta este modul în care Biblia descrie dreptatea retributivă:

Domnul este cunoscut prin judecata pe care o execută; Cel rău este prins în lucrarea propriilor mâini. Selah. — Psalmul 9:16

Din nou, cum se comportă Dumnezeu cu rebelii care fac rău? El le permite să fie prinși în lucrarea propriilor lor mâini. Dumnezeu se întoarce la locul Său până când sunt dezolați. Acest principiu este scris chiar în cele 10 porunci.

...Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, **care pedepesc nelegiuirea părinților în copiii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc**, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. — Exod 20:5-6

Dreptatea lui Dumnezeu este să arate milă și să aducă restaurare, dar dacă mila Lui este respinsă, atunci, cu respect iubitor de bunăvoință, El le permite oamenilor să aibă consecințele naturale ale propriilor alegeri. Pe măsură ce oamenii se tulbură prin nenorocirile care cad asupra lor în nebunia lor, Dumnezeu caută să-i atragă înapoi la Sine pentru a-i vindeca. Dacă oamenii încă refuză să asculte, atunci vor pieri în propria lor răutate. Acest sistem de justiție este complet diferit de cel al lui Cezar (adică autoritatea umană), care va provoca durere, închidere și moarte celui care a încălcat. Acesta este unul dintre modurile în care Dumnezeu aduce căile oamenilor înapoi asupra lor; El permite justiția lui Cezar să existe și permite nelegiuirea acestui sistem de justiție să-i pedepsească pe cei care fac rău. Biblia numește această răzbunare a lui Dumnezeu.

Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, **dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău.** — Romani 13:3-4

Principiile din Romani 13: 3-4 sunt o expresie a principiului celor 10 Porunci de a vizita acțiunile greșite ale omului asupra lui. În acest fel, Cezar devine slujitorul lui Dumnezeu pentru a răzbuna răul. Aceasta nu înseamnă că Cezar trăiește în conformitate cu caracterul lui Dumnezeu sau îl reprezintă în vreun fel pe Dumnezeu, ci mai degrabă Dumnezeu permite ca consecințele falsului sistem de justiție al morții omului să revină asupra lui.

Atât Cezar, cât și Hristos au un loc de judecată.

Pavel a zis: "Eu stau înaintea scaunului de judecată al cezarului, acolo trebuie să fiu judecat. Pe iudei nu i-am nedreptățit cu nimic, după cum știi și tu foarte bine." — Acts 25:10

Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.
— 2 Corinteni 5:10

Aceste două locuri de judecată nu sunt aceleași. Scaunul de judecată al lui Hristos funcționează pe un principiu complet diferit de cel al lui Caesar. Sistemul de justiție al cerului nu folosește forța sau amenințarea cu moartea pentru a-și susține principiile. Folosirea forței este contrară împărăției lui Hristos.

"Împărăția Mea nu este din lumea aceasta", a răspuns Isus. "Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar, acum, Împărăția Mea nu este de aici." — Ioan 18:36

Principiul luptei este principiul forței în acest context. Împărăția lui Hristos nu folosește forța. Ce înseamnă să stai la scaunul de judecată al lui Hristos pentru a primi lucrurile făcute în trup? Acest lucru ar putea părea o amenințare, nu?

Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. — Romani 14:10

Pavel pune întrebarea, de ce îl judeci pe fratele tău? Apoi el avertizează că vom sta în fața scaunului de judecată al lui Hristos. Este această afirmație o amenințare pentru a induce un comportament bun? Este imposibil. Nu are sens să nu-i judecăm pe alții, totuși Hristos ne va judeca. Dacă nu trebuie să-i judecăm pe alții, atunci avem nevoie de un exemplu perfect în Hristos de a nu judeca. Exact asta ne spune Isus. El nu judecă pe nimeni (Ioan 8:15).

Ce înseamnă atunci a sta în fața scaunului de judecată al lui Hristos?

Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: “Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul. Dimpotrivă, “dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.” — Romani 12:19-20

A sta în prezența lui Isus, Cel care este esența iubirii, a iertării și a îndurării, este un chin pentru sufletul egoist.

A sta în prezența lui Isus, Cel care este esența iubirii, a iertării și a îndurării, este un chin pentru sufletul egoist. Când liderii evrei au stat înaintea lui Hristos, în timp ce El a scris pe nisip, atât prezența Lui, cât și ceea ce a scris El i-au determinat să se

condamne și să plece.

Iubirea și mila lui Dumnezeu are propria sa putere inerentă de convingere. Mila nemărginită a lui Dumnezeu are o putere infinită de a convinge sufletul despre cât de curat este Dumnezeu și cât de răi suntem. În fiecare zi Mântuitorul nostru suportă oroarea nenumăratelor sinucideri, crime, supradoze de droguri și avorturi. Rezistența sa față de aceste lucruri vorbește despre o iubire atât de vastă încât nu o vom înțelege niciodată pe deplin.

Această iubire are o putere atât de mare încât, atunci când păcătosul se află în fața acestui scaun de judecată al lui Hristos fără păcatele iertate, vinovăția egoismului său îl va zdrobi. Nu Dumnezeu îl condamnă pe păcătos, căci condamnarea nu vine de la Dumnezeu, ci de la Satana și Adam.

Îmbrățișează astăzi mila lui Dumnezeu; aceasta este dreptatea lui Dumnezeu, să te ierte în mod liber și să te scutească de vinovăția ta.

CAPITOLUL 23

Curățirea sanctuarului și ziua ispășirii

La începutul calendarului evreiesc este sărbătoarea Paștelui și a azimilor. Acesta este începutul procesului de reconciliere. Se concentrează pe sacrificiu și iertare pentru păcat. Aceasta își găsește centrul în curte și altarul sacrificiului.

Cea mai sfântă zi a anului pentru evrei este Yom Kippur, sau în română, Ziua Ispășirii. Evenimentele din această zi facilitează completitudinea procesului de reconciliere. Yom Kippur are loc în luna a șaptea și lucrarea sa centrală se află în Locul Preafânt al Sanctuarului. Oamenii sunt chemați să postească și să-și smerească sufletele înaintea lui Dumnezeu, să se roage ca toate lucrurile să fie corecte cu Dumnezeu, pentru că este ziua judecății.

Ritualul cheie asociat cu această zi implică doi iezi de capră:

Să se îmbrace cu tunică sfințită de in și să-și pună pe trup izmenele de in; să se încingă cu brâul de in și să-și acopere capul cu mitra de in; acestea sunt veșmintele sfințite, cu care se va îmbrăca el după ce își va spăla trupul în apă. **Să ia de la adunarea copiilor lui Israel doi țapi pentru jertfa de ispășire** și un berbec pentru arderea-de-tot. Aaron să-și aducă vițelul lui pentru jertfa de ispășire și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui. **Să ia cei doi țapi și să-i pună înaintea Domnului, la ușa cortului întâlnirii. Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sort pentru Domnul și un sort**

pentru Azazel. Aaron să ia țapul care a ieșit la sorti pentru Domnul și să-l aducă jertfă de ispășire. Iar țapul care a ieșit la sorti pentru Azazel să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispășirii, și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel.
— Levitic 16:4-10

Am indicat în capitolul 14 că Sanctuarul nu reprezintă pe deplin caracterul lui Dumnezeu, ci mai degrabă reprezintă procesul prin care omul este împăcat cu Dumnezeu. Jertfa și ofrandă lui Dumnezeu nu dolesc (Ps 40: 6). Asta înseamnă că acest eveniment reflectă percepțiile noastre umane asupra judecății.

O capră se numește capra Domnului, iar cealaltă este țapul ispășitor. De ce se folosesc capre mai degrabă decât miei?

Ceea ce este fascinant este că cuvântul pentru capră aici poate fi folosit în trei moduri diferite:

1) păros (adjectiv)

2) țap (substantiv masculin)

2a) ca animal de sacrificiu

2b) satir, se poate referi la o capră posedată de demon, precum porcii din Gadara (Matei 8: 30-32)

Procesul prin care sunt alese cele două capre este prin tragere la sorti. Fie capra ar putea fi capra Domnului, fie țapul ispășitor. Acesta este primul loc din Biblie unde este menționat tragerea la sorti. Adam Clarke oferă procesul prin care s-a făcut loteria.

Evreii ne informează că există două loturi din lemn, piatră sau orice fel de metal. Pe una a fost scris לשם Lashem, pentru Numele, adică יהוה lehora, pe care evreii nu vor scrie și nici nu îl vor pronunța: pe de altă parte a fost scris לעזאזל Laazazel, pentru țapul Ispășitor: apoi au pus cele două loturi într-un vas care era numit קלפי kalpey, caprele stând cu fața spre vest. Apoi a venit preotul, iar caprele au stat în fața lui, una la dreapta și cealaltă la stânga; kalpey a fost apoi

zdruncinat, iar preotul a pus ambele mâini și a scos un lot în fiecare mână: ceea ce era în mâna dreaptă a pus-o pe capra care era în dreapta lui și ce era în mâna stângă a pus-o pe capra care era în stânga lui; și conform celor scrise pe loturi, au fost stabilite capra-ispășitoare și capra pentru jertfă. Vezi Mishna, în Tract. Yoma. Comentariu despre Levitic 16:8

Modul în care Dumnezeu și-a comunicat de obicei voința a fost prin folosirea Urim și Thummim. Acestea erau două pietre așezate pe umerii Marelui Preot. Dumnezeu și-a comunica voința fie prin aprinderea unei pietre, fie prin cernirea celeilalte. Cu toate acestea, în Ziua Ispășirii se folosește tragerea la sorți în loc de Urim și Tumim, o metodă mult mai umilă și aparent arbitrară. Se poate susține că Domnul alege care capră este care, dar are aspectul de a fi complet aleatoriu.

Acest principiu al punerii vinovăției unei națiuni asupra unui om sau unui animal era comun în culturile păgâne. Se potrivește perfect cu modul în care omul natural rezolvă vinovăția. Adam Clarke oferă această istorie interesantă atunci când comentează Levitic 16: 10

Majoritatea națiunilor antice aveau sacrificii vicare, la care transferau prin anumite rituri și ceremonii vinovăția comunității în general, în același mod în care țapul ispășitor era folosit de evrei. Taurul alb care a fost sacrificat de egipteni zeului lor Apis era de acest fel; au tăiat capul victimei pe care îl sacrificaseră și, după ce l-au încărcat cu blesteme, "ca, dacă există vreun rău care atârână deasupra lor sau a țării Egiptului, să poată fi vărsat peste acel cap", l-au vândut grecilor sau l-au aruncat în Nil - Vezi Irod. Euterp., p. 104, editare.

Petronius Arbitru spune că era un obicei printre vechii locuitori din Marsilia, ori de câte ori erau afectați de vreo pestilență, să ia unul dintre cetățenii mai săraci care s-au oferit în acest scop și l-au hrănit un an întreg cu cea mai pură și mai bună mâncare. , l-au împodobit cualbăstrele și l-au îmbrăcat cu veșminte sacre: l-au condus apoi în jurul orașului lor, încărcându-l cu blesteme; și după ce s-au rugat ca toate relele la care era expus orașul să cadă asupra lui, apoi l-au

aruncat de pe vârful unei stânci - Satiricon. Suidas, sub cuvântul περιψημα, observă că era obiceiul de a dedica un om anual morții pentru siguranța oamenilor, cu aceste cuvinte, Περιψημα ημων γενου, Fii tu purificatorul nostru; și, după ce a spus acest lucru, să-l arunce în mare ca sacrificiu pentru Neptun.

Probabil că același principiu a fost aplicat lui Iona când le-a spus oamenilor din jurul său să-l arunce de pe corabie ca sacrificiu, luând astfel toată vina cu el și punând capăt furtunii.

Israelitii veniseră din Egipt și erau familiarizați cu obiceiurile de ispășire ale egiptenilor. Aceste principii sunt aduse în sistemul de închinare a israeliților pentru a-i învăța pe oameni că Dumnezeu va rezolva problema păcatului și va înlătura vinovăția din națiune. Acesta este același principiu la care a apelat Caiafa, Marele Preot din timpul lui Hristos, când a sugerat că națiunea ar trebui să omoare un om pentru a salva restul..

nici nu considerați că este oportun pentru noi ca un singur om să moară pentru popor și nu ca întreaga națiune să piară. — Ioan 11:50

Pilat, căutând să salveze viața lui Isus, oferă mulțimii să ia decizia dacă Isus sau Baraba ar trebui sacrificați.

Dar, fiindcă voi aveți obicei să vă slobod pe cineva de Paște, vreți să vă slobod pe Împăratul iudeilor?" Atunci, toți au strigat din nou: "Nu pe El, ci pe Baraba!" Și Baraba era un tâlhar. — John 18:39-40

Este semnificativ faptul că întâmplarea cu cine trăiește și cu cine moare față de cele două capre este jucată în răstignirea lui Hristos. Mulțimea volubilă, mișcată de capriciile emoției, îl alege pe Baraba pentru a trăi și Hristos pentru a muri.

Povestea lui Yom Kippur este că Dumnezeu caută să vorbească umanității că El ne-a împăcat cu Sine, dar modul în care ne comunică acest lucru este prin modurile noastre de gândire. Gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile

noastre, așa că, pentru a ajunge la noi, El trebuie să ne vorbească așa cum înțelegem noi.²⁶

Povestea lui Yom Kippur ne aduce cu adevărat înapoi la început, pentru că lucrurile nu se pot termina decât acolo unde au început; ceea ce înseamnă că numai atunci când sunt abordate problemele care au declanșat controversa, lucrurile pot fi reconciliate.

În grădină, Adam și-a transmis vinovăția asupra altor doi:

Atunci bărbatul a spus: "Femeia pe care ai dat-o să fie cu mine, mi-a dat din copac și am mâncat." — Genesis 3:12

Hristos a fost Mielul ucis de la întemeierea lumii și astfel este reprezentat de capra Domnului. Eva a trebuit să-și asume responsabilitatea de a-și conduce soțul în păcat. Ea a devenit țapul ispășitor al lui Adam. Pentru ea a fost o experiență în pustie, din care a pierit în cele din urmă doar 1000 de ani mai târziu.

La sfârșitul istoriei acestui pământ, liderii religioși ai bisericilor vor presa lumea să se închine conform dictatelor lor. Toți trebuie să primească marca fiarei pentru a putea cumpăra și vinde. După cum am analizat în capitolul 20, va fi stabilit un decret de moarte aplicat pentru cei care refuză să se închine sistemului de închinare duminicală. Lumea va începe să experimenteze nenorociri severe ca urmare a legiferării împotriva legii lui Dumnezeu care ne poruncește să păstrăm ziua a 7-a sfântă.

La sfârșitul istoriei acestui pământ, liderii religioși ai bisericilor vor presa lumea să se închine conform dictatelor lor.

Poporul lui Dumnezeu va fi acuzat de catastrofele care vin pe pământ. Unii dintre ei vor fi omoriți ca sacrificiu în speranța zadarnică că convulsiile naturii și umanității vor înceta. Când Hristos va apărea pentru a-și elibera copiii, cei răi își vor da seama că au fost înșelați. Ei încearcă apoi să-și pună furia pe liderii religioși care i-au înșelat. Ei caută ispășirea prin moartea acestor oameni religioși.

²⁶ Vezi Capitolul 16 al cărții Agape disponibil la fatheroflove.info

În cele din urmă, Satana este cel care a condus lumea în înșelăciune și, după ce sfinții sunt duși în cer și cei răi sunt distruși prin consecințele propriilor alegeri, Satan este lăsat pe pământ timp de 1000 de ani..

Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia **Adâncului** și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, **și l-a legat pentru o mie de ani**; — Apoc.20:1-2

Lanțurile cu care sunt legați Satana și îngerii săi sunt lanțurile circumstanțelor lor.

Căci dacă solii lui Dumnezeu [îngerii] **care au păcătuit nu i-a cruțat**, ci cu lanțuri de **întuneric gros**, după ce i-au aruncat în Tartar, i-a dat la judecată, fiind păstrați, — 2 Petru 2: 4 (YLT)

Satana nu a cruțat pe nimeni în timpul istoriei omenirii. El a judecat, condamnat și acuzat întreaga omenire. Timp de o mie de ani, după cum a judecat, el trebuie să stea în tăcerea acestui pământ distrus și să se confrunte cu propria sa condamnare. Biblia îl numește o groapă fără fund sau un abis. Adâncimea disperării pe care o trăiește Satana este fără fund. Va fi într-o închisoare a propriei sale neiertări. Isus face aluzie la aceasta într-o parabolă.

Atunci, Petru s-a apropiat de El și l-a zis: "Doamne de câte ori să iert pe fratele Meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?" Isus i-a zis: "Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte. De aceea, Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a vrut să se socotească cu robii săi. A început să facă socoteala și i-au adus pe unul care îi datora zece mii de galbeni. Fiindcă el n-avea cu ce plăti, stăpânul lui a poruncit să-l vândă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui și tot ce avea, și să se plătească datoria. Robul s-a aruncat la pământ, i s-a închinat și a zis: 'Doamne, mai îngăduie-mă, și-ți voi plăti tot'. Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria. Robul acela, când a ieșit afară, a întâlnit pe unul din tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de lei. A pus mâna pe el și-l strângea de gât, zicând: 'Plătește-mi ce-mi ești dator'. Tovarășul lui s-a aruncat la

pământ, îl ruga și zicea: 'Mai îngăduie-mă, și-ți voi plăti'. Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță până va plăti datoria. Când au văzut tovarășii lui cele întâmplare, s-au întristat foarte mult și s-au dus de au spus stăpânului lor toate cele petrecute. Atunci, stăpânul a chemat la el pe robul acesta și i-a zis: 'Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?' Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor până va plăti tot ce datora. Tot așa Ță va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său. — Matei 18:21-35

Omul care îi datora stăpânului său recunoștință pentru anularea datoriei sa întors și a condamnat pe cineva care îi datora o sumă mică. Ideea poveștii este că cei care nu iartă se vor confrunta cu tortura închisoarea de auto-condamnare și amărăciune. Dumnezeu nu îi torturează, dar El le permite să facă față consecințelor propriilor alegeri. Este această tortură îngerii căzuți se tem să o înfrunte.

Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuțit, a căzut jos înaintea Lui și a zis cu glas tare: "Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? **Te rog nu mă chinui.**" Căci Isus poruncise duhului necurat să iasă din omul acela, pe care pusese stăpânire de multă vreme; era păzit, legat cu cătușe la mâini și cu obezi la picioare, dar rupea legăturile și era gonit de dracul prin pustii. Isus l-a întrebat: "Cum îți este numele?" "Legiune", a răspuns el; pentru că intraseră mulți draci în el. **Și dracii rugau stăruitor pe Isus să nu le poruncească să se ducă în Adânc.** Acolo, pe munte, era o turmă mare de porci, care pășteau. Și dracii au rugat pe Isus să le dea voie să intre în ei. El le-a dat voie. Dracii au ieșit din omul acela, au intrat în porci, **și turma s-a repezit de pe râpă în lac și s-a înecat.** — Luca 8:28-33

În această poveste vedem conceptele de chin și prăpastie conectate. Îngerii căzuți caută să dea vina pe Fiul lui Dumnezeu pentru chinul cu care se vor confrunta, dar își proiectează teama de a fi condamnați pe Hristos pentru că au condamnat pe toți cei din jur. Porcii care se îneacă acționează ca un simbol

al îngerilor înșiși care au respins perla de mare preț. Acești îngeri l-au călcat pe Fiul lui Dumnezeu sub picioarele lor și au disprețuit bunătatea Lui față de El.

Să nu dați căinilor lucrurile sfinte și **să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor**, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă. — Matei 7:6

Copleșirea porcilor din mare reflectă chinul sufletesc al îngerilor răi care vor fi copleșiți de propriile lor lanțuri de iertare. Acești îngeri au un motto.

Nu iertăm niciodată și nu uităm niciodată.

Aceste cuvinte revin pentru a-i băntui pe îngerii căzuți. Nu pot uita tot ce au făcut și, deoarece nu iartă, nu au capacitatea de a crede că vor fi iertați. Prin urmare, rămân în închisoare timp de 1000 de ani până când trebuie să înfrunte gloria deplină a lui Dumnezeu, moment în care vor fi copleșiți de propria lor convingere a păcatelor lor și se vor îneca ca porcii în mare.

e vor arunca în groapă, și vei muri ca cei ce cad străpunși de lovituri în mijlocul mărilor. — Ezechiel 28:8

Când această lume se va sfârși, va fi complet pustie. Biblia descrie o perioadă în care nu există om pe pământ și totul este defalcat.

Mă uit, și iată că nu este niciun om și toate păsările cerurilor au fugit!
Mă uit, și, iată, Carmelul este un pustiu și toate cetățile sale sunt nimicite înaintea Domnului și înaintea mâinii Lui aprinse! Căci așa vorbește Domnul: Toată țara va fi pustie, dar nu o voi nimici de tot. — Ieremia 4:25-27

Satana este lăsat pe pământ fără nici un popor pe care să-l ispitească și îngerii căzuți nu au ce face. Sunt conduși în marea disperării și se sufocă cu amărăciune, condamnare și chin. Cu întreaga omenire, fie moartă, fie în cer, ei sunt singurii care au rămas să poarte efectele păcatului pe pământ. Atmosfera istoriei violente, desfrânate, sordide a omului se află acum pe Satana și îngerii săi.

Așa că acum ești blestemat de pe pământ, care și-a deschis gura pentru a primi sângele fratelui tău din mâna ta. — Geneza 4:11

Satana este acum complet blestemat de pe pământul care își deschise gura pentru a primi tot sângele pe care Satana și îngerii săi au inspirat ființele umane să-l varsă.

În ceremonia din Ziua Ispășirii, Marele Preot pune ambele mâini pe capra vie și mărturisește sau, așa cum indică ebraicul, aruncă păcatele asupra caprei.

Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. — Levitic16:21

Ce înseamna asta? Face Hristos acum ce i-a făcut Adam la început? Îl invinovatește pe Satana pentru toate?

Isus ne-a spus că El nu judecă și nu condamnă. Cu toate acestea, ne amintim ce se întâmplă la scaunul de judecată al lui Hristos.

Domnul Se arată, face dreptate și prinde pe cel rău în lucrul mâinilor lui. — Psalmul 9:16

Căci ziua Domnului este aproape pentru toate neamurile. Cum ai făcut, așa ți se va face; faptele tale se vor întoarce asupra capului tău. — Obadia 1:15

Nu vă înșelați: "Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit". Ce seamănă omul, aceea va și secera. — Galateni 6:7

Satana va întâlni pedeapsa pe care a conceput-o. La fel ca Haman care a făcut spânzurătoare să spânzure pe Mardoheu (Eстера 7:10), Satan însuși se confruntă cu pedeapsa pe care el însuși a cerut-o pentru alții.

La fel ca bărbații care au adus-o pe femeia prinsă în adulter să o condamne și Iisus a scris în nisip și a adus propriile fapte în amintirea lor, așa că Hristos a văzut întreaga viață a lui Satana. Tot ce a făcut Satana este scris asupra lui

Hristos. Orice păcat pe care l-au comis oamenii este gravat pe Isus. "Aaron va ... mărturisi peste el [capra] toate nelegiuirile copiilor lui Israel ..." Cuvântul folosit aici este să mărturisească, nu să pronunțe condamnare. O parte din semnificația acestui cuvânt mărturisește este

(cu mâinile întinse); intens pentru a te plânge (prin stoarcerea mâinilor). *Strong's*

La fel ca povestea lui Cain, Hristos nu a pronunțat condamnarea asupra lui Cain când a spus sau a mărturisit faptele pe care le-a făcut Cain și care ar fi rezultatele acțiunilor sale. I-a vorbit în lacrimi și întristare pentru ceea ce avea să se întâmple.

Satana va întâlni
pedeapsa pe care a
conceput-o.

Acum, blestemat ești tu, izgonit din ogrorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău! Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ.". — Geneza 4:11-12

La fel ca Cain, Satana va fi un fugitiv și un vagabond pe pământ timp de 1000 de ani, cu excepția faptului că va trăi în atmosfera a 6000 de ani de păcat. Hristos mărturisește acest lucru asupra lui Satana, la fel cum a mărturisit asupra lui Cain ce i se va întâmpla din cauza răutății sale.

Dintr-o perspectivă umană, citim acest lucru ca mutând vina pe sursa inițială a problemei, eliminând astfel vinovăția din restul națiunii. Dar dreptatea lui Dumnezeu nu cere acest tip de transfer de datorii; justiția lui Satana, unde păcatul nu poate fi îndepărtat / vindecat / iertat, este cea care cere această procedură. Pentru Dumnezeu, ceea ce se întâmplă este un proces de a-și lua rămas bun. Este momentul realității în care Satana trebuie să înfrunte faptele pe care le-a făcut. Hristos nu face acest lucru într-un spirit de condamnare și transfer de vină. Gândurile lui nu sunt gândurile noastre. Hristos și Tatăl i-au iertat în mod liber pe cei mântuiți pentru toate păcatele lor. Ei nu necesită sacrificii pentru ca păcatul să fie iertat.

Prin simbolismul modului în care oamenii înțeleg ispășirea și eliminarea vinovăției, oamenii sunt mulțumiți că Dumnezeu ne spune că problema păcatului va fi rezolvată.

Sunt mulți care cred că țapul ispășitor este Hristos, deoarece toate păcatele oamenilor sunt mărturisite peste el. Ne amintim că caprele sunt alese prin tragere la sorți, oricare dintre capre ar fi putut îndeplini această poziție. Cuvântul ebraic pentru capră însuși include semnificația diavolului, la fel și cuvântul Azazel, numele țapului ispășitor. Întreaga ceremonie se ocupă de sistemul de justiție al lui Satan și ne confirmă că păcatul va fi în cele din urmă îndepărtat din univers.

Dumnezeu nu a cerut ca toate păcatele noastre să fie puse pe Hristos pentru a pune capăt problemei păcatului. Noi, ca umanitate, am cerut acest lucru pentru că Adam a cerut-o la început. Este singurul mod în care înțelegem că vinovăția poate fi înlăturată.

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. — Apoc. 20:7-9

La sfârșitul celor 1000 de ani, cei răi sunt înviați din nou. Satana își reia imediat opera de înșelăciune asupra omenirii rele. Astfel, este eliberat de lanțurile sale de întuneric, pentru că are ceva care să-l distragă. Satana nu s-a schimbat. El nu putea ierta, deci nu o să creadă că poate fi iertat. Satana îi convinge pe cei răi să încerce să ia orașul. Ei sunt hotărâți să ucidă locuitorii orașului ceresc care a coborât din cer pe pământ.

Cei răi caută să ia cetatea lui Dumnezeu, dar gloria caracterului lui Dumnezeu revelată în Fiul Său îi copleșește cu vinovăție. Teroarea venirii în prezența Fiului lui Dumnezeu în deplina Sa divinitate face ca judecata lor ucigașă să revină asupra lor. Cu cât au mai multă ură pentru Hristos și credincioși, cu atât se simt mai multă vinovăție în timp ce privesc gloria lui Dumnezeu și a Fiului Său. În disperarea finală, aceștia se întorc unii pe alții și se distrug, chiar dacă sunt zdrobiți de propria lor sentință de moarte pe care o pronunțaseră împotriva celor drepti, astfel cum se înecaseră porcii în mare.

Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toți munții Mei, zice Domnul, Dumnezeu; sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său. — Ezechiel 38:21

În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia și vor ridica mâna unii asupra altora; — Zaharia 14:13

Căci orice încălțăminte purtată în învălmășeala luptei și orice haină de război tăvălită în sânge vor fi aruncate în flăcări, ca să fie arse de foc. — Isaia 9:5

iată că voi aduce împotriva ta niște străini, pe cele mai asupritoare dintre popoare, care vor scoate sabia împotriva înțelepciunii tale strălucitoare și-ți vor pângări frumusețea. Te vor arunca în groapă, și vei muri ca cei ce cad străpunși de lovituri în mijlocul mărilor. — Ezechiel 28:7-8

La fel ca Faraonul și armatele sale care s-au înecat în mare căutând să omoare poporul lui Dumnezeu și ca porcii care s-au înecat în mare, tot așa Satana și cei răi vor ajunge la sfârșitul lor.

În timp ce ne uităm la cele două capre, să vedem în acesta, propriul nostru sistem uman de a învinui pe alții pentru păcatele noastre. Să ne pocăim și să ne smerim în fața lui Dumnezeu și să învățăm punctul central al celor două capre – oamenii trebuie să dea vina pe cineva și să-și pună vinovăția pe altul. Prin acest simbolism al celor două capre, Domnul ne reflectă în oglindă inima răutății noastre, ducându-ne înapoi la Adam în grădină și la păcatul transferului de vină și căutând un țap ispășitor pentru a ne plăti păcatele.

Fie ca noi să ne smerim sufletele înaintea lui Dumnezeu și să nu mai dăm vina pe alții pentru problemele noastre. Câți soți și soții își transferă zilnic vina pe partenerii lor pentru a-și ispăși păcatul? Câți aruncă zarurile pentru a determina cine va fi învinuit pentru sentimentul de vinovăție? Ziua ispășirii ne cheamă să nu mai punem pe ceilalți responsabilitatea suferinței noastre. Fie să nu mai judecăm pe alții și să ne încredem pur și simplu în brațele iubitoare

ale Tatălui nostru, care va face ca toate lucrurile să funcționeze împreună pentru binele nostru.

El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre și va arunca în fundul mării toate păcatele lor. Vei da cu credincioșie lui Iacov și vei ține cu îndurare față de Avraam ce ai jurat părinților noștri în zilele de odinioară. — Mica 7:19-20

CAPITOLUL 24

Fără un Mijlocitor

După cum am discutat în mai multe locuri, percepția noastră umană asupra justiției implică o perioadă de supraveghere în care cei suspectați au timp să-și schimbe comportamentul. Li se acordă o perioadă de milă în care să se alinieze. În sistemul nostru judiciar avem avocați care vor interveni pentru persoana în cauză pentru a amâna sentința atunci când aceasta nu poate fi înlăturată.

Dacă persoana este găsită vinovată după timpul alocat harului, atunci justiția executivă își urmează cursul și procesul de mijlocire încetează. Executarea justiției impune ca orice mijlocire să înceteze și cel vinovat să fie pedepsit conform legii. Odată ce toate căile de atac sunt epuizate, mijlocitorul sau avocatul nu mai pot interveni pentru persoana respectivă.

În ceea ce privește persoana lui Hristos, El trăiește mereu pentru a face mijlocire pentru noi.

Dar El, fiindcă rămâne "în veac", are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, **pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.** — Evrei 7:24-25

Când un suflet își dă seama că este vinovat de încălcarea legii lui Dumnezeu, se întoarce la Hristos ca mijlocitor al său și are încredere că Hristos va mijloci pentru el lui Dumnezeu pentru a-i acorda milă.

Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. — 1 Ioan 2:1

Datorită percepțiilor noastre umane despre dreptate, Hristos este perceput ca mijlocind pentru noi pentru ca Dumnezeu să ne acorde milă. Dar Dumnezeu va da întotdeauna milă celor care Îi cer pentru că Dumnezeu este iubire.

Realitatea este că Hristos mijlocește pentru noi conform percepțiilor noastre despre dreptate. El ne întâlnește acolo unde suntem și ne ia de bunăvoie de mână și prezintă Tatălui.

Datorită faptului că Hristos a trăit ca om și a fost dispus să moară pentru noi, putem avea încredere că Dumnezeu își va auzi Fiul în numele nostru.

Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie. — Evrei 4:15-16

La începutul vieții noastre creștine, avem sentimentul că Hristos îl convinge pe Tatăl să înceteze pretenția Sa de dreptate împotriva noastră pentru a ne ucide pentru păcatele noastre. Realitatea este că Hristos umblă cu noi în înțelegerea noastră greșită a Tatălui Său, în timp ce ne atrage mai aproape de El pentru a putea începe să vedem că condamnarea vine de la noi înșine și nu de la Dumnezeu.

În realitate, pledoaria lui Hristos este cu noi ca să credem că Tatăl Său este dispus să ierte, că El este mereu milostiv și, în cele din urmă, să ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu așa cum Hristos îl cunoaște pe Dumnezeu. Singurul lucru de care Hristos trebuie să-l convingă pe Tatăl Său este disponibilitatea Sa de a purta în continuare greutatea păcatelor lumii întregi. (Isaia 63: 9)

Așa cum Tatăl mă cunoaște, așa și eu îl cunosc pe Tatăl; și îmi dau viața pentru oi. — Ioan 10:15

Cei care refuză să accepte adevărul caracterului lui Dumnezeu, că El nu condamnă, vor suporta judecata pe care ei cred că Dumnezeu trebuie să o exercite. În realizarea propriului lor păcat, ei simt că trebuie să fie tăiați, fără un mijlocitor, pentru păcatele lor.

Dumnezeu va permite tuturor celor care cred în Dumnezeu să treacă prin acest proces. Acesta este momentul necazurilor lui Iacov despre care am discutat mai devreme. Deoarece toți am fost ștampilați cu principiile justiției lui Adam, toți vom trece printr-un proces în vremurile de sfârșit în care vom simți că vom fi omorâți din cauza păcatelor noastre.

El vede că nu este niciun om și Se miră că nimeni nu mijlocește.
Atunci brațul Lui Îi vine în ajutor și neprihănirea Lui Îl sprijină.
— Isaia 59:16

Acest verset are o aplicație primară pentru venirea lui Hristos prima dată. Dumnezeu a căutat oameni înainte ca Hristos să vină să reflecte lumina adevărului și să dezvăluie caracterul Său, dar nu a existat nici unul. Deci, Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a-și dezvălui neprihănirea. Scripturile afirmă că toate aceste lucruri sunt scrise pentru îndemnul nostru asupra căruia a venit sfârșitul lumii. (1 Cor 10:11). Scripturile vorbesc despre un moment în care Hristos își va înceta lucrarea de mijlocire în ceruri.

Și Templul s-a umplut de fum din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în Templu, până se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri. — Apoc. 15:8

În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strămtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar, în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. — Daniel 12:1

Pe măsură ce lumea coboară în haos complet în ultimele zile și cei drepti ai lui Dumnezeu se confruntă cu moartea, toate păcatele lor vin în fața lor și sunt tentați să se simtă copleșiți.

Cei care au învățat că Dumnezeu nu taie niciodată pe nimeni și că El este milostiv va descoperi că "propriul lor braț le va aduce mântuire și că propria lui neprihănire îl va susține". Aceasta înseamnă că, deoarece se țin de promisiunile lui Dumnezeu și cred că Isus este revelația deplină a Tatălui și, prin urmare, Dumnezeu nu le va abandona, ei sunt susținuți în această credință. Acesta este sensul gloriei lui Dumnezeu care umple templul. Poporul lui Dumnezeu vede caracterul lui Dumnezeu ca fiind milostiv și plin de har în fața vieții lor păcătoase. Hristos nu mai are nevoie să ocupe Locul Preasfânt ca mijlocitor pentru păcat. Sfinții își depășesc sentimentele de auto-condamnare și încetează să creadă că Dumnezeu îi condamnă. După cum i-a spus Iisus femeii, "nici eu nu te condamn".

Întotdeauna este adevărat faptul că susținerea credinței sfinților este însăși credința lui Isus pe care Hristos le-o furnizează. Acești sfinți nu se bazează pe propriile merite, ci au învățat să se încreadă numai în Hristos. Ei ies din vremea necazului lui Iacov, sigilați în adevărul că Dumnezeu nu-i va condamna niciodată și aleg să accepte judecata Sa iubitoare asupra lor în loc de judecata lor anterioară de autocondamnare.

Aceasta înseamnă că cei drepecți credincioși pot trăi fără un mijlocitor pentru păcat. Păcatul este încălcarea legii, iar legea este transcrierea caracterului lui Dumnezeu. Cei care încetează să creadă că Dumnezeu condamnă și ucide sunt sigilați în această credință prin testul necazurilor lui Iacov. Păcatul uman de a crede că Dumnezeu îi taie pe oameni este mărit în evenimentele finale ale istoriei omenirii pentru a sigila poporul lui Dumnezeu în adevăr. Pe măsură ce oamenii lui Dumnezeu sunt testați cu gândul că vor fi tăiați din cauza păcatelor lor, credința lui Hristos în ei apasă mai ferm în dragostea lui Dumnezeu și refuză să se lase îndoiiți; sunt biruitori; ei sunt Israelul lui Dumnezeu.

Prin urmare, prin aceasta pot trăi fără un mediator căruia i se cerea să-și acopere capul în timp ce se temeau că Dumnezeu îi va pedepsi și le va face rău. Hristos nu mai are nevoie să ajute poporul lui Dumnezeu în acest fel. Ei vin în lumina deplină a adevărului Evangheliei și Hristos trăiește mereu pentru a mijloci pentru ei pentru dreptate și pentru a le oferi orice cer de la El. Dar nu se tem niciodată să fie condamnați sau simt nevoia că trebuie vărsat sânge pentru ca aceștia să fie mântuiți. Ei se eliberează de sistemul de justiție al sacrificiilor și ofrandelor.

Cei care nu intră în lumina adevărului cu privire la caracterul lui Dumnezeu se vor confrunta cu judecata pe care cred că o va exercita Dumnezeu. Se simt tăiați de la Dumnezeu din cauza păcatelor lor și simt că Hristos i-a lăsat mâniei lui Dumnezeu și se simt instrăinați.

Oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimic din poporul lui.
— Levitic 23:29

Cei care se umilesc în perioada de închidere a istoriei pământului și își mărturisesc păcatul de a crede că Dumnezeu a fost un distrugător condamnat al celor răi nu vor pieri în evenimentele finale ale istoriei pământului pentru că își cunosc Dumnezeul lor și l-au așteptat..

Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi. — Daniel 11:32

Cei care nu studiază și nu cercetează Scripturile pentru a vedea adevăratul caracter al lui Dumnezeu vor fi copleșiți de păcatele lor. Deoarece se agață de sistemul de justiție al lui Adam, vor fi separați din poporul lui Dumnezeu.

Singurul motiv pentru care oamenii lui Dumnezeu trebuie să treacă printr-un test de a nu avea mijlocitor este pentru că astfel înțelege umanitatea conceptul dreptății. Hristos trăiește pentru a da binecuvântare, har și dragoste celor care cred în ea. El nu va înceta niciodată să ofere acest lucru celor care cred. Va fi posibil să credem acest lucru în timpul necazului lui Iacov, numai dacă renunțăm la viziunea noastră greșită asupra caracterului lui Dumnezeu și intrăm în adevăratul Său sistem de justiție. Dreptatea Lui este să dea milă și să acorde în mod liber har tuturor celor care o cer.

Nu avem de ce să ne temem în acest timp de viață fără un mijlocitor. Cei drepecți își pierd complet frica de ceea ce și-au imaginat că este condamnarea lui Dumnezeu și țin ferm faptul că nu au nevoie de mijlocire împotriva unui Dumnezeu supărat care îi va ucide pentru păcatele lor. Pentru cei răi, propriile lor idei false îi vor copleși și încetează să-l ceară har lui Hristos, pentru că nu mai cred că este oferit. În acest caz, vor fi plânsuri și scrâșniri ale dinților. Intră în lumina adevărului cu privire la această întrebare și bucură-te de vestea bună că nu va exista mijlocitor pentru păcat la sfârșitul perioadei de probă.

CAPITOLUL 25

Chronos și închiderea probațiunii

Există un alt element vital la principiile judecății pe care rasa umană l-a îmbrățișat și acest lucru se referă la psihologia timpului.

În mitologia lui Moș Crăciun, există un element de timp implicat. Mai bine ai grijă pentru că Moș Crăciun vine în oraș pe 25 decembrie la sfârșitul anului.

Suntem crescuți de mici copii trebuind să susținem examene cu o limită de timp sau un termen limită. De ce este conectat cuvântul mort, ca și termen, la conceptul de limită de timp?

Care este diferența psihologică între a oferi unei persoane toate instrumentele și resursele de care are nevoie pentru a crea ceva și a face același lucru cu un termen limită? Termenele sunt o aplicare a forței pentru a obține un rezultat pentru cel care controlează timpul.

Când combinați un termen limită cu amenințarea cu pedeapsa sau cu moartea, presiunea aplicată este de fapt abuz psihologic.

Într-un studiu care investighează relația dintre presiunea timpului și creativitate, s-a constatat că:

... presiunea timpului, la nivelurile moderate până la înalte, experimentate în general în organizațiile contemporane, are un efect negativ direct asupra procesării cognitive creative.²⁷

Nu pare a fi evident pentru mulți oameni că amenințarea oamenilor cu pedeapsă dacă nu se comportă într-un anumit interval de timp are de fapt potențialul pentru efectul opus rezultatului dorit.

Câți părinți au spus: "Voi număra până la 3 și, dacă nu faci ceea ce îți cer, vei primi o bătaie și / sau vei fi trimis în camera ta!"

Impunerea unui timp limitat înseamnă supraveghere, judecată și pedeapsă pentru nerespectarea normelor. Utilizarea timpului ca motivator de schimbare de comportament are la bază un cadru pesimist în care se așteaptă ca cel care ascultă să nu îndeplinească sarcina decât dacă există un termen limită și, prin urmare, presiunea timpului îl invită pe ascultător să se răzvrătească.

De ce timpul poate fi folosit ca un astfel de executor? Răspunsul simplu este că toți murim și, prin urmare, toți avem o cantitate limitată de timp. Timpul este o resursă rară pentru rasa umană și, prin urmare, poate fi folosit ca motivator pentru schimbarea comportamentului uman.

Acest lucru este complet diferit pentru Dumnezeu.

Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite. — Isaia 57:15

Tatăl nostru din ceruri locuiește în starea eternității. Datorită existenței Sale eterne, timpul nu este o marfă care este prețuită în felul în care îl prețuim. Luați exemplu cererii și ofertei. Dumnezeu are o cantitate nelimitată de timp; de aceea, nu are același efect asupra Lui ca și asupra noastră. Referința sa la timp este complet diferită.

²⁷ https://www.hbs.edu/faculty/Publication%20Files/02-073_03f1ecea-789d-4ce1-b594-e74aa4057e22.pdf

Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. — 2 Petru 3:8

Fiecare zi este plină pentru El, având grijă de toată creația Sa. Într-o zi, Tatăl nostru face munca de 1000 de ani în calculul nostru și nu numai. Dimpotrivă, concentrarea Sa asupra copiilor Săi și grija infinită pentru noi toți fac ca timpul să treacă 1000 de ani într-o zi. Cunoaștem acest sentiment atunci când suntem cu cei pe care îi iubim și suntem adânciți în conversație, pierdem urma timpului. După câteva ore ne uităm la ceas și suntem șocați că timpul a zburat. Deci, putem gusta sentimentul eternității în acele momente, dar totuși gândurile noastre despre timp sunt diferite. Acest lucru se datorează unui fapt simplu: suntem muritori.

Moartea schimbă valoarea timpului. Pentru majoritatea oamenilor, timpul este incredibil de prețios și, prin urmare, este una dintre cele mai importante mărfuri pe care le comercializăm. De aceea avem expresii precum “timpul este bani” și “cheltuirea” timpului.

Recunoscând aceste lucruri, grecii aveau de fapt un zeu numit Chronos, care era personificarea timpului. Mitologia greacă este complicată și fluidă, dar Chronos a fost la un moment dat amalgamat cu Cronus, care a fost Titan expresia ravagiilor timpului asupra oamenilor. În acest sens, timpul îi distruge pe copiii săi. Cronus este descris ca un zeu care își mănâncă proprii copii. Legenda acestor două personaje s-a combinat pentru a deveni Tatăl Timpului.²⁸

De asemenea, este interesant de observat că a fost considerat că avea forma unui șarpe cu trei capete. Capetele erau cele ale unui bărbat, unui taur și a unui leu.²⁹

Chronos, cunoscut și sub numele de Aeon, a fost creat de sine și nu a primit moștenire de la nimeni. Este descris ca un bătrân cu barbă. El poartă o coasă pentru a semnifica secerișul umanității și ravagiile timpului.

²⁸ <https://en.wikipedia.org/wiki/Chronos>

²⁹ https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Chronos/chronos.html

Ananke a fost numele unei alte zeități primordiale din mitologia greacă, personificarea necesității și a soartei. A fost înfățișată ținând un fus și era prezentă când universul a început împreună cu consortul ei Chronos (timpul). Ananke și Chronos aveau amândouă (zeițați) figura unui șarpe care era împletit și se învârtea în jurul oului primar al materiei.³⁰

Conceptul de ființă care este o figură de tată auto-originată, are o barbă lungă și trăiește pentru totdeauna, face ca oamenii să poată suprapune cu ușurință această figură cu Dumnezeu din Biblie.

Pentru toți cei care trăiesc sub stăpânirea și frica de moarte, nu este greu de văzut cum oamenii ar putea confunda adevăratul Dumnezeu cu multe aspecte ale lui Chronos. Pentru cei care au asigurarea vieții veșnice, timpul își pierde puterea și teama de moarte este învinsă, expunând astfel adevăratele origini de șarpe ale zeului Chronos.

Eternitatea este o cu totul altă existență decât timpul. Timpul legat de frica de moarte ne lasă să ne simțim iritați cu cei care ne "pierd" timpul sau nu funcționează eficient. Eternitatea este experiența odihnei și a păcii depline. Este conceptul legat de Sabat. În cartea Geneza, observăm cu interes că în a șaptea zi a primei săptămâni nu se spune că seara și dimineața au

Un ornament de ceas din secolul al XVIII-lea care prezintă zeul grec înaripat Chronos cu coasa și clepsidra sa simbolizează trecerea necruțătoare a timpului și, prin urmare, deasemenea, moartea

³⁰ https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Ananke/ananke.html

fost a șaptea zi. Face acest lucru doar în primele șase zile. Există o atemporalitate legată de Sabat. Este ziua în care suntem cel mai puternic legați de Tatăl nostru din ceruri și gustăm mai profund pacea lui Dumnezeu în acel moment.³¹

Apostolul Pavel, un om foarte învățat, a făcut o serie de afirmații care i-a provocat foarte mult pe cititorii săi greci.

De aceea nu vă rușinați de mărturia Domnului nostru și nici de mine prizonierul Său, ci împărtășiți cu mine suferințele pentru Evanghelia după puterea lui Dumnezeu, care ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu după lucrările noastre, dar conform propriului său scop și har, care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte ca lumea să înceapă, [G5550] [G166] [înaintea lui Chronos, eonios]. — 2 Timotei 1: 8-9

Pavel vorbește despre Hristos ca existent înaintea lui Chronos Aeon. Aceasta este o viziune cu totul diferită de ceea ce au înțeles grecii. Cuvântul central în ebraică pentru eternitate este Olam; timp lipsit din minte sau din vedere; peste orizont. Acest cuvânt Olam este folosit atunci când vorbim despre Hristos în felul următor:

Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei. [Olam] — Mica 5:2

Pentru mintea greacă, este imposibil ca cineva care este etern să aibă o origine. Acest lucru nu este dificil pentru mintea ebraică. Hristos își are originea într-un loc înainte de timp. Este un loc care este dincolo de mintea umană naturală de înțeles. Acest lucru permite cu ușurință originea lui Hristos și conceptul ebraic de eternitate să existe împreună în El.

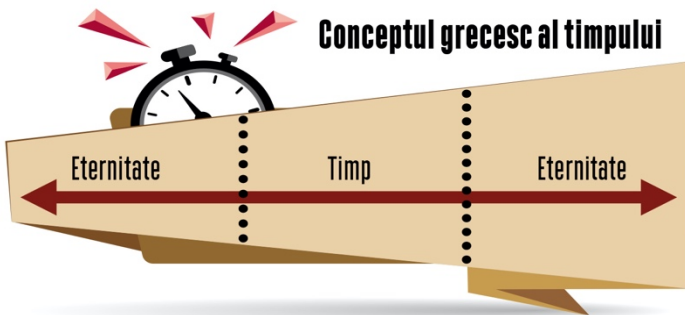
Pentru mintea greacă, timpul este marele zeu autoexistent. Este imposibil să concepem un cadru în afara timpului. Creștinii care doresc să-L prezinte pe Hristos ca cu adevărat Dumnezeu îi aduc inconștient un omagiu lui Chronos

³¹ Pentru mai multe informații despre acest subiect, consultați cartea Fântâna Binecuvântării la FatherofLove.info

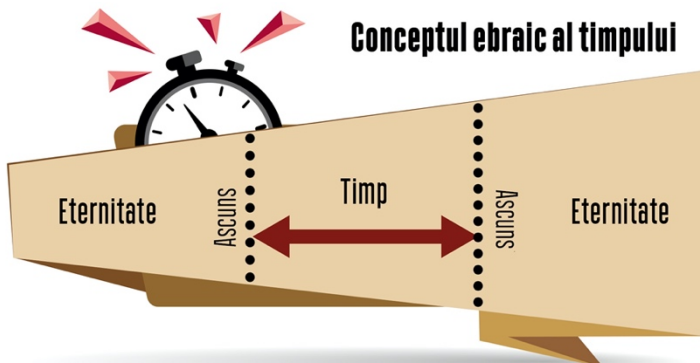
cerând ca Hristos să fi trăit în timp etern și să nu aibă nicio origine. Aceasta înseamnă ca timpul și eternitatea să fie un singur concept.

Căutarea de a îmbina conceptul ebraic de eternitate cu conceptul grecesc de Chronos distruge posibilitatea ca Hristos să fie adevăratul Fiu al lui Dumnezeu născut în eternitate. În esență, Chronos sare din domeniul finit grecesc al timpului în sala tronului eternității și îl ucide pe Fiul lui Iehova. Chronos spune că Dumnezeu nu poate avea un Fiu divin, deoarece divinitatea, potrivit lui Chronos, înseamnă a fi ne-născut și a nu avea tată.

Mulți creștini nu-l pot accepta pe Hristos având o origine la un moment dat în eternitate, deoarece acest lucru, în modul de gândire grecesc, îl face mai puțin decât **Chronos / Aeon**. Prin urmare, pentru a fi egal cu Dumnezeul suprem, Hristos nu poate avea deloc o origine, distrugând astfel realitatea moștenirii Sale de la Tatăl Său. După cum am afirmat deja, mintea greacă vede timpul și eternitatea ca fiind același lucru, doar o cantitate infinită de timp. Dar aceasta nu este eternitate, aceasta timp etern.

Conceptul ebraic este diferit.

Hristos există înainte de timp sau Chronos, după cum a explicat Pavel. El vine din tărâmul eternității în timp; cu toate acestea, El trăiește mereu în experiența eternității, pentru că El nu se teme de moarte și nici nu are o cantitate limitată de timp. Din nou, Pavel ne vorbește despre acest principiu când afirmă:

În speranța vieții veșnice, pe care Dumnezeu, care nu poate minți, a promis-o înainte [G4253] a început lumea; [promis înaintea lui Aeon (ios), Chronos] — Tit 1: 21:2

Motivul pentru care experiența noastră de viață este în esență axată pe timp este din cauza fricii de moarte. Suntem în mod implicit sclavii lui Chronos, deoarece nu ne putem imagina cum ar funcționa lumea fără moarte. Dar prin Hristos putem experimenta eternitatea chiar acum dacă avem certitudinea vieții veșnice; nu pur și simplu dorindu-l sau sperând în zadar, ci știind despre o certitudine ce o avem în Hristos Isus.

Diferența dintre timp și eternitate ar putea fi asemănată cu muzica frumoasă cântată la o chitară. Muzica are ritm, dar nu este accentuată. Accentul este pus pe cuvinte, iar sincronizarea muzicii păstrează elementele muzicii, vocea și acompaniamentul împreună. Dacă s-a adăugat un set mare de tobe la muzica blândă de chitară pentru a sublinia ritmul muzicii, astfel încât tobele să domine muzica, aceasta schimbă complet experiența. Mesajul din muzică este scufundat în sincronizarea excesivă a muzicii. Introducerea morții în lume a fost ca și cum ai adăuga un ritm puternic în experiența noastră de viață. Timpul bate puternic în viața noastră, deoarece rezerva sa limitată ne conduce spre a realiza ceea ce putem înainte de moarte. Când știm că avem viața veșnică, ritmul revine la rolul său blând și pașnic de a ține lucrurile împreună într-un mod ordonat; seninătatea revine și contemplația se extinde.

Acest element de timp joacă un rol vital în înțelegerea procesului de judecată din Scripturi. În capitolul 15 am analizat cadrul profetic care ne spune când va începe judecata. Lui Daniel i s-a spus că va dura 2300 de ani până când Sanctuarul va fi curățat, iar principiile trăite în timpul lui Yom Kippur vor găsi o împlinire finală începând cu 1844.

Din acest moment, Dumnezeu examinează cărțile consemnate în judecată pentru a vedea cine trăiește și cine moare. Totuși, așa cum am descoperit în

capitolul 19, contextul judecății este că Dumnezeu își apără poporul de acuzațiile lui Satana împotriva lor. Acest eveniment este văzut printr-un obiectiv foarte diferit de majoritatea oamenilor. Judecata este privită ca o experiență “mai bine ai grijă”.

Acest lucru transformă judecata într-o experiență a “aveți o anumită perioadă de timp pentru a vă comporta corect și, dacă nu, vei fi ucis”. Această abordare a judecății are efectul opus la păcătos față de ceea ce se intenționează. Teama pe care aceasta o creează face imposibilă depășirea păcatului, deoarece nu există frică în dragoste (I Ioan 4:18).

Judecata de dinaintea venirii este vitală pentru a expune închinarea noastră bazată pe timp

Întreaga învățătură a unei judecăți care are loc într-un anumit moment înainte de a doua venire ne sporește de fapt motivația bazată pe timp și ne dezvăluie idolatria lui Chronos. Majoritatea creștinilor resping ideea unei judecăți înainte de a doua venire, așa că apoi evită procesul legii care intră în mersul lor creștin pentru a face păcatul lor să abundă (Rom 5:20.) Prin țintuirea greșită a legii pe cruce, ei înlătură mijloacele pe care Dumnezeu le folosește pentru a ne arăta păcatul, ca să-l aducem lui Hristos.

Judecata de dinaintea venirii este vitală pentru a expune închinarea noastră bazată pe timp de judecată. Această judecată este o oglindă în sufletele noastre pervertite. Dar acolo unde acest păcat abundă, harul minunat al lui Dumnezeu abundă mult mai mult!

Biblia ne spune de fapt că rezultatul judecății este sfârșitul lui Chronos.

Și jură prin cel care trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și lucrurile care sunt în el și pământul și lucrurile care sunt în el și marea și cele care sunt în ea, ca timp [Chronos] nu mai este:
— Apoc. 10: 6

Judecata de investigație este un vaccin spiritual care reflectă virusul judecății și condamnării bazate pe timp în noi. În lumina adevărului lui Hristos, care nu judecă, acest vaccin funcționează minunat pentru a ne elibera de judecata bazată pe timp. De aceea, în procesul judecății, poporul lui Dumnezeu

încetează să mai fie preocupat de Chronos. Încep acum să trăiască în experiența eternității pentru că nu se mai tem de moarte.

În copilărie, mi-a fost frică de acest pasaj biblic.

Apoi mi-a zis: "Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape. Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!" — Apoc. 22:10-11

Mi s-a spus despre un moment în care Dumnezeu va trasa o linie în nisip; un moment în care Dumnezeu a spus suficient și că oricine nu este pregătit va fi condamnat. Este adevărat că va veni un moment în care Dumnezeu spune că cei care sunt murdari să fie încă murdari, dar acest lucru nu se datorează faptului că Dumnezeu a rămas fără timp și apoi a decis să-i condamne pe cei care nu L-au ascultat.

Dumnezeu a manifestat prin Fiul Său cum se poate încheia probațiunea pentru o națiune, ca exemplu al timpului sfârșitului. Când liderii evrei l-au respins pe Hristos și au refuzat cu desăvârșire să-i deschidă inimile, El a plâns cu lacrimi asupra Ierusalimului. În cele din urmă, Isus a strigat și a spus "casa voastră vă este lăsată pustie" (Matei 23:38). Probațiunea nu este închisă de Dumnezeu; este închisă de om și Dumnezeu este obligat să o accepte pentru că El respectă alegerea noastră.

Biblia ne spune că mila lui Dumnezeu este veșnică (Psalmii 100: 5; 107: 1; 136: 1; Ezra 3:11; Ier 33:11). El este întotdeauna gata să o dea. Dar omul poate pune capăt îndurării lui Dumnezeu refuzând să o accepte. În evenimentele finale ale istoriei acestui pământ, lumea va primi un mesaj al caracterului iubitor infinit al lui Dumnezeu de non-violență în contextul Bibliei. Întreaga lume va vedea acest caracter demonstrat în poporul lui Dumnezeu și va fi luminată de gloria sa.

După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. — Apoc. 18:1

Oricine se va alătura poporului lui Dumnezeu sau îl va respinge și va căuta să-i distrugă. Astfel, întreaga lume își va lua decizia, iar istoria se va închide pentru rasa umană.

Există mulți astăzi care caută să prezică viitorul folosind diagrame și profeții cu perioade de timp în care Dumnezeu va pune capăt umanității. Toate aceste lucruri sunt un omagiu adus lui Chronos și reflectă mitul lui Moș Crăciun pe care ar fi bine să-l urmăriți!

Presiunea timpului aplicată persoanelor cu amenințare de moarte nu va produce un popor care este sigilat cu caracterul lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să intre în experiența eternității și să-i permită lui Chronos să nu le mai conducă viața.

Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta, astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății. În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste. — 1 Ioan 4:17-18

Să renunțăm la idolatria lui Chronos; să detronăm zeii care cer că divinitatea poate fi atribuită doar ființelor care trec testul Chronos-Aeon. Iehova și Fiul Său nu sunt datori lui Chronos pentru a ne demonstra divinitatea. Repetăm:

În speranța vieții veșnice, pe care Dumnezeu, care nu poate minți, a promis-o înaintea lui Aeon (ios), Chronos. Tit 1: 2

Dacă trebuie să dovedim divinitatea Fiului lui Dumnezeu, să o facem prin caracterul perfect al iubirii pe care El a manifestat-o ca om. Aceasta este ceea ce Dumnezeu ne-a dat pentru a studia, nu ceea ce este olam - timpul din minte sau din vedere; peste orizont.

Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. — Ioan 1:14

A fost natura eternă a lui Hristos că a vrut ca ucenicii Săi să studieze când a fost cu ei timp de 3 ani și jumătate? Nu, El a vrut ca ei să-i studieze caracterul glorios al iubirii agape, dezvăluind că Dumnezeu este iubire și viață; nu cronos

și moarte. El nu este măsurat de timp; ceva ce El a creat. Să ne oprim asupra caracterului lui Dumnezeu și asupra relației pe care El o întreține cu Fiul Său și să lăsăm aceste aspecte necunoscute ale eternității până când Tatăl nostru ni le va descoperi.

CAPITOLUL 26

Curățarea și completarea Templului Spiritual

Piatra de temelie pe care am pus-o în această carte conține o serie de ingrediente cheie.

1. Dumnezeu nu judecă / condamnă nicio persoană. Ioan 5:22
2. Hristos nu judecă pe nimeni. Ioan 8:15
3. Legea lui Dumnezeu este spirituală și se ocupă de problemele inimii. În cadrul Împărăției Sale, legea lui Dumnezeu nu este un cod legal care este pus în aplicare, ci o reflectare a caracterului Său care este trăit cu bucurie în copiii Săi prin Duhul Său.
4. Hristos pe pământ este revelația deplină a caracterului lui Dumnezeu. Această revelație luminează restul Scripturii asupra caracterului lui Dumnezeu.
5. Condamnarea își are originea în familia umană prin Adam, care a fost inspirat de Satana când Adam l-a condamnat pe Fiul lui Dumnezeu și pe Eva pentru păcatul său de a mânca fructul din pomul cunoașterii.
6. Dreptatea lui Dumnezeu înseamnă a face ceea ce este drept, iar ceea ce este drept pentru Dumnezeu este să fim buni, iertatori, milostivi și să permitem consecințele propriilor alegeri să ne răsplătească sau să ne pedepsească.
7. Calea lui Dumnezeu de a ne mântui este revelată în sistemul Sanctuarului. Fiecare pas al drumului îi dezvăluie omului gândirea

greșită. Dumnezeu a dezvăluit omenirii dorința sa de sacrificiu (nu era dorința lui Dumnezeu) prin rânduirea sistemului sacrificial; El arată omenirii natura sa care judecă și condamnă prin procesul judecății.

8. Mesajul Primului Înger care afirmă că “a venit ora judecății Sale” înseamnă că acum trebuie să judecăm caracterul lui Dumnezeu; și pe măsură ce ne imaginăm și judecăm caracterul Său, ne vom judeca pe noi înșine după această înțelegere.
9. Dumnezeu nu ține nicio evidență sau inventar în scopul condamnării păcătoșilor.
10. Din povestea femeii prinse în adulter, liderii bisericii sunt cei care cer procesul judecății. Procesul de judecată are ca rezultat ca primul să fie ultimul și ultimul să fie primul, fiecare persoană își judecă propriul caz.
11. Satana este procurorul judecății. Dumnezeu ne examinează istoriile de viață în judecată pentru a ne apăra împotriva acuzațiilor lui Satana.
12. Abordarea lui Dumnezeu asupra timpului este complet diferită de a noastră. Dumnezeu nu folosește timpul ca instrument de manipulare pentru a forța un comportament bun de la creația Sa. Judecata bazată pe timp este revelată în Scriptură pentru a-i arăta omului propria păcătoșenie și pentru a ne încuraja să ne căim.

Din această piatră de temelie prețioasă care se ocupă de judecată ne putem apropia de Dumnezeu. Așa cum ne spune Scriptura:

Și mă voi apropia de tine pentru a judeca; — Maleahi 3:5

Pe măsură ce Hristos se apropie de noi în dragoste prin procesul judecății, El este martorul credincios. Hristos ne arată exact care este problema noastră, nu pentru a ne condamna, ci pentru a ne vindeca.

În primii ani de creștin, am tremurat la gândul judecății. În timp ce am găsit mângâiere în Isus, m-am întrebat cum aș putea trece prin judecată. Presiunea timpului care mi se aplica și gândul meu că Dumnezeu va manifesta la un moment dat un spirit de condamnare mi-a provocat o alarmă mare.

Am încercat să-mi potolesc temerile și, la fel ca mulți oameni din biserică, m-am gândit la toți oamenii răi din lume care erau "mai răi" decât eram. Oamenii bisericii au nevoie ca oamenii din lume să fie răi, astfel încât să se poată simți mai bine cu ei înșiși în lumina unui Dumnezeu care condamnă și distruge păcătoșii care nu fac ceea ce trebuie într-un anumit interval de timp. În acest cadru apare gândul că Dumnezeu cu siguranță nu va ucide pe toată lumea, așa că dacă mă judec mai bine decât pe toți cei pe care îi cunosc, ar trebui să supraviețuiesc și să ajung în Rai. O persoană în această mentalitate nu se poate odihni niciodată și îi va vedea continuu pe oameni ca pe o competiție.

Mă rog ca în această carte să obțineți câteva instrumente cheie pentru a vedea că Dumnezeu nu v-a condamnat niciodată, nici măcar o singură dată și că El nu o va face niciodată. Acesta a fost un gând atât de eliberator pentru mine personal. A fost una dintre cele mai mari piese ale puzzle-ului pentru mine să îndepartez frica și să permit întregului adevăr deplin al iubirii Tatălui să intre în inima mea.

În lumina acestei pietre de temelie pe care am pus-o, putem continua să completăm templul spiritual din care suntem invitați să facem parte.

Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul., — Efeseni 2:19-21

Cu adevărat putem spune că Sanctuarul poate fi curățat. Tot sângele poate fi acum îndepartat din Locul Preasfânt, pentru că Dumnezeu nu cere aceste lucruri pentru ispășire. Dar este adevărat că El a trebuit să ne arate aceste lucruri pentru a ne dezvălui inimile păcătoase, astfel încât să ne pocăim că am învinovățit pe alții și căutam țapi ispășitori pentru a ne îndepărta vina..

Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.
— Apoc. 3:12

Acest nou nume pe care Dumnezeu ni-l va da este un nume liber de judecată și condamnare; un nume de bunătate iubitoare și milă tandră. Pe măsură ce Îl privim pe Tatăl nostru minunat prin Fiul Său fără nici o condamnare în niciunul dintre ei, să fim transformați în aceeași imagine "chiar și ca prin Duhul Domnului". Amin.

Ziua judecății! Cele mai multe culturi din întreaga lume dețin un principiu, cum că toată lumea se va confrunta cu judecata pentru lucrurile pe care le-au făcut în această viață. Isus Hristos oferă un principiu simplu pentru a îndura acest proces de judecată.:

“Nu judeca, ca să nu fii judecat”. Matei 7:1

Cum e să trăiești într-un tărâm în care încetezi să-i judeci pe alții? Cum este posibil acest lucru? Judecăm constant aspectul, înălțimea, greutatea, abilitățile oamenilor. Judecăm oamenii pentru culoarea pielii lor, afilierea lor religioasă, statutul lor social, venitul lor și intelectul lor.

Unde ne putem întoarce pentru a găsi exemplul perfect al cuiva care nu judecă, astfel încât să putem urma acest exemplu?

“Voi Judecați după standardele umane;

Eu nu judec pe nimeni.” — Ioan 8:15

Cum poate fi posibil ca Isus să nu judece pe nimeni? Cum se poate face dreptate dacă El nu judecă pe nimeni? Gândiți-vă și la ce spune Isus despre Tatăl Său:

“Mai mult decât atât, Tatăl nu judecă pe nimeni,

ci a încredințat orice judecată Fiului.” — Ioan 5:22

Nu vorbește Biblia despre judecata lui Dumnezeu unde toată lumea își primește ceea ce merita?

Cum se potrivește acest lucru cu cuvintele lui Isus? Aflați secretele de depășire a condamnării simțite atunci când nu reușim și disprețul pentru alții atunci când ne eșuează.

Vino în lumina adevărului unde nu există nici o condamnare.